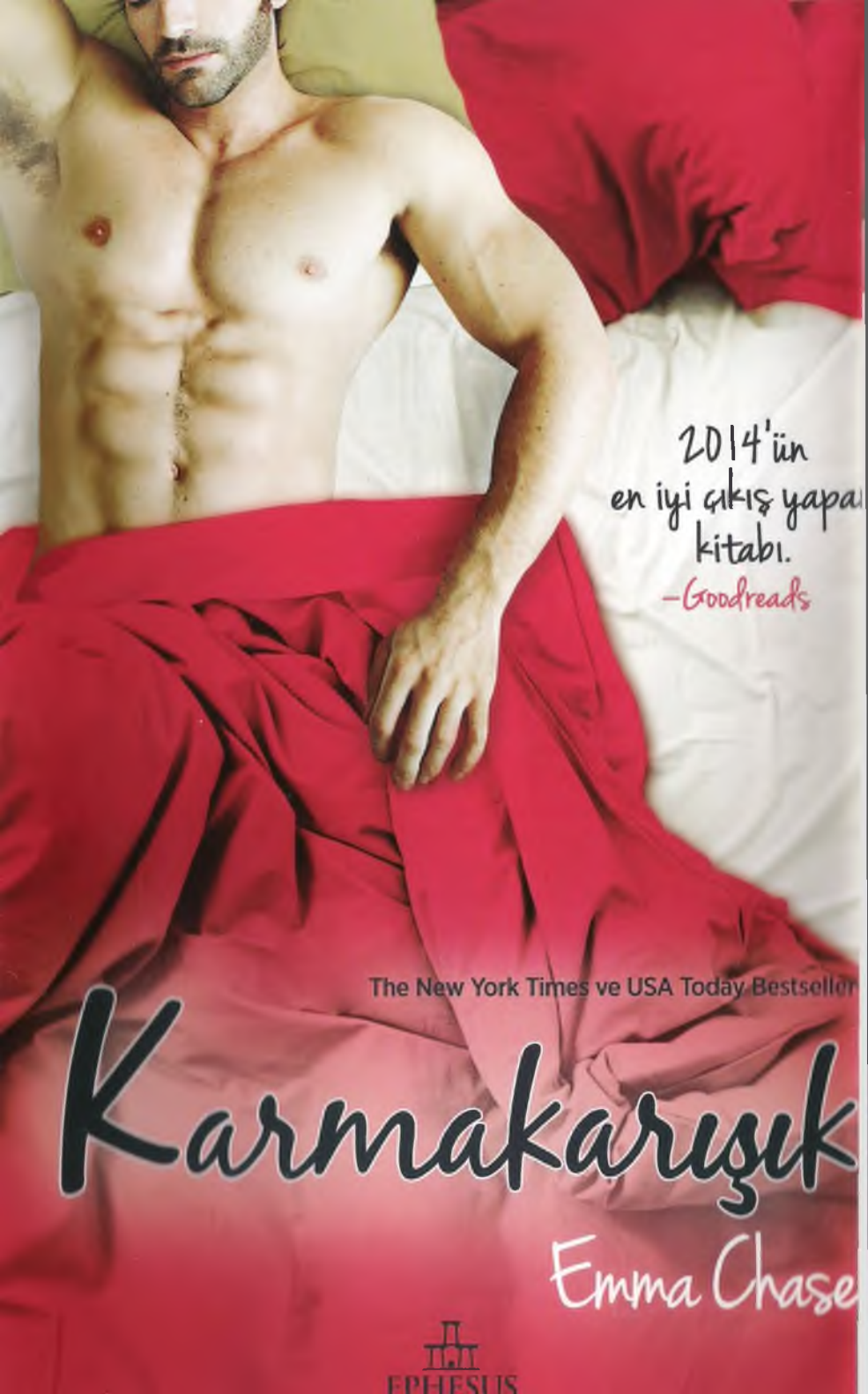

2014'ün
en iyi çıkış yapa
kitabı.
-Goodreads
The New York Times ve USA Today Bestseller
Karmakarışık
Emma Chase
EPHESUS

Karmakarışık

Emma Chase

ZENGİN, YAKIŞIKLI VE KENDİNİ BEĞENMİŞ DREW EVANS İLE GÜZEL, ZEKİ VE HIRSLI KATHERİNE BROOKS BULUŞTUĞUNDA İŞLERİN KARMAKARIŞIK HALE GELMESİ ŞAŞILACAK BİR ŞEY DEĞİLDİR.

Drew Evans'ın işi, milyon dolarlık anlaşmalar yapmak ve New York'un en güzel kadınlarını tek bir gülümsemeyle baştan çıkartmaktır. Peki, öyleyse neden yedi gündür evden dışarı çıkmıyor? Neden mahvolmuş, sefil bir halde ve depresyonda? Ona sorduğunuzda size sebebinin grip olduğunu söyleyecektir fakat hepimiz bunun doğru olmadığını biliyoruz.

Katherine Brooks, Drew'un babasının yatırım bankacılığı firmasında işe başladığı anda gösterişli playboyun hayatındaki her alanın bir karmaşaya sürüklenmesine sebep olmuştur. Profesyonel alandaki yarışları Drew'un cesaretini kırıyor, Katherine'e karşı hissettiği çekim dikkatini dağıtıyor ve onu yatağa atma girişimlerindeki başarısızlığı ise tamamen sinirlerini bozuyordur.

Nasıl oluyordu da kadının biri çıkıyor ve ağzı iyi laf yapan çapkın bir adamı mahvolmuş, umutsuz biri haline getirebiliyordu? Hayatta asla sahip olmak istemediği tek şeyi gerçekleştirerek.

₺25

www.ephesusyayinlari.com

Ne zaman oldu bu?

İşte çözemediğim şey bu. Kate benim için ne ara bu kadar önem kazandı da onsuz hayatıma devam edemez hale geldim? Onu ofisinde ağlarken gördüğümde mi? Belki de onu ilk öptüğümde? Belki, Anderson ona hakaret ettiğinde olmuştur. Çünkü o an, adamın suratına bir tane geçirmek istemiştim. Acaba, barda geçirdiğimiz ilk akşamda olabilir mi? O dipsiz kahverengi gözlere ilk baktığımda ve ona sahip olmam gerektiğini anladığımda?

Ya da burada mı? Kendi evimde? Ona dokunduğum yüzlerce seferden birinde?

Tanrım, neden daha önce anlayamadım ki?

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

Gündüzleri ailesi ile ilgilenen, geceleri ise renkli karakterlerini ve onların sonu gelmeyen muzip maceralarını kaleme alan Emma Chase, New Jersey'nin küçük bir kasabasında iki çocuğu ve eşi ile birlikte yaşamaktadır.

4 kitaplık bir serinin ilk romanı olan *'Karmakarışık'* dünyada en çok kullanılan kitap sitesi *Goodreads*'de yapılan oylamalar sonucu ***2014'ün en iyi çıkış yapan kitabı*** seçilmiştir.

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

KARMAKARIŞIK

Orijinal Adı: Tangled
Yazarı: Emma Chase

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Editör: Selin Özkan
Çevirmen: Deniz Beril Bacaklılar
Redaktör: Y.K. Kaya
Kapak Düzenleme: Selim Büyükgüner

Basım: 2015
ISBN: 978-605-5358-88-4
Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2013, Emma Chase
Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
© Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık-2
Matbaacılar Sitesi E-Blok No: 4/3
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Cilt:
Yıldız Mücellit
Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sitesi 2. Bodrum
No: 81/25 Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 501 31 17- 613 17 33

Yayımlayan
Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Moda Cad. Uşaklıgil Apt. No: 108 Daire: 3
Kadıköy/İstanbul
Tel/Faks: 0 (216) 550 55 44
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

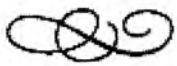
KARMAKARIŞIK

Emma Chase

Çeviri: Deniz Beril Bacaklılar

EPHESUS®
YAYINLARI

Birinci Bölüm

Kanepede yatan yüzü traşsız, duş almamış şu zavallı yığını görüyor musunuz? Kirli gri tişörtlü ve yırtık eşofmanlı adamı?

İşte o benim, Drew Evans.

Normalde böyle biri değilim. Yani bu, benim gerçek halim değil.

Gerçek hayatta gayet şık giyinir, mis gibi tıraşımı olurum. Siyah saçlarım ise yanlardan geriye doğru taralıdır. Dediklerine göre, bu model bana tehlikeli ancak profesyonel bir hava veriyormuş. Takım elbiselerim özel dikimdir. Ayakkabılarıma gelince, muhtemelen bir çifti bile evinizin kirasından fazla ediyordur.

Evim mi? Evet; şu an içinde bulunduğum yer, benim evim. Perdeler çekili, televizyondan gelen mavimsi ışık mobilyaların üzerine vuruyor. Masanın üstü ve yerler tamamen bira şişeleri, pizza ve boş dondurma kutularıyla kaplı.

Bu dairemin gerçek hali değil. Normalde öyle temizdir ki, bal dök yala. Haftada iki kez temizlikçi gelir. Üstelik

içinde aklınıza gelebilecek her türlü modern imkânlarla; çevresel ses sistemi, uydu hoparlörleri ve her erkeği karşısında dizlerinin üzerine çöktürüp daha fazlası için yalvartacak, büyük ekranlı bir plazma dâhil aklınıza gelebilecek her türlü koca çoçuk oyuncağını barındırır. Tamamen siyahlar ve paslanmaz çeliklerle bezeli dekorasyonu ise son derece moderndir. Yani içeri adımını atan herkes, burada yaşayanın bir erkek olduğunu hemen anlayabilir.

Dediğim gibi, şu an karşınızda duran şey, benim gerçek halim değil. Grip oldum.

Gribal enfeksiyon.

Gelmiş geçmiş en kötü hastalıkların isimlerinde bir kafiye olduğunu hiç fark ettiniz mi? *Sıtma, diyare, kolera.* Sizce bunu bilerek mi yapıyorlar? Kendinizi bok gibi hissettiğinizi söylemenin kibar bir yolu olsun diye mi?

Gribal enfeksiyon. Telaffuz ettikçe, kulağa daha hoş gelmeye başlıyor sanki.

En azından sorunumun ve son yedi gündür eve tıkılıp kalma nedenimin bundan kaynaklandığına neredeyse eminim. Telefonumu kapatmamın, lavaboya gitmek veya sipariş ettiğim yemeği almak dışında kıçımı kanepeden kaldırmayışım da bu yüzden.

Hem bir grip ne kadar sürer ki? On gün mü? Bir ay mı? Benimki başlayalı bir hafta oldu. Alarmım her zaman olduğu gibi sabah beşte çalmıştı. Ancak; yataktan kalkıp yıldızı olduğum ofisime gitmek yerine, saati odanın öbür ucuna fırlatarak paramparça etmiştim.

Sinir bozucu bir şeydi zaten. Aptal saat. O aptal biip-biip-biip sesi yok mu!

Arkamı dönüp uyumaya devam ettim. Nihayet kıçımı yataktan kaldırmayı başardığımda ise çok halsizdim ve midem bulanıyordu. Göğsüm sızlıyordu, başım ağrıyordu. Her şey gribi işaret ediyordu, değil mi? Daha fazla uyuyamadığım için gelip buraya gömülmüştüm. Sadık, güvenilir kanepeme... O kadar rahattı ki, bir yere kıpırdamamaya karar vermiştim. Bütün hafta plazmada Will Ferrell[1] filmleri seyrettim.

Şu anda televizyonda *Anchorman: O Bir Efsane* [2] açık. Bugün üç kez seyrettim gerçi; ama henüz gülemedim. Bir kez bile. Belki kerameti dördüncü seferdedir?

Şimdi bir de kapı çalıyor.

Lanet olası kapıcı. Ne bok yemeye geldi ki yine? Benden bu seneki Noel bahşişini aldığında, yaptıklarına pişman olacağına emin olabilirsiniz.

Kapıyı duymazdan gelmeye çalışıyorum ama tekrar çalıyor.

Tekrar, tekrar.

"Drew! Drew, orada olduğunu biliyorum! Aç şu lanet olası kapıyı!"

Olamaz!

1 Will Ferrell : Genelde komedi filmlerinde oynayan, Amerikalı bir aktör.

2 Orjinal adı *'Anchorman: The Legend of Ron Burgundy's'* olan 2004 yapımı bir komedi filmi. Will Ferrel filmin senaryosunu yazmış ve başrolünde oynamıştır.

Kaltak geldi işte. Alexandra, kendisi kız kardeşim olarak da bilinir.

Kaltak derken, inanın bu kelimeyi olabilecek en şefkatli şekilde söylüyorum. Ama inanın bana, lakabını hak ediyor. Alexandra ısrarcı, dik kafalı ve insafsız biridir. Bizim kapıcıyı öldüreceğim.

"Drew, hemen şu kapıyı açmazsan, yemin ediyorum gelip kırmaları için polisi çağıracağım!"

Ne demek istediğimi şimdi anladınız mı?

Grip başladığından beri kucağımda duran yastığı sımsıkı tutup, yüzümü ona gömerek, derin derin nefes alıyorum. Vanilya ve lavanta kokuyor. Keskin, tertemiz, bağımlılık yapıcı bir koku.

"Drew! Duyuyor musun beni?"

Yastığı başımın üstüne çekiyorum. Yanlış anlamayın, şey gibi... Onun gibi koktuğu için değil. Kapıdaki gümbürtüyü duymamak için.

"Telefonumu çıkardım, bak! Şu an arıyorum!" Alexandra'nın sesinde şikâyet tınısıyla karışık bir uyarı seziyorum ve blöf yapmadığından gayet eminim.

Derin bir nefes alarak kendimi kanepeden kalkmaya zorluyorum. Kapıya yürümem zaman alıyor; kazık gibi olmuş, ağrıyan bacaklarımla attığım her adım ayrı bir işkence.

Ben böyle gribin içine edeyim.

Kapıyı açıyorum ve kendimi Kaltak'ın öfkesiyle yüzleşmeye hazırlıyorum. Mükemmel manikürlü elindeki son model iPhone'u kulağına götürmüş, telefon açmaya hazır

bekliyor. Sarı saçlarını geriye doğru tarayarak sade ama şık bir topuz yapmış ve omzunda eteğiyle aynı renkte koyu yeşil bir çanta asılı – Lex her şeyi birbirine uydurmayı çok iyi bilir.

Hemen arkasında kırış kırış mavi takım elbisesinin içinde vicdan azabı çekiyor gibi görünen en yakın dostum ve iş arkadaşım Matthew Fisher var.

Seni bağışlıyorum kapıcı! Ölmesi gereken kişi Matthew'muş meğer.

"Yüce İsa aşkına!" diye bağırıyor Alexandra korkuyla. "Ne oldu sana böyle?"

Gerçek halimin böyle olmadığını size söylemiştim.

Ona cevap vermiyorum. Ağzımı açacak halim yok. Kapıyı açık bırakıyor ve kanepeme yüz üstü seriliyorum. Yumuşacık ve sıcacık; ama içeri gömülmüyor.

Seni çok seviyorum kanepe! Sana bunu hiç söylemiş miydim? Al işte, şimdi söylüyorum.

Yüzüm yastığa gömülü olduğu için Alexandra ile Matthew'un yavaşça içeri girdiğini göremesem de hissediyorum. İçerinin halini görünce yüzlerinin alacağı ifadeyi hayal edebiliyorum. Kozamdan dışarı bir bakış attığımda, her şeyin aynen düşündüğüm gibi olduğunu görüyorum.

Alexandra'nın "Drew?" dediğini duyuyorum; ama bu kez, sesindeki endişe tek bir kelimeden dolup taşıyor.

Sonra yeniden öfkeleniyor. "Tanrı aşkına Matthew! Neden beni daha önce aramadın? Tüm bunların olmasına nasıl izin verebildin?"

"Onu bir türlü göremedim ki, Lex!" diyor Matthew hemen. Gördünüz mü? O da Kaltak'tan korkuyor. "Her gün geldim; ama bana kapıyı bile açmadı."

Alexandra yanıma otururken, kanepenin çöktüğünü hissediyorum. "Drew?" diyor yumuşak bir sesle. Elinin nazikçe saçlarımda gezindiğini hissediyorum. "Tatlım?"

Sesindeki endişe tınısı, bana annemi hatırlatıyor. Küçükken hastalandığımda, annem üstünde sıcak çikolata ve çorba olan bir tepsiyle odama gelirdi. Hâlâ ateşim olup olmadığını görmek için alnıma bir öpücük kondururdu. Ve bu her zaman kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı. Bu hatıra ve Alexandra'nın annem vari hareketleri, kapalı gözlerimin nemlenmesine sebep oldu.

Bu da ne kadar ezik bir halde olduğumu kanıtlıyor, değil mi?

"Ben iyiyim Alexandra." diyorum; ama beni duyup duymadığından tam olarak emin olamıyorum. Sesim, mis kokulu yastıkta kaybolup gidiyor. "Grip olmuşum."

Bir pizza kutusunu açtığını ve içinden gelen küflenmiş peynirle sucuk artıklarının kokusu karşısında homurdanışını duyuyorum. "Bu pek de gribe yakalanan birinin ihtiyaç duyduğu türde bir beslenme şekline benzemiyor küçük kardeşim."

Bira şişelerini ve çöpleri karıştırışını duyuyorum. Hemen, karışıklığı düzeltmeye başladığını anlıyorum. Gördüğünüz gibi, ailedeki tek temizlik manyağı ben değilim.

"Ah, berbat bir şey bu!" diyor Alexandra, nefesini tutarak. Havadaki çürümüş pizza aromasıyla karışan o iğrenç

kokuyu düşününce, sandığım kadar boş olmadığı anlaşılan üç günlük dondurma kutusunu açtığını tahmin ediyorum.

"Drew," diyor ve omuzlarımı hafifçe sarsıyor. Pes ederek doğruluyor ve tıpkı vücudumun geri kalanı gibi bitkin olan gözlerimi ovuşturuyorum. "Konuş benimle!" diye yalvarıyor. "Nedir bu halin böyle? Neler oluyor?"

Abla dediğim Kaltak'in yüzündeki endişeli ifadeye bakarken, bir anda yirmi iki yıl öncesine dönüyorum. Altı yaşındayım ve hamsterım Bay Wuzzles daha yeni ölmüş. O günü hatırladığım anda, acı gerçek ciğerlerimden sökülürcesine dudaklarımdan dökülüveriyor.

"Nihayet oldu işte."

"Ne oldu?"

"Yıllardır benim için dilediğin şey," diye fısıldıyorum. "Âşık oldum."

Yüzünde oluşan gülümsemeyi görmek için başımı kaldırıyorum; çünkü kendimi bildim bileli, benim için dilediği tek şey buydu. Kendisi ezelden beri Steven'la evli, üstelik belki daha uzun zamandır da ona âşık. O yüzden hiçbir zaman benim hayat tarzımı onaylamamış, hep kendime bir yuva kurmam gerektiğini söylemiştir. Onun Steven'la, annemin babamla ilgilendiği gibi; benimle ilgilenecek birini bulmam gerektiğini düşünür.

Ancak ona böyle bir şeyin asla gerçekleşmeyeceğini söylemiştim, istediğim şey bu değildi. Neden bir kütüphaneye kitap ya da bir kumsala kum getirirdiniz ki? Yani, neden süte bedavaya ulaşabiliyorken, gidip ineği satın alasınız ki?

Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?

Alexandra'nın yüzünde bir gülümseme kıpırtısı fark ediyorum; ama ağzımı açıp, kendime bile yabancı gelen güçsüz bir sesle onu engelliyorum. "Başka biriyle evleniyor. Beni... Beni istemedi, Lex."

Ablamın yüzüne, tıpkı ekmeğin üzerine sürülen reçel gibi tatlı ve anlayışlı bir ifade yayılıyor. Sonra o ifade, bir anda kararlılığa dönüşüveriyor; çünkü Alexandra, her daim sorunlara çözüm üreten biri olmuştur. O; tüm tıkalı boruları açar, dökülen duvarları sıvar ve halılardan aklınıza gelebilecek her türlü lekeyi çıkarabilir. Tam şu anda, onun aklından neler geçtiğini çok net bir şekilde biliyorum. Biricik kardeşi dağılmışsa, ablası onu hemen eski haline getirecek, diye düşünüyor.

Keşke olay bu kadar kolay olsaydı; ama dünyadaki bütün yapıştırıcıları kullansa bile, paramparça olmuş kalbimi tekrar eski haline getirebileceğini sanmıyorum.

Bu arada, bende biraz şairlik de vardır, söylemiş miydim?

"Tamam. Bunu halledebiliriz, Drew."

Ablamı nasıl da iyi tanıyorum ama, değil mi?

"Sen gidip uzun, sıcak bir duş al. Ben de şu afet bölgesini toparlamaya çalışayım. Sonra üçümüz beraber dışarı çıkıyoruz!"

"Dışarı çıkamam!" *Beni dinlemiyor mu bu?* "Grip olmuşum."

Şefkatli bir şekilde gülümsüyor. "Senin şöyle sıcak bir şeyler yemeye, güzel bir duş almaya ihtiyacın var. İnan bana, sonra kendini çok daha iyi hissedeceksin."

Belki de haklıdır. Tanrı biliyor ya, son yedi gündür yaptıklarımın, kendimi daha iyi hissetme çabalarıma hiçbir katkısı olmadı. Omuz silkerek onun sözünü dinliyor ve ayağa kalkıyorum. Oyuncak ayısını elinde gezdiren dört yaşındaki bir çocuk gibi, kıymetli yastığımı da yanımda götürüyorum.

Banyoya giderken, bütün bunların nasıl başıma geldiğini düşünmekten kendimi alamıyorum. Bir zamanlar güzel bir hayatım vardı. Kusursuz bir hayat. Sonra her şey boka sardı.

Oh, nasıl olduğunu bilmek mi istiyorsunuz? Acıklı hikâyemi duymak? Tamam, öyleyse. Her şey birkaç ay önce, gayet normal bir cumartesi akşamı başladı.

Yani, en azından *benim* için normal.

Dört ay önce

"Ah, evet. Çok güzel. İşte böyle."

Şu siyah takım elbiseli, acayip yakışıklı adamı görüyor musunuz? Tuvalet kabininde, kızıl saçlı enfes bir kadın önünde eğilmiş olan adamı? İşte o, benim. *Gerçek* ben yani. GÖB: Gripten Önceki Ben.

"Tanrım! Boşalmak üzereyim bebeğim."

Burada bir saniye görüntüyü durduralım.

Orada bir yerde bunu okuyan hanımlar, size benden – ücretsiz – bir nasihat. Kulüpte az evvel tanıştığınız bir adam size *bebeğim, tatlım, meleğim* gibi tatlı sözlerle mi hitap ediyor? Sakın, size ölüp bittiği için, şimdiden şirin hitaplar bulmaya çalıştığını düşünme hatasına düşmeyin.

İşin aslı, ya gerçek adınızı unutmuştur ya da zaten aklında tutmaya zahmet etmiyordur.

Hiçbir kadın da erkekler tuvaletinde önünüzde eğilmiş bir haldeyken ona yanlış isimle hitap etmenizden hoşlanmaz. O yüzden işi sağlama almak için, *bebeğim* dedim gitti.

Gerçek adı ne miydi? Bir önemi var mı ki?

"Ah, bebeğim, geliyorum."

Kız, ağzını geri çekip, benim ufaklığı usta bir hamleyle sıkıca kavrarken, eline boşalıyorum. Daha sonra lavabonun başına geçiyor, temizlenip fermuarımı çekiyorum. Kızıl saçlı, çantasından küçük bir gargara şişesi çıkarıp ağzını çalkalarken bana bakıp gülümsüyor.

Ne kadar da hoş.

Şehvetli olduğunu düşündüğü ses tonuyla, "Bir şeyler içmeye ne dersin?" diye soruyor.

Ama sırası gelmişken şunu da belirtmeden geçmeyeyim. Bir kere işim bitti mi, *tam* bitmiştir. Aynı lunapark trenine ikinci kez binecek türden bir herif değilim. Bir sefer yeter de artar bile. Sonra işin heyecanı kaybolur, benim ilgim de söner gider.

Ne var ki, annem beni bir beyefendi olarak yetiştirdi. "Tabii ki, hayatım. Sen gidip bir masa bul, ben de bardan içecek bir şeyler alayım," diyorum mecburen. Kızıl, ne de olsa beni emmek için epey bir çaba sarf etti. Bir içkiyi hak etti doğrusu.

Tuvaletten çıktıktan sonra kız bir masaya yöneliyor, ben de acayip kalabalık görünen bara doğru gidiyorum. Cumartesi akşamı olduğunu söylemiştim, değil mi? Burası REM[3]. Yok canım, müzik grubu olan R.E.M. değil, *rem*. REM uykusundaki[4] gibi, hani rüya gördüğünüz zaman. Espriyi anladınız mı?

Burası New York'un en popüler gece kulübüdür. En azından bu gece için. Önümüzdeki hafta başka bir kulüp şehrin en popüleri olacak mesela; ama aslında mekânın pek de önemi yok. Senaryo daima aynı. Her hafta sonu, arkadaşlarımla birlikte popüler bir mekâna gider, sonra da eve döneriz. Tabii, yanlız değil.

3 **REM(HGH) : Rapid eye movement.(Hızlı göz hareketi)**

4 (REM)HGH, **Hızlı göz hareketi,** uykunun rüya görülen kısmıdır. Adını, bu esnada gözlerin hızlı bir şekilde hareket etmesinden alır.

Bana öyle bakmayın. Aslında kötü bir adam değilimdir. Mesela hiç yalan söylemem. Kadınları, onlarla beraber bir geleceğimiz olduğuna veya ilk görüşte aşka inandığıma dair, süslü püslü laflarla kafalamaya çalışmam. Amacımın ne olduğunu her zaman açıkça belli ederim. İyi zaman geçirecek – tek gecelik – birilerini arıyor ve kadınlara bunu işin başında direkt söylüyorum. Bu yaptığım klüpteki heriflerin yüzde doksanının yaptığından çok daha iyi, inanın bana. Buradaki kızların çoğu da benimle aynı şeyin peşinde zaten.

Tamam, belki bu tam olarak doğru olmayabilir. Ama beni görüp, benimle yatıp kalkıp, sonra birdenbire çocuklarımın anası olmak istiyorlarsa, ben ne yapabilirim ki? Benim problemim değil. Dediğim gibi, durumun ne olduğunu açıkça söylüyorum, onların iyi zaman geçirmelerini sağlıyorum, sonra taksi paralarını da verip evlerine yolluyorum. Teşekkürler, hadi iyi geceler. Beni bir daha arama, çünkü benim seni aramayacağım kesin.

Nihayet kalabalığı aşıp bara ulaştığımda iki içki söylüyorum. Bir an durup, müzik her yanda gümbürderken dans pistinde birbirlerine doğru kıvrılan, bükülen bedenleri seyrediyorum.

İşte tam da o esnada onu görüyorum, aramızda 5 metre falan var. Sabırla bekliyor; ancak barmenin dikkatini çekmek için kolunu kaldıran, parasını sallayan, alkol için çıldıran sürünün arasında biraz huzursuz görünen bir hali var.

Size şairane yanımdan bahsettim, değil mi? İşin aslı, eskiden – yani o ana dek – böyle biri değildim. Ama kız

mükemmel, melek gibi, muhteşem bir şeydi. Onu tarif etmeye kelimeler yetmiyor. O yüzden, aklınıza gelebilecek her türlü güzel şeyi düşünün işte. Sözün özü, bir an için nefes almayı bile unutuyorum.

Upuzun, koyu renkli saçları, kulübün loş ışıklarının altında bile parıldıyor. Üzerinde, vücudunun mükemmel kıvrımlarını olduğu gibi belli eden kırmızı, sırtı açık, seksi ama klas bir elbise var. Adeta zevk almak için yalvaran dolgun dudakları var.

Hele o gözleri yok mu? *Yüce İsa.* Kocaman, yuvarlak ve dipsiz kuyular gibi karanlık. Beni güzel dudaklarının arasına alırken kafasını kaldırıp o gözlerle bana baktığını hayal ediyorum. Bu düşünce karşısında söz konusu organım bir anda hayata dönüyor. Ona sahip olmam gerek.

Gecenin geri kalanını benimle geçirme zevkini yaşayacak şanslı kadının o olduğuna, hemen o anda karar vererek hiç düşünmeden yanına gidiyorum. Ah, hem de ne zevk!

Tam sipariş vermek için ağzını açmışken yanına ulaşarak, "Hanımefendiye bir..." diye lafını kesiyorum. Ne içeceğini tahmin etmek için onu şöyle bir süzüyorum. Tuhaf; ama böyle bir yeteneğe sahibim. Kimisi bira içer kimisi viski kola, bazıları yıllanmış şarap bazıları da konyak veya tatlı şampanya. Kimin ne içeceğini istisnasız her zaman doğru tahmin etmişimdir. "... Veramonte Merlot, 2003."

Bir kaşını kaldırarak bana dönüyor ve gözleri baştan aşağı üzerimde geziniyor. Eziğin teki olmadığıma karar vererek, "Hiç fena değil." diyor.

Gülümsüyorum. "Gördüğüm kadarıyla şöhretim benden önde gidiyor. Evet, bu işte iyiyimdir. Sen de çok güzelsin."

Yanakları kızarıyor. Cidden. Yüzüne bir pembelik yayılırken bakışlarını kaçırıyor. Hâlâ kızaran insan var mı ya? Acayip tatlı bir şey.

"Ee, daha rahat ve baş başa kalabileceğimiz bir yer bulmaya ne dersin? Birbirimizi daha iyi tanırız?"

Hemen cevaben, "Arkadaşlarımla geldim. Kutlama yapıyoruz. Genellikle böyle yerlere gelmem aslında," diyor.

"Ne kutluyoruz peki?"

"İşletme yüksek lisansımı tamamladım ve Pazartesi günü yeni işime başlıyorum."

"Gerçekten mi? Ne tesadüf! Ben de finans işindeyim. Belki şirketimi duymuşsundur? Evans, Reinhart ve Fisher?" diyorum. Şehrin en havalı butik yatırım bankası biziz, o yüzden acayip etkilendiğinden eminim.

Burada bir kez daha duralım, ne dersiniz?

Ona nerede çalıştığımı söylediğimde, bu muhteşem kadının ağzını nasıl şaşkınlıkla açtığını gördünüz mü? Gözlerinin nasıl büyüdüğünü? Aslında, yüzünün aldığı ifadeden bir şeyleri çakmalıydım; ama o an hiç fark etmedim. Göğüslerini kesmekle meşguldüm sanırım. Bu arada, mükemmel olduklarını söylemeden geçemeyeceğim. Genelde takıldığım kadınlarınkine oranla daha küçük; ancak avuç içini dolduracak kadar. Ama bence, avuç içi yeter de artar bile.

Kısacası, o şaşkınlık ifadesi aklınızda bir yerlerde dursun. Ne anlama geldiğini biraz sonra daha iyi anlayacaksınız. Şimdi, konuşmamıza geri dönelim.

"Ne kadar da ortak noktamız var," diyorum. "İkimiz de iş hayatındayız, ikimiz de güzel bir kadeh kırmızı şaraptan keyif alıyoruz... Sanırım bunun bu gece nerelere varabileceğini görmezsek, kendimize haksızlık etmiş oluruz."

Gülüyor. Büyülü bir sesi var.

Yeri gelmişken, bir şeyi açıklayayım. Başka bir kadın, başka bir gece olsa, şimdi çoktan taksiye atlamış, elimi onun elbisesinde gezdiriyor ve dudaklarımla onu inletiyor olurdum. Hiç şaşmaz. Bana göre, bu işin yolu *budur.* Ne gariptir ki, bir şekilde insanı azdırıyor.

"Bu arada, ben Drew," diyerek elimi uzatıyorum. "Ve sen de...?"

Elini kaldırıp gösteriyor. "Ben nişanlıyım."

Bunu hiç takmadan elini avucuma alıp parmak boğumlarını öperken, dilimi hafifçe üzerlerinde gezdiriyorum. Bu isteksiz güzelin, irkildiğini gizlemeye çalıştığını görüyor ve sözlerine rağmen ona ulaşmaya başladığımı anlıyorum.

Görüyorsunuz ya, genellikle insanların ne söylediğini dinleyen biri sayılmam. Daha çok, nasıl söylediklerine bakarım. Hareketlerini, bakışlarını, sesinin alçalıp yükselmesini gözlemlemeye vakit ayırırsanız, o kişi hakkında çok şey öğrenebilirsiniz.

Koyu renkli gözleri bana, hayır diyor olabilir... ama bedeni? Bedeni, *"Evet, evet, beni bara yatırıp becer!"* diye haykırıyor. Üç dakika içerisinde bana, neden buraya geldiğini, hayatını nasıl kazandığını anlattı ve elini okşamama izin

verdi. Bunlar ilgisi uyanmamış bir kadının değil, ilgisi uyansın *istemeyen* bir kadının yapacağı şeyler.

Çözülmesi çok basit bir problem.

Neredeyse kendimi tutamayıp, nişan yüzüğü hakkında yorum yapacağım. Pırlantası o kadar küçük ki, yakından bakınca bile görebilmek mümkün değil. Ama onu kırmak istemiyorum. Ne de olsa, daha yeni mezun olduğunu söyledi. İşletme okuyan arkadaşlarım var, o yüzden kredilerin nasıl yüklü olabileceğini gayet iyi biliyorum.

O yüzden farklı bir taktik deniyorum, dürüstlük. "Bundan iyisi olamazdı. Sen bu tarz yerlere, ben de ilişkilere gelemiyorum. Bak, birbirimize ne kadar da uyuyoruz. Aramızdaki bu bağı daha iyi keşfetmeliyiz, sence de öyle değil mi?"

O tekrar gülerken içkilerimiz geliyor ve uzanıp kadehini alıyor. "İçki için teşekkürler. Şimdi arkadaşlarımın yanına dönmeliyim. Seninle tanışmak bir zevkti."

Kendimi tutamadan ona çarpık bir gülümsemeyle bakıyorum. "Bebeğim, seni buradan götürmeme izin verirsen, *zevk* kelimesinin yepyeni bir anlamını öğreneceksin."

Huysuz bir çocukla uğraşıyormuşçasına gülümseyerek başını iki yana sallıyor. Sonra dönüp giderken omzunun üzerinden bana sesleniyor. "İyi geceler, Bay Evans."

Dediğim gibi, aslında gözlem yapan bir adamım. Sherlock Holmes'la ikimiz rahatlıkla takılabiliriz yani, o derece. Ama o güzel kızının görüntüsüne öyle dalıp gidiyorum ki, ilk başta olayı fark etmiyorum.

Dikkat ettiniz mi? Gözümden kaçıp giden o küçük ayrıntıyı yakaladınız mı?

Aynen. Bana 'Bay Evans' diye hitap etti, oysaki ben ona soyadımı söylememiştim. Bunu da aklınızda tutun.

Koyu renkli saçları olan gizemli kadının, kısa bir süre için geri çekilmesine izin veriyorum. Ona biraz zaman verip sonra ağıma çekmeye karar veriyorum. Gerekiyorsa, bütün gece onun peşinde dolaşmayı planlıyorum.

Düşünün artık. O kadar çekici bir kadın, yani.

Ama tam o sırada, Kızıl Saçlı – aynen, şu erkekler tuvaletinden tanıdığınız – yanımda bitiyor. "İşte buradasın! Seni kaybettiğimi sandım." Bedenini yan tarafıma yaslayarak kolumu okşuyor. "Bana gidelim mi? Evim buraya çok yakın."

Ah, sağ ol ama ben almayayım. Kızıl Saçlı bir anıya dönüşerek sönüp gitti. Şu anda gözlerim daha iyi, daha etkileyici bir hedefe takılmış durumda. Tam ona bunu söyleyecekken, yanı başında bir kızıl saçlı daha beliriyor.

"Bu kız kardeşim, Mandy. Ona senden bahsettim. O da dedi ki... hani üçümüz... nasıl desem... iyi vakit geçirebiliriz."

Dönüp Kızıl Saçlı'nın kız kardeşine – daha doğrusu ikizine – bakıyorum. Bir anda planlarım değişiveriyor. Biliyorum, biliyorum... Aynı lunapark trenine iki kez binmem demiştim. Ama söz konusu ikiz trenlerse?

Size şu kadarını söyleyeyim, hiçbir erkek böyle bir fırsatı kaçırmaz.

İkinci Bölüm

İşimi ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?

Şirketim Beyzbol Birinci Ligi olsaydı, ben en değerli oyuncusu seçilirdim. New York City'de medya ve teknoloji üzerine uzmanlaşmış, önde gelen yatırım bankalarından birine ortağım. Evet, evet, şirketi babamla en yakın iki arkadaşı kurdu; fakat bu, olduğum yere tırnaklarımla kazıyarak gelmediğim anlamına gelmesin. Çünkü aynen öyle yaptım. Ayrıca sahip olduğum şöhreti kazanmak için işle yatıp kalkmadığım, nefes almadığım ve uyumadığım anlamına da gelmesin. Çünkü bunları da yapıyorum.

Tabii şimdi siz, bir yatırım bankacısı ne iş yapar, diye soruyorsunuz. Hani *Pretty Woman*[5] filminde Richard Gere Julia Roberts'a şirketinin başka şirketleri satın alıp, parça parça sattığını söylüyordu ya? İşte, öyle adamların bunu gerçekleştirmesine yardımcı olan kişi benim. Anlaşmalar için görüşmeler yapıyor, sözleşmeleri hazırlıyor, durum

5 Başrollerinde Julia Roberts ve Richard Gere'in oynadığı, 1990 yapımı, Türkiye'de 'Özel Bir Kadın' adıyla vizyona girmiş, romantik-komedi türünde bir filmdir.

tespitlerini yönetiyor, kredi anlaşmalarını tasarlıyor ve hiç ilginizi çekmeyeceğine emin olduğum daha pek çok şey yapıyorum.

Şimdi de muhtemelen, neden benim gibi bir herifin kalkmış *Pretty Woman* gibi kız işi bir filmden alıntı yaptığını soruyorsunuzdur.

Cevap çok basit. Biz küçükken, annem çocuklarını her hafta 'aile film gecesi' yapmaya zorlardı. Kaltak'a her iki haftada bir izleyeceğimiz filmi seçme izni verilmişti. O sıralar Julia Roberts'a bayağı takmış bir haldeydi ve bir sene boyunca falan içim dışım bu filmle dolmuştu. O kadar ki, tüm filmi kelimesi kelimesine ezbere biliyorum. Gerçi itiraf etmem gerek, Richard Gere feci havalı bir tip.

Neyse, eski konumuza geri dönelim.

İşimin en güzel yanı, bir anlaşmayı, acayip iyi bir anlaşmayı bağladığımda hissettiğim o duygu. Bu hissi anca, Vegas'daki kumarhanelerden birinde 'yirmi bir'[6]i bulmak ya da Jenna Jameson'ın bir sonraki pornosunda oynatmak için sizi seçmesi gibi bir şey olarak tarif edebilirim sanırım. Ve bu duygudan daha iyi hiçbir şey – ciddi söylüyorum, *hiçbir şey* – olamaz.

Müşterilerim için araştırmalar yapıyor, ne gibi hamleler yapmaları gerektiği konusunda önerilerde bulunuyorum. Hangi şirketlerin satın alınmak için ölüp bittiğini, hangilerinin saldırganca devralınması gerektiğini gayet iyi biliyorum. Hangi medya imparatorunun şirketin kârlarını pahalı fahişelere dağıttığı için Brooklyn Köprüsü'nden

6 İngilizcesi 'blackjack' olan, şans ve taktiğe dayalı bir iskambil oyunudur.

atlamak üzere olduğuna dair içeriden bilgi almak benim için çocuk oyuncağı.

Müşterilere yönelik rekabet çok sert. Onları kapmak için akıllarını çelmeniz, sizi istemelerini sağlamanız, sizin onlar için yapabileceklerinizi başka kimsenin yapamayacağına inandırmanız gerekiyor. Bu iş tıpkı birini yatağa atmaya benziyor. Tek farkı, günün sonunda bir kıç yerine kocaman bir çek almanız. Ben hem kendime hem müşterilerime para kazandırıyorum. Ne kadar mı? Çok!

Babamın ortaklarının oğulları da burada çalışıyor, Matthew Fisher ve Steven Reinhart. Evet, Kaltak'ın kocası olan şu, *meşhur* Steven. Babalarımız gibi biz de bir arada büyüdük, okula beraber gittik, şimdi de şirkette beraber çalışıyoruz. Babalarımız asıl işlerin hepsini bize yığıyorlar. Tabii zaman zaman uğrayıp, işi yönetenlerin hâlâ kendileri olduğu hissini yaşadıktan sonra günün geri kalanını geçirmek için golf kulübüne gidiyorlar.

Beni yanlış anlamayın, Matthew ve Steven da işlerinde gayet iyiler. Ama ofisin yıldızı benim. İşimde çok iyiyim. Müşterilerin ısrarla istediği ve şirketlere korku salan kişi benim. Bunu hepimiz biliyoruz.

Pazartesi sabahı, her zamanki gibi saat dokuzda ofisimdeyim. Sekreterim – muhteşem göğüsleri olan ufak tefek, ateşli bir sarışın – çoktan gelmiş, elinde o gün yapacaklarımın çizelgesi, hafta sonu gelen mesajlar ve üç eyalette bulabileceğiniz en iyi kahveyle hazır bekliyor.

Hayır, onunla yatmadım.

Hoşuma gitmeyeceğinden değil, tabii. İnanın bana, yanımda çalışıyor olmasaydı ona Muhammed Ali'den bile sert geçirirdim.

Ama benim de kendime göre kurallarım – ya da standartlarım diyelim – var. Bunlardan biri de ofiste kimseyle yatıp kalkmamak. Yemek yediğim kaba sıçmayacağım gibi, çalıştığım yerde de işi pişirmem. Yol açacağı cinsel taciz davalarını falan bir kenara bırakın, iyi bir işletme böyle olmaz. Hiç profesyonelce değil.

Bu nedenle Erin, akrabalarım dışında cinsellik içermeyen bir şekilde etkileşime geçtiğim tek kadın olmakla birlikte, aynı zamanda karşı cinsten arkadaş olarak gördüğüm de tek kişi. Harika bir iş ilişkimiz var. Erin tek kelimeyle... Muhteşem.

Masama kurulup, yalvararak bacaklarını açsa da onu becermeyecek olmamın bir sebebi de bu. İster inanın ister inanmayın ama iyi bir sekreter – gerçekten iyi olanından bahsediyorum – bulmak çok zor. Yanımda daha önce geri zekâlı ötesi başka kızlar da çalıştı. Sadece sırt üstü yatarak – ne demek istediğimi anladığınıza eminim – bu işi halledeceklerini düşünenler de oldu. İşte bunlar, bir cumartesi akşamı barda tanışmak isteyeceğim türden kızlar, pazartesi sabahı telefonlarıma cevap vermesini isteyeceğim türden değil.

Artık neler olduğuna dair biraz fikir edindiniz sanıyorum. Öyleyse, cehennem çukuruna yuvarlanma hikâyeme dönelim.

"Mecha'yla saat birdeki öğlen yemeğinizi dörtte toplantı olarak değiştirdim." diyor Erin bana bir yığın mesaj uzatırken.

Kahretsin!

Mecha Communications, milyarlarca dolarlık bir medya holdingi. Aylardır, İspanyolca konuşulan bir kablolu ağı satın almaları için uğraşıyorum ve şirketin CEO'su Radolpho Scucini'nin algıları karnı tok olduğunda daha açık olur.

"İyi de, neden?"

Erin bana bir klasör uzatıyor. "Bugün konferans odasında öğle yemeği tarzında bir toplantı var. Babanız, yeni elemanı takdim edecek. Bu konularda nasıl olduğunu biliyorsunuz."

Hiç *A Christmas Carol*[7]'u seyrettiniz mi? Mutlaka seyretmişsinizdir. Noel'den hemen önce, her yerde yayınlıyorlar. Kanalların birinde – herhangi bir versiyonu – mutlaka karşınıza çıkmıştır. Geçmiş Noel'in Hayaleti, Scrooge'u geçmişe, genç ve mutlu olduğu zamanlara götürüyor ya? Bir de Fezziwig diye bir patronu var, şatafatlı partiler veren şu şişman adam hani? Hah, o herif. İşte o, aynı benim babam.

Babam, şirketini çok sever ve tüm çalışanlarını da ailesinin bir parçası olarak görür. Üstelik ofis partisi vermek için durmadan bir bahane arar. Doğum günü partileri, bebek eğlenceleri, Şükran Günü'nde öğlen yemekleri,

7 Charles Dickens'ın klasik olarak kabul edilen kitabından uyarlanan 2009 yapımı animasyon, Türkiye'de 'Yeni Yıl Şarkısı' adıyla gösterime girmiştir. Filmde Jim Carrey, Gary Oldman ve Colin Firth gibi isimler yer almıştır.

Başkanlar Günü'nde açık büfeler, Columbus Günü'nde akşam yemekleri... daha devam edeyim mi?

Gerçek işlerin tamamlanabiliyor olması bile bir mucize.

Peki ya Noel? Anlatacak kelime bulamıyorum. Babamın Noel partileri efsanedir. Herkes eve bitap düşmüş halde gider. Hatta, bazıları gitmezler bile. Geçen sene, rakip bir bankada çalışan on kişiyi aramıza sızmaya çalışırken yakaladık. Daha ne diyeyim, ortam o kadar iyi yani. Ve tüm bunlar babamın bu şirkette yakalamak istediği atmosferi yaratmak için yapılıyor.

Dediğim gibi, babam çalışanlarını çok sever ama onlar da bu sevgisini karşılıksız bırakmazlar. Kendini işe adamak, sadakat... Şirketimizde bunlar fazlasıyla mevcut. Bizi en iyi yapan özelliklerden biri de bu zaten. Burada çalışan insanlar babam için yeni doğan bebeklerini bile satarlar, o derece.

Yine de bazı günler – mesela bugün, bir müşteriyi kafalamak için flört etmeye ihtiyacım varken – bu kutlamalar insanın canını fena sıkabiliyor. Ama ne yapalım, durum böyle.

Pazartesi sabahı işlerim acayip yoğun, o yüzden masama geçip çalışmaya başlıyorum. Daha gözümü kırpmadan saat bir oluyor ve konferans odasına yöneliyorum. Bodur bir vücudun tepesinde parlak turuncu saçlı, tanıdık bir kafa görüyorum. Jack O'Shay. Jack altı yıl önce, benimle aynı sene bu şirkette çalışmaya başlamıştı. Çok iyi bir adamdır ve hafta sonları sık sık birlikte dışarı çıkarız. Hemen yanında elini saman rengi saçlarından geçirerek neşeli bir şekilde konuşan Matthew var.

Büfeden yemeğimi alarak yanlarına oturuyorum. O esnada Matthew, geçirdiği cumartesi gecesini yâd ediyor. "Sonra kelepçelerle kamçıyı çıkardı. Bildiğin kamçı diyorum! O anda aklımı yitireceğimi sandım, yemin ederim! Yani... kadın harbiden manastıra gitmiş... bir rahibe olmak için eğitim almış!" diyor Matthew.

"Sana söylemiştim, asıl böyle sessiz duran tiplerden korkacaksın," diye ekliyor Jack gülerek.

Matthew ela gözlerini Steven'a çeviriyor. "Cidden dostum, bizimle gelmen gerek. Bir seferden ne çıkar? Sana yalvarıyorum."

Bu sözler karşısında sırıtmaktan kendimi alamıyorum; çünkü cevabın ne olacağını gayet iyi biliyorum.

"Pardon, karımla tanışmış mıydınız?" diye soruyor Steven, kafası karışmış gibi alnını kırıştırarak.

"Bu kadar kılıbık olma," diyerek ona bir dirsek atıyor Jack. "Kâğıt oynamaya falan gittiğini söylersin, olur biter. Biraz hayatını yaşa be."

Steven, gözlüklerini çıkarıp camlarını mendiliyle silerken, bu fikri kafasında evirip çeviriyormuş gibi görünüyor.

"Ya, tabii. Sonra Alexandra bunu öğrendiğinde – ki sizi temin ediyorum öğrenecektir – bana testislerimi gümüş tepside servis edip, yanına da şöyle güzel bir Chianti ile birlikte lezzetli, sarımsaklı tereyağlı falan bir sos koyar, o kadar."

Steven, Hannibal Lecter gibi bir şapırdama sesi çıkarınca gülmekten kırılıyorum.

Gözlüklerini yeniden takıp ellerini başının üzerinde birleştirerek, "Hem, evde *filet mignon* [8]dururken dandik sandviçlerle vaktimi harcayacak değilim," diye böbürleniyor.

"Korkak," diyor Matthew. Jack ise enişteme bakıp başını iki yana sallayarak, "En güzel *filet* bile her gün yiyince bıkkınlık verir," diye atılıyor.

"Yoo!" diye karşı çıkıyor Steven, imalı bir sesle. "Her seferinde farklı bir şekilde pişirirsen, hiç de öyle olmaz. Benim bebeğim yemeklerimin baharatını ayarlamayı iyi bilir."

Elimi havaya kaldırarak yalvarıyorum, "Lütfen, rica ediyorum konuyu burada kapatalım." Çünkü bazı görüntülerin kafamın içinde oluşmasını istemiyorum, hem de hiçbir zaman.

"Peki ya sen, Drew? Seni o ikizlerle bardan çıkarken gördüm. Onlar gerçek kızıl mıydı?" diye soruyor Jack.

Dudaklarıma halinden memnun bir gülümsemenin yayıldığını hissediyorum. "Hem de nasıl." Sonra capcanlı, enfes detaylara girmekten hiç kaçınmadan, çılgın cumartesi akşamımı anlatmaya başlıyorum.

Tamam, burada bir duralım; çünkü yüzünüzde beni yargılayan bir ifadenin belirdiğini görebiliyorum. Ayrıca tiz bir sesle söylediğiniz onaylamaz sözler de kulağıma geliyor; *Piçe bak. Bir kızla yatmış* – gerçi bu durumda iki kız oluyor ama neyse – *şimdi de kalkmış arkadaşlarına anlatıyor. Ne kadaaaaar saygısızca...*

Öncelikle bir kadın ona saygı duymamı istiyorsa, saygıyı hak eden biri gibi davranmalıdır. İkincisi, piçlik falan

8 Filet Mignon (Fleminyon) : Fransız usulü bonfile.

etmeye çalıştığım yok, normal bir erkek gibi davranıyorum ve her erkek arkadaşlarıyla seksten bahseder.

Belki gözünüzden kaçmış olabilir diye tekrarlıyorum.

HER ERKEK, ARKADAŞLARIYLA SEKSTEN BAHSEDER!

Bir erkek size, konuşmadığını söylüyorsa hemen kıçına tekmeyi basın. Çünkü yalan söylüyordur.

Ha, unutmadan söyleyeyim, ablamla arkadaşlarının arasında geçen sohbetleri de duymuşluğum var. Ağızlarından dökülen sözlerin bazıları Larry Flynt[9] denen herifin bile yüzünü kızartabilirdi. O yüzden, kadınlar bu konuda biz erkekler kadar çok konuşmuyormuş gibi rol kesmeyin. Çünkü konuştuklarını gayet iyi biliyorum.

Hafta sonumu en ince detaylarıyla inceledikten sonra masadaki konuşmalar futbola ve Manning[10]'in ofansının ne kadar etkili olduğuna dönüyor. Arka planda odanın ön kısmında ayakta duran babamın sesini duyuyorum. Bu sabah, dosyasını açıp bakmaya bile tenezzül etmediğim en yeni elemanımızın büyük başarılarını sıralıyor. Pennsylvania Üniversitesi Wharton[11]'da okumuş, sınıf birincisi, Credit Suisse[12]'te staj yapmış, falan...filan...falan...

Düşüncelerim, cumartesi akşamının arkadaşlarıma anlatmaya yeltenmediğim kısmına – tam olarak söylemek

9 Larry Flynt : Pornografik dergiler basan Larry Flynt Publications'ın sahibi.

10 Peyton Williams Manning : Amerikan futbolu oyuncusu. National Football League (NFL)'de Denver Broncos takımında oyun kurucu pozisyonunda oynamaktadır.

11 Pennsylvania Üniversitesi Wharton : Amerika'daki işletme alanında en iyi okullardan biridir.

12 Credit Suisse : Merkezi Zürih, İsviçre'de bulunan banka ve finans şirketidir.

gerekirse, esmer tanrıçayla aramda geçen konuşmaya – yönelirken, duyduğum sesler giderek azalarak yok oluyor. Hâlâ o koyu renkli, yuvarlak gözlerini kafamda canlandırabiliyorum. O enfes dudaklarını, göründüğü kadar yumuşak olması mümkün olmayan o ışıl ışıl saçlarını...

Son bir buçuk gündür kızın görüntüsünün aniden aklımda belirdiği ilk sefer değildi bu. Hatta neredeyse her saat başı başka bir tarafı aklıma geliyor ve kendimi o bölgelere neler yapacağımı hayal ederken buluyorum. Daha doğrusu, vazgeçmeyip onun peşinden gitmiş olsaydım neler yapabilirdim diye.

Tuhaf. Hafta sonu maceralarım esnasında karşılaştığım alelade kızlara kafa yoracak türden bir herif değilimdir aslında. Genellikle, yataklarından kaçtığım an düşüncelerimden silinir giderler. Ama sanki bu kızda başka bir şey vardı. Belki beni reddettiği için böyle hissediyorum. Belki de adını bile bilmediğimden. Hiç bırakmamak üzere kavramak istediğim o enfes poposu yüzünden de olabilir, tabii.

Aklımdaki görüntüler o belirli noktaya yoğunlaşırken, vücudumun güney kısmında – nereden bahsettiğimi anladığınızı varsayıyorum – tanıdık bir kıpırdanma başlıyor. Kafamı dağıtmaya çalışıyorum. On iki yaşımdan beri durduk yere sertleşmemiştim. Bu neydi şimdi?

Bu sabah kahve dükkânında numarasını elime tutuşturan şu ateşli kızı aramam gerekecek galiba. Normalde bu tür faaliyetleri hafta sonlarına saklarım, ancak görünüşe bakılırsa benimki bir istisna yapalım istiyor.

Kafamdan bunlar geçerken odanın ön kısmına ulaşmış, gelenek olduğu üzere yeni elemanın elini sıkıp hoş geldin demek için sıraya girmiş durumdayım. Sıranın başına yaklaşırken babam beni görüyor ve yanıma gelip sırtıma hafifçe vurarak selam veriyor.

"Gelebilmene sevindim, Drew. Bu yeni kızda cidden potansiyel var. Onu kişisel olarak kanatlarının altına almanı, ilk deneyimlerinde ona yardımcı olmanı istiyorum. Kate, kendi ayakları üzerinde durabildiğinde hepimizi gururlandıracak. Göreceksin."

"Tabii, baba. Sorun değil."

Harika. Sanki benim halledecek kendi işlerim yokmuş gibi. Şimdi bir de Kurumsal Amerika'nın karanlık, korkutucu dünyasına adım atan bu çaylağın elinden tutmak zorundayım. Aman ne güzel.

Sağ ol, baba.

Nihayet benim sıram geliyor. Yanına doğru ilerlerken kızın sırtı bana dönük. Ensesinde gevşek bir topuz yaptığı parlak, koyu renkli saçlarını, ufak tefek vücudunu görüyorum. Kız önünde duran biriyle konuşurken gözlerim sırtında geziniyor. İçgüdüsel olarak bakışlarım kalçalarına yöneliyor ve... *bir dakika.*

Dur, dur bir dakika.

Bu kızı daha önce gördüm ben.

Hadi canım, yok artık.

Kız bana doğru dönüyor.

Aynen öyle.

Gözleri – şu ana dek hayalini kurduğumu fark etmediğim o derin, ışıl ışıl gözleri – benimkileri bulurken – yüzündeki gülümseme büyüyor. Beni tanıdığını belli edercesine bir kaşını kaldırarak elini uzatıyor, "Bay Evans..."

Ağzımın açılıp kapandığını hissediyorum. Ama içinden tek kelime dahi çıkmıyor. Onu tekrar görmenin – hem de burada – şoku, beynimin konuşmayı kontrol eden kısmını bir an için dondurmuş olmalı. Sinapslarım tekrar çalışmaya başladığında, babamın konuştuğunu duyuyorum. "... Brooks. Katherine Brooks. Bu kız çok yüksek yerlere gelecek evlat ve senin de yardımınla bizi de yanında götürecek."

Katherine Brooks...

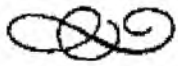
Bardaki kız. Çekip gitmesine izin verdiğim, hâlâ dudaklarının beni emdiğini hissetmek için çıldırdığım, o kız.

Ve burada çalışıyor. Benim, asla ama asla işi pişirmeyeceğime söz verdiğim ofisimde. O sıcacık, yumuşacık eli, elimi sıkarken avucuma tam oturuyor ve aynı anda kafamdan iki düşünce geçiyor.

Birincisi: Tanrı benden nefret ediyor. İkincisi: hayatımın büyük bölümünde çok ama çok yaramaz bir çocuk oldum ve bu da hatalarımın karşılığı. Karma. Karma hakkında ne derler bilirsiniz, değil mi?

Aynen öyle. Karma lanet olası bir sürtüktür.

Üçüncü Bölüm

Benim olayım tamamen kendi kendini yönetmedir. İrade. Kontrol. Hayattaki yolumu kendim belirlerim. Başarılarıma da başarısızlıklarıma da kendim karar veririm. Yazgıymış, boş versene. Kader gelip bir tarafımı öpebilir. Eğer ben bir şeyi yeterince istiyorsam, ona sahip olabilirim. Odaklanıp, gerekli fedakârlıkları yaptığım sürece, üstesinden gelemeyeceğim şey yoktur.

Bu iddialı sözlerimin nedenini mi soruyorsunuz? Neden mi kişisel gelişim kursundaki bir konuşmacıya benzer laflar ediyorum? Tam olarak ne mi söylemeye çalışıyorum?

Birkaç kelimeyle özetleyeyim; şeyimi kontrol eden benim. Şeyim beni kontrol edemez. En azından son bir buçuk saattir kendime tekrarlayıp durduğum şey bu.

İlaçlarını almamış bir şizofren gibi masamın başında oturmuş, kendi kendime söylenen halimi görüyor musunuz?

İşte bu, hayatımda beni bu kadar ileri taşımış olan ilkeleri, kutsal inançları kendime hatırlatmaya çalışan halim. Beni hem yatak odasında hem de ofiste eşi benzeri

olmayan başarılara taşıyan onlardı. Beni daha önce hiç yarı yolda bırakmamışlardı. Şimdiyse onları lanet olası birer hiçlermiş gibi kenara atmak için çıldırıyorum. Hepsi koridorun sonundaki ofiste oturan kadın yüzünden.

Katherine – herkes bana-Kate Brooks der.

Tam bir ters köşe.

Benim bakış açıma göre, halen ödüle koşabilirim. Teknik olarak, Kate ile iş yerinde değil barda tanıştım. Bu da ona 'iş arkadaşı' etiketini pas geçip, kendisi için asıl düşündüğüm 'rasgele bir ilişki' etiketini yapıştırabileceğim anlamına geliyor.

Ne? Ben bir iş adamıyım, yasal boşlukları bulup çıkarmak benim işim.

Yani, teorik olarak kişisel doğa kanunlarımı ayaklar altına almadan onunla yatabilirim. Tabii bu stratejideki tek sorun sonrasında olacaklar.

Özlem dolu bakışlar, umutlu gözler, beni kıskandırmaya yönelik acınası davranışlar. Sözde 'tesadüfî' karşılaşmalar, planlarımı sorup durmalar, ofisimin kapısından alakasız sebeplerle geçip durmalar. Bütün bunların takipçi sapıkların davranışlarına dönüşmesi neredeyse kaçınılmaz.

Kadınlardan bazıları tek gecelik ilişkileri kaldırabilir. Bazıları da kaldıramaz. Maalesef, kaldıramayanlardan oluşan o yanlış tarafta gidip gelmişliğim var.

Şu kadarını söyleyeyim, pek hoş bir yer değil.

Gördüğünüz gibi; ne kadar istersem isteyeyim, bizim ufaklık beni o yola doğru sürüklemek için ne kadar

uğraşırsa uğraşsın bu, iş yerime – mabedime, ikinci evime – sokmak istediğim türden bir olay değil.

Böyle bir şey olmayacak, nokta.

O kadar. Tartışma bitti.

Konu kapanmıştır.

Kate Brooks, resmen 'potansiyel kadınlar' listemden silinip atılmıştır. O; yasakların, dokunulmazların, 'asla ama asla olmaz'ların arasında. Listede, arkadaşlarımın eski sevgililerinin, patronun kızının ve ablamın en yakın arkadaşlarının hemen altında.

Şey, gerçi şu son kategori biraz gri bir bölge. On sekiz yaşındayken, Alexandra'nın en yakın arkadaşı Cheryl Phillips tüm yazı bizim evde geçirmişti. Tanrı onu korusun, kızın elektrikli süpürge gibi bir ağzı vardı. Benim şansıma Kaltak, arkadaşının sabahın ikisinde odama yaptığı ziyaretleri hiçbir zaman öğrenmedi. Aksi takdirde bana cehennemi —kıyamet ölçüsünde bir cehennem azabından bahsediyorum— yaşatırdı, hiç şüphem yok.

Neyse, ne diyordum?

Ah, evet. Kate Brooks'un kıçını, ne yazık ki, hiçbir zaman elde edemeyeceğim konusunda samimi bir karar aldığımı açıklıyordum. Ve bunu kendime dert etmiyorum. Gerçekten(!)

Tam da kendimi kandırmak üzereydim.

Ta ki o kapımda belirene kadar.

Yüce İsa.

Gözlük takıyor. Koyu renk, kemik çerçeveli türden. Clark Kent'in kadın versiyonu gibi. Aslında çoğu kadında inek öğrenci havası yaratacak, hiç de çekici görünmeyecek bir gözlük. Ama onda durum farklı. Gevşek bir topuz halinde topladığı saçlarının arasından gözüken yüzünde minicik burnunun üzerinde uzun kirpikli güzel gözlerini çevreleyen o gözlüklerin seksilikten yana hiçbir eksiği yok.

Kate konuşmaya başlarken, aklım bir anda bugüne kadar kurduğum tüm *seksi öğretmen* fantezileriyle dolup taşıyor. Gerçekte deriler giyip, kelepçeler takan türden bir nemfomanyak olan, cinsel açıdan bastırılmış görünümlü kütüphaneciyle ilgili kurduğum fantezilerin hemen yanı başında aklımda gezinip duruyorlar.

Bütün bunlar kafamdan geçerken, o hâlâ konuşuyor.

Ne söylüyor ki?

Işıltılı dudaklarına bakmamak için gözlerimi kapatıyorum. Böylece ağzından çıkan sözlerin neler olduğunu gerçekten kavrayabileceğim.

"... babanız bana bu konuda yardımcı olabileceğinizi söyledi." susup bana beklenti dolu gözlerle bakıyor.

"Üzgünüm, bir an dikkatim dağıldı. Oturup bir kez daha anlatmaya ne dersin?" diye soruyorum, içimdeki azgınlığa hiç de ihanet etmeyen sesimle.

Bir kez daha beni dinleyen hanımlara sesleniyorum, işte size bir gerçek. Erkeklerin, yedi gün yirmi dört saat boyunca neredeyse her an akıllarında seks vardır. Tam rakamı vermem gerekirse, her 5,2 saniyede bir falan gibi bir şey.

Demek istediğim, siz "Akşam yemeğinde ne istersin?" diye sorduğunuzda, biz mutfak tezgâhında sizi becermeyi düşünüyoruz. Siz geçen hafta kız arkadaşlarınızla seyrettiğiniz bayık filmi anlatırken, biz dün gece kablolu televizyonda seyrettiğimiz pornoyu düşünüyoruz. Siz, bize indirimden aldığınız özel tasarım ayakkabıları gösterdiğinizde, biz onları omuzlarımıza aldığımızda nasıl görüneceklerini düşünüyoruz.

Sadece bilmek isteyeceğinizi düşündüm. Elçiye zeval olmaz.

Bu bir lanet aslında.

Ben, şahsen Âdem'i suçluyorum. Tüm dünyayı avuçlarının içinde tutmuş bir adam nihayetinde, değil mi? Etrafta çıplak dolaşıyor, her isteğini tatmin edeceği seksi bir kadını da var. Ve bunların hepsini çöpe atıyor. O elmanın tadı güzel olsa iyi olur; çünkü bu uğurda hepimizi yaktı. Şimdi istediğimizi almak için uğraşmak zorundayız. Veya benim durumumda, istememek için.

Kate masamın karşısındaki koltuğa oturarak bacak bacak üstüne atıyor.

Bacaklarına bakma. Bacaklarına bakma.

Artık çok geç.

Bronz, sıkı ve ipek gibi yumuşacık görünüyorlar. Dudaklarımı yalayarak, kendimi onun gözlerine bakmaya zorluyorum.

"Şöyle ki," diye tekrar anlatmaya başlıyor Kate. "Genesis isimli programlama şirketine ilişkin bir portfolyo hazırlıyorum. Daha önce duymuş muydunuz?"

Sesinin, sapkın zihnimde oluşturduğu edepsiz görüntülerin akışını engellemek için masamdaki kâğıtlara bakarak, "Sayılır," diye cevap veriyorum.

Ben çok ama çok kötü bir çocuğum. Sizce, ona ne kadar kötü olduğumu söylersem Kate beni cezalandırır mı?

Biliyorum. Biliyorum. Elimde değil, ne yapayım.

"Son çeyrekte faiz ve vergiden önceki gelirleri üç milyon," diyor.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Biliyorum, öyle dünyayı sarsacak bir rakam değil belki; ama sağlam bir tabanları olduğunu gösteriyor. Hâlâ küçük bir şirketler; ama onları iyi kılan şeylerden biri de bu. Programcıları genç ve hırslı biri. Dedikodulara bakılırsa, Wii[13]'nin bir Atari kadar geçmişte kalmasını sağlayacak bazı yaratıcı fikirleri varmış. Ve bunu gerçekleştirebilecek kapasiteye sahip elemanları da var. Onlarda eksik olan tek şey, sermaye."

Ayağa kalkıp masamın üzerinden eğilerek, elindeki dosyayı bana uzatıyor. Bir anda etrafımı tatlı ama çiçeksi bir koku sarıyor. Enfes ve çekici. Yani postanede yanınızdan geçerken sizi parfümüyle boğup, ölmenize sebep olabilecek teyzeler gibi değil.

Yüzümü onun saçlarına gömüp, kokuyu derin derin içime çekme dürtüsüyle dolup taşıyorum.

Ama buna karşı koyuyor ve elimdeki dosyayı açıyorum.

13 Wii : Nintendo firmasının geliştirip, 2006 yılında piyasaya sürdüğü bir oyun konsoludur.

"Elimdekileri Bay Evans'a... yani babanıza gösterdim, o da beni size yönlendirdi. Hatırladığı kadarıyla müşterilerinizden biri..."

"Alphacom," diye lafını keserek başımı sallıyorum.

"Evet. Babanız, Alphacom'un ilgileneceğini düşündü."

Şu ana kadar yaptıklarını inceliyorum. Gayet iyi. Detaylı ve bilgilendirici ama asıl konudan sapmıyor. Yavaş yavaş beynim – omuzlarımın üzerinde duran – vites değiştirmeye başlıyor. Düşüncelerimi seksten ayırmamı sağlayacak bir şey varsa, o da iştir. İyi bir anlaşma. Burada ise kesinlikle potansiyel kokusu alıyorum.

Kate Brooks kadar enfes kokmasa da çok kötü değil.

"İyi iş çıkarmışsın, Kate. Gayet iyi. Bunu kesinlikle Seanson'a satabilirim. Kendisi Alphacom'un CEO'su olur."

Gözleri biraz kısılıyor. "Ama beni bir kenara itmeyeceksiniz, değil mi?"

Sırıtıyorum. "Elbette. Başka insanların tekliflerini çalmaya ihtiyaç duyan biri gibi mi görünüyorum, sence?"

Gözlerini devirerek gülümsüyor. Bu kez gözlerimi kaçıramıyorum.

"Elbette hayır, Bay Evans. Öyle bir imada bulunmak istememiştim... sadece... biliyorsunuz... daha işteki ilk günüm."

Başımla tekrar oturmasını işaret ediyorum ve dediğimi yapıyor. "Bu çalışmaya bakılırsa, bence gayet iyi bir ilk gün geçiriyorsun. Ayrıca lütfen, bana Drew de."

Başıyla onaylıyor. Onu inceleyerek sandalyemde arkama yaslanıyorum. Gözlerim, profesyonellikle uzaktan yakından alakası olmayan bir şekilde onu baştan aşağı süzüyor. Bunun farkındayım; ama açıkçası umurumda değil.

"Demek... yeni işini kutluyordun, öyle mi?" diye soruyorum, cumartesi akşamı REM'de söylediklerine göndermede bulunarak.

Dudağını ısırıyor ve irkilerek sertleştiğimi hissediyorum yine. Böyle devam ederse, eve vardığımda aşağı tarafımı morarmış bulacağım kesin.

"Evet. Yeni işim." diye omuz silkiyor. "Bana adınızdan ve çalıştığınız firmadan bahsettiğinizde kim olduğunuzu anlamıştım."

"Daha önce benimle ilgili şeyler mi duymuştun?" diye gerçekten merak ederek soruyorum.

"Elbette. Bu işin içerisinde yer alıp da *Business Weekly*[14]'de Evans, Reinhart and Fisher'ın altın çocuğunu okumayan çok az insan kalmıştır diye düşünüyorum... ya da *Altıncı Sayfa'da.*"

Son sözleriyle sık sık boy gösterdiğim dedikodu sayfalarını kast ediyor.

"Beni reddetmenin tek sebebi burada çalışıyor olmamsa," diyorum, "istifamı şu anda babamın masasına bırakabilirim."

Gülüyor ve yanaklarında belli belirsiz bir kızarıklıkla yanıt veriyor. "Hayır, tek sebebi bu değildi." Bana, neredeyse görünmeyecek kadar küçük olan nişan yüzüğünü

14 Business Weekly : Finans dergisi.

hatırlatmak için elini havaya kaldırıyor. "Ama şimdi sizi geri çevirdiğim için memnun değil misiniz? Yani, aramızda bir şeyler yaşansaydı, şimdi çok garip bir durumda kalırdık. Sizce de öyle değil mi?"

"Bence buna değerdi," derken yüzüme çok ciddi bir ifade yerleşiyor.

Kate, şüpheyle kaşlarını kaldırıyor. "Şimdi, sizin altınızda çalışıyor olmama rağmen mi?"

Hadi ama! Her yere çekilebilecek bir laf etti ve kendisi de bunun farkında. 'Sizin *altınızda* çalışıyorum' mu? Bunu nasıl yok sayabilirim ki?

Buna karşılık yalnızca tek kaşımı belli belirsiz kaldırmakla yetiniyorum ve o başını iki yana sallayarak kıkırdıyor.

Yüzümde beliren tehlikeli bir gülümsemeyle, "Seni huzursuz etmiyorum, değil mi?" diye soruyorum.

"Yok. Hem de hiç. Peki ama çalışanlarınızın hepsine böyle mi davranıyorsunuz? Çünkü söylemeden geçemeyeceğim, kendinizi dava edilmeye çok müsait bir duruma sokuyorsunuz."

Dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. O kadar şaşırtıcı bir kadın ki. Zeki. Hazır cevap. Ona bir şey söylemeden önce iki kere düşünmem gerekiyor. Ve bu hoşuma gidiyor.

Kate hoşuma gidiyor.

"Hayır, çalışanlarımın hepsine böyle davranmıyorum. Hiçbir zaman da davranmadım. Yalnızca, cumartesi

akşamından beri aklımdan çıkmayan kişiye böyle davranıyorum."

Tamam, belki ikizlerle birlikteyken onu düşünmemiştim. Ama sözlerim kısmen doğru sayılır.

"Siz ıslah olmazsınız." diyor, beni şirin bulduğunu belli eden bir şekilde.

Bana pek çok sıfat yakıştırabilirsin, bebeğim. Ama 'şirin' bunlardan biri değil.

"Arzuladığım bir şey görür ve peşinden giderim. İstediklerimi elde etmek gibi bir alışkanlığım vardır."

Beni, bu iki cümle kadar iyi anlatan başka bir açıklama daha bulabilir misiniz? Sanmam. Ama burada bir anlığına duralım, olur mu? Size resmin tamamını göstermek istiyorum.

Annem – adı, Anne – hep büyük bir aile istemiş. Beş, hatta altı çocuk; fakat Alexandra ile benim aramda altı yaş var. Altı yıl size fazla görünmeyebilir; ama bu süre anneme bir ömür gibi gelmiş. Hikâyesi ise şöyle; Alexandra'dan sonra annem tekrar hamile kalamamış. Tabii denemediklerinden değil. 'İkincil Kısırlık[15]' deniyormuş buna. Ablam dört yaşındayken, annem başka çocuğu olması yönündeki umutlarını neredeyse tümüyle yitirmiş.

Ve sonra ne olmuş, bilin bakalım? Ben gelmişim.

Sürpriz!

Ben onun mucize bebeğiydim. Tanrı'nın ona hediyesi, kıymetli meleği. Nihayet kavuştuğu dileği, kabul olan

15 (Secondary infertility) İkincil Kısırlık : Tıpta, ilk bebeğinizi doğurduktan sonra ikinci kez hamile kalamadığınız bir hastalık olarak tanımlanıyor.

duası. Böyle düşünen tek kişi o değildi üstelik. Babam da heyecan içerisindeydi, bir çocuğu daha olmasına – üstelik de bir oğlan – minnettardı. Alexandra da – takma adının Kaltak olmadığı zamanlardan bahsediyoruz, tabii – nihayet bir erkek kardeşi olduğu için mutluluktan uçuyordu.

Ailemin beş yıldır istediği ve beklediği şey, bendim. Küçük bir prenstim adeta. Hiçbir hata yapamazdım. İsteyip de sahip olamayacağım hiçbir şey yoktu. En yakışıklı, en akıllı bendim. Benden daha nazik, daha tatlı kimse yoktu. Kelimelerin tarif edemeyeceği ölçüde seviliyordum. Üzerime titreniyor, her istediğim yapılıyordu.

O yüzden kibirli, bencil ve şımarık olduğumu düşünüyorsanız, muhtemelen haklısınız. Ama bundan beni sorumlu tutmayın. Benim hatam değil. Olmam için yetiştirildiğim kişiyim ben.

Neyse, bu konuyu da açıklığa kavuşturduğumuza göre, ofise dönelim. Şimdi olacaklar önemli.

"Ve şunu bilmen gerektiğini düşünüyorum, Kate. Seni istiyorum."

Yanaklarının kızarışını ve yüzüne yayılan o, belli belirsiz şaşkınlık ifadesini görüyor musunuz? Yüzünün nasıl ciddileştiğini, gözlerinin gözlerimi buluşunu ve bakışlarını nasıl hemen kaçırıp yere indirdiğini?

Ona ulaştığımı hissediyorum. O da beni istiyor. Bastırmaya çalışıyor; ama yok edemiyor. Ona sahip olabilirim. Onu gitmek için ölüp bittiği o yere götürebilirim.

Bunu bilmek, bizim aşağıdaki eleman intikam hırsıyla tepki verirken, inildeyerek yutkunmama sebep oluyor.

Bir adımda Kate'in yanına varıp, onu ayaklarını yerden kesene kadar öpmek istiyorum. Dizlerinin bağı çözülene dek dilimi o dolgun dudaklarının arasında gezdirmek. Onu kucağıma almak, bacaklarını belime dolamak, onu duvara yaslamak ve...

"Hey, Drew. Elli üçüncü caddede fena trafik var. Saat dörtteki toplantına yetişmek istiyorsan, yola çıkman gerek."

Teşekkür ederiz, Erin. Her şeyin içine ettin. Harika bir sekreter ama zamanlaması berbat.

Kate koltuğundan kalkıyor. Omuzları gergin, duruşu dimdik. Kapıya doğru ilerlerken gözlerime bakmayı reddediyor. "Bana zaman ayırdığınız için teşekkürler, Bay Evans. Bana... ihtiyacınız olursa, buralardayım."

Bu sözler karşısında imalı bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum. Paniklemiş olduğunu görmek ve buna sebep olanın ben olduğumu bilmek hoşuma gidiyor.

Benimle göz temasından kaçınmaya devam ederek, hafifçe suratını buruşturuyor. "Alphacom ve Genesis ile ilgili. Ne yapmam gerekiyorsa söylersiniz... ne yapmamı istiyorsanız...of...ne demek istediğimi anladınız işte."

Kapıdan çıkmadan, seslenerek onu durduruyorum. "Kate?"

Gözlerinde sorgulayan bir bakışla bana dönüyor.

Kendimi işaret ederek, "Bana, Drew de," diyorum.

Birden eski haline dönerek, gülümsüyor. O doğal özgüveni tekrar bakışlarına yerleşiyor.

Sonra gözleri tekrar benimkileri buluyor. "Doğru ya. Sonra görüşürüz Drew."

O kapıdan çıkar çıkmaz, kendi kendime mırıldanıyorum. "Ah, evet. Kesinlikle görüşeceğiz."

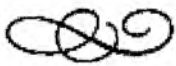
Toplantıya gitmek üzere evrak çantamı kontrol ederken, Kate Brooks'a duyduğum bu ilginin – yok, *'ilgi'* yeterince güçlü bir kelime olmadı. Bu *'ihtiyacın'* diyelim – öylece yok olup gitmeyeceğini fark ediyorum. Karşı koymaya çalışabilirim ama nihayetinde ben de yalnızca bir insanım. Tanrı aşkına. Ona duyduğum bu arzu çözümsüz kalırsa ofisimi, çok sevdiğim bu yeri, cinsel hüsranlarla dolu bir işkence odasına çevirebilir.

Bunun olmasına izin veremem.

Kısacası, üç seçeneğim var: İstifa edebilirim, Kate'e istifa ettirebilirim veya onu benimle inanılmaz zevkli bir gece geçirmeye ikna edebilirim. Bunu içimizden söküp atarız, sonrasında olacakların canı cehenneme.

Bilin bakalım hangi seçeneği tercih edeceğim?

Dördüncü Bölüm

Neyse ki eve vardığımda aşağı tarafımı morarmış bulmadım. Ve o akşam, kahve dükkânındaki kızla buluştum. Meğer yoga eğitmeniymiş.

Güzel.

Ne? Hadi ama, böyle yapmayın. Tamam, istediğim kadın Kate, orası belli. Ama istediğimi alana kadar rahip gibi takılmamı da beklemeyin. Kadınların anlamadığı şey şu; erkekler bir yandan birini arzularken diğer yandan başkalarıyla yatabilirler. Hatta erkekler bir kadını *sevebilir* ve buna rağmen *on* tanesiyle daha takılabilirler. Bu işler böyle yürür.

Seks, rahatlamak için yapılır. Tamamen fiziksel bir olaydır. En azından erkeklerin bakış açısından bu böyle.

Tamam, tamam– sakin olun – üstüme ayakkabı falan fırlatmaya başlamanıza gerek yok.

En azından *bu* erkeğin bakış açısına göre. Oldu mu?

Belki şöyle ifade edersem ne demek istediğimi daha iyi anlarsınız. Dişlerinizi fırçalıyorsunuz değil mi? Varsayalım en sevdiğiniz diş macunu markası, Aquafresh. Ama markette o markadan kalmamış. Ellerinde bir tek Colgate var. Ne yaparsınız? Colgate'i kullanırsınız değil mi?

Dişlerinizi Aquafresh'le fırçalamak istiyor olabilirsiniz ama durumunuzu şöyle bir düşündüğünüzde, dişlerinizi temiz tutmak için elinizdekiyle yetinmeniz gerektiğini anlarsınız. Kafamın nasıl çalıştığını anladınız mı? Güzel.

Şimdi, gönül yarası ve acıyla dolu hikâyeme dönebiliriz.

* * *

Daha önce herhangi bir kadını baştan çıkarmışlığım yok.

Şok edici, biliyorum.

Açıklamama izin verin. Daha önce hiçbir kadını baştan çıkarmak *zorunda* kalmadım, en azından bildiğimiz anlamda. Genellikle bir bakış, bir göz kırpma, bir gülümseme yeter de artar bile. Cana yakın bir selamlaşma, belki bir iki içki. Bundan sonra aramızdaki sözlü iletişim yalnızca *daha sert, daha fazla, daha aşağı* gibi kısa ifadelerden oluşur... Ne demek istediğimi anladığınızı varsayıyorum.

Yani itiraf etmek gerekirse, bu 'kadını-yatağa-atmaya-uğraşma' olayı benim için epey yeni bir şey. Ama zerre kadar endişelenmiyorum. Neden mi?

Satranç oynuyorum da ondan.

Satranç bir strateji, bir plan oyunudur. Yapacağınız hamlenin iki adım sonrasını düşünmenizi gerektirir. Ve rakibinizi tam olarak istediğiniz noktaya çekmeye çalışmanıza dayanır.

Benim gözümde, Kate'in ofisteki ilk günü ve devam eden iki hafta boyunca ona karşı olan davranışlarım, satranç oynamaktan farksızdı. İmalı birkaç sözcük, masumane ama baştan çıkarıcı dokunuşlar. Sizi tüm konuşmaların ayrıntılarıyla sıkmayacağım. Ama şu kadarını söyleyeyim, işler gayet güzel ve planıma uygun bir şekilde ilerliyor.

O güzel kalçalarının arasındaki hazineye ulaşmama en fazla bir – hadi bilemedin iki olsun – hafta var. Olayın nasıl gerçekleşeceğini daha şimdiden biliyorum. Hatta bunu hayal ederek, fanteziler kurarak saatler harcadım.

Dinlemek ister misiniz?

Olay, ikimizin de geç saatlere dek çalıştığı bir gecede, ofisimde gerçekleşecek. Şirkette bizden başka kimse yokken, Kate epey yorgun olacak. Boynunu ovmayı teklif ettiğimde, kabul edecek. Ve ben eğilip onu öpeceğim. Omuzlarından başlayarak dudaklarımı boynunda gezdirecek ve dilimle teninin tadını alacağım. Nihayet dudaklarımız buluşacak. Öyle ateşli olacak ki, yanacağız. O öpücük, Kate'e yaptıklarımızı yanlış kılan – aynı yerde çalışıyor olmamız ve o geri zekâlı nişanlısı gibi – tüm sebepleri unutturacak. Aklında bir tek ben ve tecrübeli ellerimin ona yapacağı şeyler olacak.

Ofisimde bir kanepe var; fakat deri değil, süet. Süet kolay lekelenen bir kumaş türü müdür? Umarım değildir; çünkü kendimizi bir anda orada bulacağız ve zavallı kanepeyi kötü emellerimize alet edeceğiz.

Size soruyorum; hayatınızın bir anda değişebileceğini söyleyen şu reklamları gördünüz mü?

Evet, evet. Konuyu bağlayacağım, bir dakika.

Hangi reklamdan bahsettiğimi biliyorsunuz, değil mi? Hani mutlu bir aile, güzel ve güneşli bir günde, ana caddede arabalarıyla ilerliyor, derken... GÜM! Tırın biriyle kafa kafaya çarpışıyorlar. Baba, emniyet kemerini takmadığı için camdan fırlıyor, falan.

Ödümüzü bokumuza karıştırmak için çekilmiş reklamlar bunlar. Amacına da gayet iyi hizmet ediyor, o ayrı. Ama bu, sapına kadar doğru oldukları gerçeğini değiştirmez. Hedeflerimiz, önceliklerimiz bir anda değişebilir. Hem de genellikle en beklemediğimiz anlarda.

Demek istediğim stratejiler ve fantezilerle geçen iki haftaya rağmen, Kate Brooks'un tek seferde geçecek bir heves olacağından eminim. Daha önce hiçbir kadına bu denli arzu duymamış, hiç kimseyi bu kadar uzun süre beklememiştim, orası doğru. Ama şunu bilmenizi istiyorum, benim kafamda bu mesele hallolmuş durumda, çantada keklik misali. Yani benim için asıl olay, *olup olmayacağı* değil, *ne zaman* olacağı.

Derken, pazartesi günü öğleden sonra babam beni ofisine çağırıyor.

"Otur, evlat. Seninle biraz iş konuşalım."

Babam beni buraya genellikle ofisin geri kalanıyla paylaşmaya hazır olmadığı konuları görüşmek için çağırır. "Şimdi Saul Anderson'la telefondaydım. Değişik alanlara yönelme peşinde. Önümüzdeki ay yeni fikirler için şehre geliyor."

Saul Anderson bir medya kodamanı. Acayip zengin. Öyle ki, Rupert Murdoch yanında sefil kalıyor. Peçeteniz var mı? Çünkü sanırım ağzımın suları akıyor.

"Önümüzdeki ay mı? Tamam, üstesinden gelebilirim. Sorun yok." Damarlarımda dolaşan heyecanı hissediyorum. Biri suya koca bir kova yem boşalttığında köpek balıkları da aynen böyle hissediyor olmalı. Atılmaya hazır.

"Drew..." diye lafımı kesiyor babam ama kafam içinde dönüp dolaşan fikirlerle o kadar meşgul ki, onu duymuyorum bile.

"Hangi sektöre girmek istiyormuş, bir fikrin var mı? Sonuçta, ortada sonsuz seçenek var."

"Evlat..." diye tekrar lafa girmeye yelteniyor babam.

Olayın gidiş yönünü tahmin edebildiniz, değil mi?

Ama ben konuşup duruyorum. "Kablolu TV istasyonları çok para getirir. Sosyal medya şu an düşüşte, o yüzden yok pahasına bir şeyler koparabiliriz. Film prodüksiyonu daima güvenli bir bahis olur, bir de oynatımı kendi kanallarında yaparsak masraftan da kısmış oluruz."

"Drew, işi Kate Brooks'a vereceğim."

Bir dakika. *Doğru mu duydum?*

"Ne?"

"Kız çok başarılı, Drew. Sana söylüyorum, cidden yetenekli."

"Buraya geleli daha iki hafta oldu be!"

Köpekler, yaradılış olarak sahiplenici varlıklardır. Biliyor muydunuz? Dört saniyede bir parkın her köşesine işeyip durmalarının sebebi budur. Çünkü, orasının kendilerine ait olduğuna inanırlar ve diğer köpeklerin bunu bilmesini isterler. Oraya ilk onlar gelmiştir. Bu, "Defol

git ve kendine başka bir park bul," demenin sözsüz ifade edilme şeklidir.

Erkekler de böyledir işte.

Çalışma masamın çevresine işeyecek falan değilim elbette ama bu şirket *benim.* Bu müşterileri küçük bir kuruluş oldukları dönemden beri besleyip büyüttüm ben. Gururlu bir baba gibi, onların sağlam holdinglere dönüşmelerini seyrettim. Onlarla şarap içtim, yemek yedim. Uykusuz geceler, saatler, yıllar harcadım. İş, benim için yalnızca yapmam gereken bir şey değil, bütün benliğimi oluşturuyor. Kate Brooks'un, kıçını kıvıra kıvıra gelip bunu elimden almasına izin vermem.

O kıç ne kadar güzel olursa olsun.

"Doğru," diyor babam. "Peki ama bu iki hafta içerisinde ortaya attığı fikirlerden haberin var mı? Her gün, işe herkesten önce gelip herkesten sonra çıkıyor. Sunduğu fikirler çok taze ve düşünme şekli oldukça sıra dışı. Hayatımda gördüğüm en yenilikçi yatırımları karşımıza getirdi. İçgüdülerim bana 'topu ona at, bakalım ne yapacak' diyor."

Bunamanın erken belirtileri nelerdi, Tanrı aşkına?

"Ne yapacak biliyor musun? Her şeyi yüzüne gözüne bulaştıracak!" diye bağırıyorum. Ama söz konusu babam olduğunda işi dramatikleştirmenin hiçbir işime yaramayacağını biliyorum. O yüzden kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Pekâlâ baba, ne demek istediğini anlıyorum. Ama Saul Anderson, birine altından kalkabilecek mi diye öylece verebileceğin bir müşteri değil. O adam için elindeki en iyi, en parlak elemanını kullanman gerek, onu

elde edebileceğinden emin olduğun birini. E, bu da ben oluyorum."

Tereddütlü bir ifade babamın yüzünü gölgelerken, *ben oluyorum, değil mi?* diye merak ediyorum.

Babamın sessizliği uzadıkça karnımın kasıldığını hissediyorum. Baba kompleksim falan yoktur ama ofisteki performansımdan gurur duymasının hoşuma gitmediğini de söyleyemem. Ben onun sağ koluyum. Başı sıkışınca koştuğu kişiyim. İki sayı gerideyken ve maçın bitmesine beş saniye varken, John Evans'ın pas vereceği tek kişi olduğuma bahse girebilirsiniz.

En azından eskiden öyleydim.

Onun bana eksiksiz güven duymasına alışkınım ben. Bu konuda bocaladığını görmek ise... çok fena canımı yakıyor.

"Şöyle yapalım," diye içini çekiyor. "Önümüzde bir ay var. Bir sunum hazırla. Kate de öyle yapsın. Beni hanginiz etkilerse, Anderson'ı o kapar."

Hakarete uğramış gibi hissetmem gerekiyor aslında. Benden istediği şey, Oscar kazanmış bir oyuncuya boktan bir figüran rolü için seçmelere girmesi gerektiğini söylemekten farksız. Ama tartışmıyorum; çünkü çoktan bir sonraki hamlemi planlamakla meşgulüm.

Hayata dair söylediklerimi hatırlıyor musunuz?

Böylece, Kate Brooks bir anda edepsizliğin sınırlarını zorlamak için sabırsızlandığım kadından ayaklarımın altında ezmeyi dört gözle beklediğim bir kadına dönüşüyor. Benim muhalifim. Rakibim. Düşmanım.

Bu onun suçu değil. Biliyorum. Umurumda mı peki?

Zerre kadar değil hem de.

* * *

Savaş baltamı çıkararak karargâha – diğer adıyla, ofisime – dönüyorum. Erin'e birkaç talimat vererek günün geri kalanını çalışarak geçiriyorum. Saat altı gibi Erin'den Kate'i ofisime çağırmasını istiyorum.

Unutmayın, daima kendi sahanızda oynama avantajını kullanın. Kendi çöplüğünüzde ötün.

Kate gelip oturuyor. Yüzündeki ifadeden bir şey çıkarmak imkânsız.

"Ne oldu, Drew?"

Saçları salık. Yüzünü parlak ve uzun bir perde gibi çevreliyor. Bir an, o saçların kalçalarıma doğru uzanırken göğsümü gıdıklamasının nasıl bir his olacağını hayal ediyorum.

Başımı iki yana sallıyorum. *Odaklan Evans, odaklan.*

Koyu bordo bir takım elbise ve aynı renkte topuklu ayakkabılar giymiş. Kate, yüksek topuklu ayakkabıları seviyor. Sanırım, ufak tefek bir yapısı olduğu için ofiste kendini daha özgüvenli hissetmesini sağlıyorlar.

Erkekler topuklu ayakkabılara bayılırlar. Onları her türden fantastik cinsel pozisyonla bağdaştırırız. Bir erkeğin dikkatini çekmek istiyorsanız, on santimlik parlak, çivi topuk bir ayakkabı ihtiyacınız olan tek şeydir. Fark edilmeme ihtimalinizi tamamen ortadan kaldıracaklardır, bana inanın.

Gözlerim onu tepeden tırnağa incelemeyi sürdürürken, aniden bir sorun 'ortaya çıkıyor' diyelim. Aklım Kate Brooks'un artık rakibim olduğunu kavrasa da görünüşe göre başka bir tarafım bundan henüz haberdar değil.

Ve verdiği tepkiye bakarak, hâlâ arkadaş olmak istediğini söyleyebilirim.

Bu yüzden beşinci sınıftaki fen bilgisi öğretmenim, Bayan Gurgle'ı kafamda canlandırmaktan başka çarem yok. Çünkü kendisi bir kadından çok bir yaratığa benziyordu. Emekli bir güreşçiydi. Ama öyle bikini mankeni fiziğine sahip olanlardan değil. Yanağında kocaman bir beni vardı. Fakat biz sınıfça, yüzündekinin bir ben değil de Bayan Gurgle'ın anne karnında ölen ikizinin kafası olduğundan emindik. İğrenç bir şeydi, fakat aynı zamanda garip bir şekilde insanı hipnotize ediyordu. Ne yaparsanız yapın, gözlerinizi dikip bakmaktan kendinizi alamıyordunuz. Konuştuğu zaman yanağındaki ben, tıpkı bir kâse dolusu jöle gibi titrerdi.

Belli belirsiz irkilerek titriyorum ama işe yarıyor. Aşağıda işler yolunda.

"Önümüzdeki ay, Saul Anderson şehre geliyor," diyorum sonunda.

Kaşlarını kaldırıyor. "Saul Anderson mı? Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diyorum, tamamen iş havasına bürünerek. Artık onu hiçbir konuda memnun etmeye çalışmak yok. "Babam yalandan bir sunum yapmanı istiyor. Bir prova, sanki gerçekten bir müşteriyi kapmaya çalışıyormuşsun gibi. Böylece pratik yapmış olacağını düşünüyor."

Biliyorum, biliyorum. Aşağılık herifin teki olduğumu düşünüyorsunuz. Ona eşit şartlarda rekabet etme şansı bile vermiyorum. Eh, çok takılmayın. İş dünyası böyledir. İş dünyasında – tıpkı savaşta olduğu gibi – her şey mubahtır.

Heyecanlanmasını, minnet duymasını bekliyorum. Ama beklentilerimin hiçbiri gerçekleşmiyor.

Kate, dudaklarını ince bir çizgiye dönüşene kadar sıkıyor ve yüzü ciddi bir ifadeye bürünüyor. "Prova, öyle mi?"

"Aynen. Büyük bir olay değil, çok kasmana gerek yok. Öylesine bir şeyler hazırlasan yeter."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve başını yana eğiyor. "Çok ilginç, Drew. Hâlbuki baban bana daha az önce, Anderson'ı kimin alacağına henüz karar vermediğini söyledi. Dediğine göre, işin hangimize kalacağı kimin daha iyi bir sunum yapacağına bağlıymış. Onun açıklayışına bakınca, bana epey büyük bir olay gibi göründü."

Eyvah.

On iki yaşındayken, Matthew ile birlikte bir marketten *Hustler*[16] dergisi yürütmüştük. Ben daha dergiyi yatağımın altına saklama fırsatı bulamadan babam beni yakalamıştı. O an yüzümde beliren bakış şimdikine o kadar benziyordu ki.

Yakalandık.

Gözlerini şüpheyle kısarak, "Kuralına göre oynamıyoruz yani, öyle mi?" diye soruyor Kate.

16 Hustler : Amerikada aylık olarak yayımlanan, pornografik konular işleyen bir dergidir.

Omuz silkiyorum. "Çok yüksekten uçma, tatlım. Anderson benim için geliyor. Babamın tek yaptığı senin ağzına bir parmak bal çalmak."

"Bal mı?"

"Aynen. İşe başladığından beri adamın kıçını yalıyorsun. Hâlâ dik durabilmesine şaşırıyorum. Bu işi de sana bir süre başka bir şeyle ilgilen de yakasından düş diye veriyor."

Daima ilk golü siz atın. Bu tavsiyemi de unutmayın. İlk golü atan takım, neredeyse her zaman galip gelen taraf olur. Bana inanmıyorsanız, araştırın.

Evet, özgüvenini sarsmaya çalışıyorum. Evet, onu oyunun dışında bırakmaya çalışıyorum.

Çok istiyorsanız, beni dava edin.

Size geçmişimden bahsettim. Nasıl yetiştirildiğimi anlattım. Ben oyuncaklarımı bile paylaşmak zorunda kalmadım. Müşterilerimi paylaşmayı ise hiç ama hiç düşünmüyorum.

Dört yaşındaki her çocuğa sorabilirsiniz, paylaşmak berbat bir şeydir.

Kate ağzını açtığında sesi bıçak gibi keskin. Söylediklerinde ölümcül bir hava var. "Madem ki beraber çalışacağız Drew, birkaç şeyi açıklığa kavuştursak iyi olur. Ben senin *tatlın* falan değilim. Bana Kate ya da Katherine de. Adımı kullanmayı öğren. Ayrıca kıç yalayacak biri değilimdir. Olmama da gerek yok. Yaptığım iş benim adıma konuşuyor zaten. Zekâm ve kararlılığım; babanın beni fark etmesini sağlayan bu özelliklerim oldu. Ve Anderson için

beni düşündüğüne göre, senin bu açılardan bazı eksikliklerin olduğu görüşünde demek ki."

Off. Nereden vuracağını iyi biliyor, değil mi?

"Muhtemelen kadınlar senin dikkatini çekmek ya da onlara gülümsemeni sağlamak için önünde şekilden şekle giriyorlardır," diye sürdürüyor sözlerini Kate, "ama bu benim için geçerli değil. Takıldığın tiplerden biri veya karyola direğindeki bir çentik olmayı planlamıyorum, o yüzden repliklerini, gülümsemeni ve saçmalıklarını başkalarına saklayabilirsin."

Ayağa kalkarak ellerini masama yaslayıp bana doğru eğiliyor.

Hey, birazcık daha doğrulsam, bluzunun içini net bir açıdan görebilirim. Kadınların o bölgesine bayılırım. Tam aradaki çatal...

Kes şunu!

Aklımı toparlamak için çabalıyorum. Bu arada o konuşmaya devam ediyor.

"Sen buralarda bir numara olmaya, babacığının *küçük özel adamı* olmaya alışmışsın. Ama artık oyuna bir oyuncu daha katıldı. Buna alışsan iyi edersin. Bu işi kapmak için canımı dişime taktım ve adımdan söz ettirmeyi planlıyorum. Bütün sahne ışıkları senin üzerinde olsun mu istiyorsun? Çok yazık. Ya bana da masada yer ayırırsın ya da yoluma çıktığın zaman seni ezer geçerim, Drew. Ama her iki şekilde de amacıma ulaşacağıma emin olabilirsin."

Tam gitmek üzereyken yüzünde şeker gibi bir gülümsemeyle dönüp bana bakıyor. "Ah, Anderson konusunda

iyi şanslar dilerdim ama gerek olduğunu sanmıyorum. İrlanda'nın bütün şansı bir araya gelse, seni kurtaramaz. Saul Anderson benim... *tatlım,*" diyor.

Ardından da dönüp, kapının eşiğinde ağızları bir karış açık duran Matthew ile Jack'in hemen yanından geçerek ofisimden çıkıyor.

"Vay... anasını," diyor Matthew.

"Pekâlâ, benden başka tahrik olan var mı?" diye soruyor Jack. "Cidden, ben resmen taşlaştım, çünkü bu," Kate'in gittiği yönü işaret ediyor, "acayip seksiydi."

Hakikaten öyleydi. Kate Brooks çok güzel bir kadın. Ama sinirlendiği zaman muhteşem oluyor.

Steven, elinde bir fincan kahveyle içeri giriyor. Yüzlerimizdeki ifadeyi görünce, "Ne? Ne kaçırdım?" diye soruyor.

"Drew karşı konulmazlığını kaybediyor. Az önce fena fırça yedi. Hem de bir kadından," diyor Matthew, aşırı bir mutlulukla.

Steven acımasızca başını sallıyor. "Dünyama hoş geldin, dostum."

Üç Kafadarlar'ı duymazdan geliyorum. Tüm dikkatimi, önümdeki mücadeleye vermiş durumdayım. Kate az önce smacı bastı. Vücudumda dolaşan testosteron, zafer arzusuyla yanıp tutuşuyor. Mesele yalnızca kazanmak değil hiç sayı vermemek. Beni ancak eksiksiz, rakipsiz bir nakavt mutlu edebilir.

Beşinci Bölüm

Ve böylece Yatırım Bankacılığı Olimpiyat Oyunları başlamış oldu. İki profesyonel ve son derece akıllı meslektaş arasında geçen olgun bir mücadele olduğunu söylemek isterdim. Dostane olduğunu. Çok isterdim... ama söyleyemem. Çünkü yalan söylemiş olurum.

Babamın söylediklerini hatırlıyor musunuz? Kate'in ofise herkesten önce gelip, herkesten sonra çıktığını? İşte bu sözleri, bütün gece kafamı kurcalayıp durdu.

Görüyorsunuz ya, bu Anderson olayında önemli olan yalnızca en iyi sunumu yapmak ya da en iyi fikirleri bulmak değil. Kate öyle olduğunu sanıyor ama ben işin aslını biliyorum. Ne de olsa bahsettiğimiz adam, benim babam. Aynı DNA'yı paylaşıyoruz. Burada söz konusu olan şey aynı zamanda, mükâfat. Kimin kendisini daha çok adadığı, bunu hak eden kişinin kim olduğu ve babama 'o kişinin' benden başkası olamayacağını göstermeye kararlıyım.

O yüzden ertesi gün, işe bir saat erken geliyorum. Sabahın ilerleyen saatlerinde Kate şirkete geldiğinde, başımı

kaldırıp bakmasam da kapımın önünden geçtiğini hissediyorum.

Yüzündeki ifadeyi görüyor musunuz? Beni gördüğünde adımlarındaki hafif duraksamayı? Şirkete ikinci gelen olduğunu fark ettiğinde kaşlarını nasıl çattığını? Gözlerinde beliren o çelikten bakışları?

Belli ki, birinciliğe oynayan yalnız ben değilim.

Çarşamba günü geldiğimde Kate'i masasında oturmuş, bilgisayarı başında yazı yazarken buluyorum. Beni gördüğünde başını kaldırıp neşeli bir tavırla gülümsüyor ve el sallıyor.

Hiç. Umutlanma. Tatlım.

Ondan sonraki gün yarım saat daha erken geliyorum, sonraki gün bir yarım saat daha... ve bu böyle devam ediyor. İşin nereye varacağını tahmin edebildiniz mi? Bir sonraki Cuma geldiğinde, kendimi sabahın dört buçuğunda binanın önünde buluyorum.

Dört buçuk!

Hava hâlâ karanlık. Binanın kapısına vardığım anda karşıdan kimin geldiğini görüyorum dersiniz?

Kate.

Sesimdeki tıslamayı duyuyor musunuz? Umarım duyabiliyorsunuzdur. Ellerimizde ekstra kafeinli duble mocha cappucinolarımızla orada öylece dikilip, birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz.

Halimiz size de şu eski Teksas filmlerini hatırlatmıyor mu? Hani bilirsiniz, iki adam öğle vakti boş bir sokakta

düello yapmak için yürürler. İyi dinlerseniz arka planda bir akbabanın yalnız çığlığını duyabilirsiniz.

Kate ile aynı anda kahvelerimizi bırakarak çılgınlar gibi kapıya koşuyoruz. Lobiye vardığımızda o deli gibi asansörün düğmesine basarken ben soluğu merdivenlerde alıyorum. Öyle akıllıyım ki, basamakları üçer üçer çıkabileceğimi düşünüyorum. Boyum bir seksene yakın, dolayısıyla uzun bacaklarım var. Fakat buradaki sorun, ofisimin kırkıncı katta olması.

Geri zekâlı.

Nefes nefese ve ter içinde nihayet bizim kata vardığımda, Kate'in rahat bir tavırla ofisinin kapısına yaslandığını görüyorum. Paltosunu çıkartmış, elinde de bir bardak su var. Nefes kesici bir gülümsemeyle elindeki suyu bana uzatıyor.

İçimden aynı anda onu hem öpmek hem de boğazlamak istiyorum. Daha önce hiç S&M işlerine ilgi duyan biri olmadım. Ama şimdi ilgilenenleri anlıyorum.

"Al bakalım. İhtiyacın var gibi görünüyor, Drew." Bana bardağı vererek, azametle uzaklaşıyor. "İyi bir gün geçirmeni dilerim."

Dilersin tabii.

Ben de aynen öyle yapacağım zaten.

Çünkü her şey daha yeni başlıyor.

* * *

Eminim bundan daha önce bahsetmişimdir ama herhangi bir şüphe kalmaması için tekrarlayacağım. Benim için, iş seksten önce gelir. Her zaman. Daima.

Cumartesi gecesi hariç. cumartesi kulüp gecesidir. Erkeklerin gecesi. Harika-kızlarla-düşüp-kalkma-ve-onları-kendinden-geçirme gecesi. Anderson için Kate ile rekabete giriştiğimden beri iş yerinde gösterdiğim gayrete rağmen, cumartesi gecelerim değişmez. Bu kutsal bir şey.

Ne var? Kafayı yememi mi istiyorsunuz? Hep iş hep iş nereye kadar, değil mi? Biraz da oyun olmalı. Çünkü oyun olmayınca, Drew çok huysuz bir çocuğa dönüşüyor.

O yüzden cumartesi gecesi Rendezvous adlı bir barda boşanmış, esmer bir kadınla buluşuyorum. Son birkaç haftadır kendimi çok sık esmer kadınların cazibesine kaptırıyorum, nedense.

Gerçi, nedenin ne olduğunu anlamak için Sigmund Freud[17] olmaya da gerek yok sanırım.

Neyse, harika bir gece. Boşanmış kadınların içinde, bastırılmış epey öfke oluyor – gömülü bir kızgınlık – ve bunun çok iyi, çok uzun, çok sert bir sekse dönüşmemesi imkânsız. Tam aradığım ve ihtiyacım olan şey.

Ama her nedense ertesi gün hâlâ gerginim. Huzursuzum.

Sanki garsondan bira istemişim de bana kola getirmiş gibi. Sanki asıl istediğim şöyle güzel bir biftekken, sandviç yemişim gibi. Doydum. Ama tatmin olmaktan çok uzağım.

17 Sigmund Freud : Kişiliğin 5 farklı dönemden geçerek geliştiğini öne süren Psikoanalitik Kuram'm kurucusudur.

Şu an neden böyle hissettiğimi bilmiyorum. Ama bahse girerim siz biliyorsunuzdur, değil mi?

* * *

İşimi düzgün yapmak için pek çok kitaba ihtiyacım oluyor. Yaptığım işle ilgili yasalar, kanunlar ve mevzuatlar çok ayrıntılı ve sık sık değişiyor.

Neyse ki, şirketim şehrin en geniş referans materyal koleksiyonuna sahip. Tamam, belki şehir kütüphanesi kadar geniş bir koleksiyonu yoktur. Ama siz hiç şehir kütüphanesini gördünüz mü? Kale gibi bir yer. Bir şeylerin yerini bulmak sonsuza dek sürüyor ve genellikle de bulduğunuzda çoktan başkası tarafından alınmış oluyor. O yüzden, şirketimizin özel kütüphanesi bence çok daha kullanışlı.

Salı günü öğleden sonra masamda oturmuş, söz konusu referanslardan biriyle çalışırken, bilin bakalım kim beni varlığıyla onurlandırıyor?

Aynen öyle, sevgili Kate Brooks. Bugün özellikle enfes görünüyor.

Sesi tereddütlü. "Hey, Drew? *Finansal Piyasaların Teknik Analizi* kitabının bu seneki baskısını arıyordum ama kütüphanede değil. Sende olma ihtimali var mı?" Her gerildiğinde yaptığı gibi inanılmaz bir tatlılıkla dudağını ısırıyor.

Sorduğu kitap aslında masamın üstünde duruyor ve kitapla işim bitmek üzere. Büyüklük bende kalsın deyip, kitabı ona verebilirim.

Ama bunu yapacağımı düşünmüyorsunuz, değil mi? Daha evvelki konuşmalarımızdan hiçbir şey öğrenmediniz mi?

"Evet, aslına bakarsan bende," diyorum.

Gülümsüyor. "Ah, harika. Ne zaman işin biter peki?"

Tavana bakarken düşüncelere dalmış gibi bir tavır takınıyorum. "Emin değilim. Dört... belki beş hafta."

"Hafta mı?" diye soruyor bana boş boş bakarak.

Gıcık olduğu hemen anlaşılıyor, değil mi?

Aklınızdan neler geçtiğini biliyorum. Nihayetinde – tüm bu Anderson meselesi bittikten sonra – Kate ile yatay tango yapmak istiyorsam, neden ona karşı biraz daha nazik davranmaya çalışmıyorum? Ve haklısınız da. Mantıklı olan bu.

Ama Anderson meselesi henüz bitmiş değil. Ve daha önce söylediğim gibi dostlarım, bu bir savaş. Savunmaya geç, eldivenleri çıkar, kız olsan bile seni yere sereceğim türden hem de.

Silahını alnınıza doğrultmuş bir keskin nişancıya kurşun vermezdiniz, değil mi?

Ayrıca Kate kızgınken o kadar seksi oluyor ki, sırf kendi çarpık zevklerim uğruna onu tekrardan öfkeli görme şansını es geçmek istemiyorum. Konuşurken gözlerimi beğeniyle üzerinde gezdiriyor ve neredeyse tüm kadınların elini kolunu bağlayan patentli, çocuksu gülümsememle ona bakıyorum.

Elbette Kate'in —diğer kadınlar gibi — eli kolu bağlanmıyor. *Hiç şaşırmadım.*

"Eğer nazikçe sorarsan... belki başlamışken omuzlarıma şöyle güzel bir de masaj yaparsan, kitabı sana vermeye ikna olabilirim," diyorum.

Gerçek şu ki, asla işle ilgili bir şey konusunda cinsel bir iyilik iması taşıyan bir şey talep etmem. Pek çok şey olabilirim ama böyle ezik bir aşağılık olmak, onlardan biri değildir.

Fakat sarf ettiğim son sözlere kesinlikle apaçık, eski moda cinsel taciz manası yüklenebilir. Kate babama böyle bir laf ettiğimi söylerse? *Tanrım,* daha "İşte şimdi sıçtık," diyemeden kendimi kapının önünde bulurum. Üstelik bir de kıçımı tekmeleyip, beni yere yapıştıracağından eminim.

Şu an çok ince bir ipte yürüyorum. Ama böyle bir ihtimal söz konusu olmasına karşın, Kate'in beni ispiyonlamayacağından yüzde 99,9 eminim. Çünkü birbirimize çok benziyoruz. Evet; kazanmak, beni yenmek istiyor. Fakat bunu tamamen kendi başına başarmak istiyor.

Ellerini kalçalarına yaslayarak beni haşlamak üzere — muhtemelen kitabımı alıp nereme sokabileceğimi söylemek için — ağzını açıyor. Yüzümde keyifli bir gülümsemeyle arkama yaslanarak istekli bir şekilde gelecek patlamayı bekliyorum. Ama böyle bir şey olmuyor.

Başını yana eğerek ağzını kapatıyor ve "Biliyor musun, boş ver," diyor.

Ve bu sözlerle odadan çıkıp gidiyor.

Hah.

Bu hiç tatmin edici olmadı, değil mi? Ben de öyle düşünmüştüm.

Ama hemen karar vermeyin derim.

* * *

Birkaç saat sonra kütüphaneye inerek *Ticaret ve Yatırım Bankacılığı ve Uluslararası Kredi ve Sermaye Piyasaları* başlıklı, devasa bir referans kitabı arıyorum. *Harry Potter*'ın bütün kitapları bu saçmalığın tek bir bölümüne sığabilir, öyle söyleyeyim. Her zaman durduğu yerdeki kitap yığınlarını karıştırıyorum ama yok.

Başka biri almış olmalı.

Dikkatimi çok daha küçük, ancak en az onun kadar önemli olan *Yatırım Yönetimi Mevzuatı, Yedinci Edisyon* isimli bir cildi bulmaya veriyorum. Ama onun da yerinde yeller esiyor.

Ne oluyor be?

Tesadüflere inanmam. O yüzden asansöre binerek tekrar kırkıncı kata çıkıyorum ve kararlı adımlarla Kate'in odasının açık kapısından içeri giriyorum.

Onu hemen göremiyorum.

Çünkü masasının üstünde ve çevresinde gökdelen gibi yükselen bir sürü kitap var. Yaklaşık üç düzine kadar.

Bir an ağzım beş karış açık, gözlerim yaşadığım şokun etkisiyle kocaman olmuş bir vaziyette donakalıyorum. Sonra anlamsızca bu kadar kitabı buraya taşımayı nasıl başardığını merak ediyorum. Kate'in kendisi en fazla elli

kilo falan ediyordur. Bu odada ise birkaç yüz kiloluk kitap varmış gibi görünüyor.

O sırada, ufukta Kate'in parlak siyah saçları beliriyor. Ve bir kez daha bana bakarak gülümsüyor. Tıpkı ağzında yakaladığı kuşla sırıtan bir kedi gibi.

Kedilerden nefret ederim. Biraz şeytani bir havaları var, sizce de öyle değil mi? Sizi kürkleriyle boğmak veya kulağınıza işemek için uykuya dalmanızı bekliyorlar sanki.

"Selam, Drew. Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" diye soruyor sahte bir iyimserlikle.

Parmaklarını, iki devasa kitap kapağının üzerinde ritmik olarak tıkırdatıyor. "Mesela... yardım? Tavsiye? Halk kütüphanesini nasıl bulacağına dair yol tarifi?"

Dilimin ucuna gelen cevapları yutuyor ve kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Yok, böyle iyiyim."

"Ah! Tamam, öyleyse. Sonra görüşürüz." Bu sözlerle önünde yükselen edebi dağın ardında kayboluyor.

Brooks – iki.

Evans – sıfır.

* * *

İşte bundan sonra işler epey çirkinleşiyor.

İkimizin de profesyonel sabotajda görülmemiş derecede alçaldığını söylemekten utanıyorum. Aslında yasadışı hiçbir şey yapmadık. Ama çok yaklaştığımız kesin.

Bir gün ofise geldiğimde bilgisayarımın bütün kablolarının gitmiş olduğunu görüyorum. Kalıcı bir zarar vermiyor ama bilgi işlem departmanındaki çocuğun gelip

tekrar bağlaması için bir buçuk saat beklemek zorunda kalıyorum.

Ertesi gün Kate geldiğinde, 'birinin' ofisindeki tüm disket ve dosya etiketlerini değiştirmiş olduğunu görüyor. Dikkatinizi çekerim, hiçbir şey silinmiş değil. Ama ihtiyacı olan dokümanları bulmak istiyorsa, her birini denemek zorunda kalacak.

Bundan birkaç gün sonra personel toplantısında, Kate'in babam için hazırladığı birtakım bilgilerin üzerine 'kazayla' bir bardak su döküyorum. Önemli değil. O dosyayı hazırlamak en fazla 5 — en fazla 6 — saatini almıştır zaten.

Yüzümdeki gülümseme ona aslında hiç de üzgün olmadığımı açıkça belli ederken, "Üzgünüm," diyorum.

"Önemli değil, Bay Evans," diye temin ediyor babamı, dağınıklığı temizlerken. "Ofisimde bir nüshası daha var."

Tıpkı inek öğrenciler gibi, değil mi ama?

Daha sonra – aynı toplantının yarısına gelmişken – ne yapıyor, biliyor musunuz?

Bana bildiğiniz tekme atıyor! Masanın altından, tam incik kemiğime.

"Of," diye inildiyor ve refleks olarak ellerimi yumruk yapıyorum.

"İyi misin, Drew?" diye soruyor babam.

Yalnızca başımla onaylayıp, tiz bir sesle "Boğazıma bir şey kaçtı," diyebiliyorum. Sonra abartılı bir şekilde öksürüyorum.

Gördüğünüz gibi gidip, babacığıma ağlamıyorum. Ama *Tanrım*, çok feci acıtıyor. Daha önce hiç on santim sivri topuklu bir ayakkabıyla incik kemiğinize tekme yediniz mi? Bir erkek için tekme atıldığında daha çok acı verecek tek bir yer daha vardır.

Adını anmaya dahi cüret etmeyeceğim bir yer.

Bacağımdaki sızlama biraz azalıyor. Bu sırada babam konuşmasına devam ederken, ben elimi birkaç ters dönmüş kâğıdın arkasına saklıyorum. Sonra Kate'e orta parmağımı kaldırıyorum. Hiç olgun bir davranış değil farkındayım, ama görünüşe göre şu an ikimiz de ana okulu öğrencisi gibi davranıyoruz, o yüzden bence sorun yok.

Kate, küçümsercesine bana bakıyor. Sonra *daha çok beklersin*, dercesine ağzını oynatıyor.

Nasıl da doğru bir laf etti öyle, değil mi?

* * *

Yüzdük yüzdük, kuyruğuna geldik. Ölümüne kavga ve dövüşle geçen bir ay sona erdi. Yarın babama sunumu yapacağız. Saat on bire yaklaşıyor ve katta bir tek Kate ile ben kaldık.

Bu fanteziyi yüzlerce kez kurdum. Gerçi şunu belirtmeliyim ki, hiçbirinde kendi ofislerimize çekilmiş, koridorun iki ucundan birbirimize ters ters baktığımızı hayal etmemiştim. Ara sıra birbirimize yaptığımız malum el hareketleri haricinde birbirimize bulaşmıyorduk.

Başımı uzatıp baktığımda çizelgelerini incelediğini görüyorum. Aklından ne geçiyor? Taş Devri'nde miyiz?

Artık kim poster panosu kullanıyor ki? Anderson'ı kesin ben alacağım.

Ben tam etkileyici PowerPoint sunumumun son rötuşlarını yaparken, Matthew ofisime giriyor. Doğrudan bara yöneliyor. Günlerden henüz çarşamba olmasını önemsemiyor, Matthew işte. Daha birkaç hafta önce ben de öyleydim.

Bana tek kelime etmeden uzun bir süre gözlerini dikip bakıyor. Sonra gelip masamın kenarına oturarak, "Dostum, git de yap artık," diyor.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye soruyorum, parmaklarımı klavyede gezdirmeyi bırakmadan.

"Son zamanlarda hiç kendine baktın mı? Oraya gidip bu işi bitirmen gerek."

Artık sinirimi bozmaya başlıyor. "Matthew, ne söylemeye çalışıyorsun?"

Ama onun verdiği cevap bu. "Sen hiç *War of the Roses*[18]'ı seyrettin mi? Sonunun öyle olmasını mı istiyorsun?"

"Yapacak işlerim var. Şu an buna vaktim yok."

Ellerini kaldırıyor. "Tamam. En azından denedim. Bir gün ikinizi birden, lobiye düşürdüğünüz bir avizenin altında bulursak, annene denediğimi söylerim."

Yazmayı bırakıyorum. "Tanrı aşkına. Sen neden bahsediyorsun?"

"Seninle Kate'ten bahsediyorum. Ona karşı bir şeyler hissettiğin ortada."

18 *War of the Roses: Türkiye'de 'Güllerin Savaşı' olarakvizyona giren, evli bir çiftin birbirini evden kovmaya çalışmasını konu alan bir komedi filmi.*

Matthew onun adını söylediğinde bakışlarımı onun ofisine çeviriyorum. O başını kaldırmıyor. "Evet, ona karşı *'bir şeyler'* hissettiğim kesin. Aşırı bir nefret mesela. Birbirimize katlanamıyoruz. Acayip uyuz bir tip. Onu takma penisle bile becermem, o derece."

Tamam, bu doğru olmayabilir. Onu *kesinlikle* becerirdim. Ama hoşuma gitmezdi.

Evet, haklısınız. Bu da doğru olmadı.

Matthew, masamın karşısındaki koltuğa oturuyor. Bana yine dik dik baktığını hissediyorum. Sonra içini çekiyor. Ve birden bire, çok büyük bir anlam ifade ettiğini düşündüğü bir şey söylüyor. "Sally Jansen."

Ona boş boş bakıyorum.

Kim?

"Sally Jansen," diyor tekrar ve netleştirmek için "Üçüncü sınıf," diye ekliyor.

Açık kahverengi örgüleri ve kalın gözlükleri olan ufak tefek bir kızın görüntüsü zihnimde beliriyor.

Başımla onaylıyorum. "Ne olmuş ona?"

"O, âşık olduğum ilk kızdı," diyor.

Bir dakika. Ne?

"Sen, ona Salak Sally demiyor muydun?"

"Evet," diye büyük bir ciddiyetle başını sallayarak onaylıyor. "Diyordum. Ve ona âşıktım."

Hâlâ hiçbir şey anlamış değilim.

"Bütün üçüncü sınıfların onu, Salak Sally diye çağırmasına sen sebep olmadın mı?"

Tekrar başıyla onaylıyor ve "Aşk, insana aptalca şeyler yaptırıyor işte." diyor, sesinin bilgece çıkmasına özen göstererek.

Sanırım öyle. Çünkü...

"O kız, sırf sen başına bela oldun diye, haftada iki kez terapiste gitmek için dersten erken çıkmıyor muydu?"

Bunu bir süre düşünüyor. "Evet, doğru. Bilirsin, aşkla nefret arasında çok ince bir çizgi vardır, Drew."

"Sally Jansen, o sene okul değiştirmemiş miydi, hani –"

"Bak dostum, demek istediğim, o kızdan hoşlandım. Onu sevdim. Harika olduğunu düşünüyordum. Ama bu duygularla başa çıkamıyordum. Bunları nasıl doğru şekilde ifade edebileceğimi bilmiyordum."

Matthew genellikle feminen tarafıyla bu kadar içli dışlı değildir, ama.

"Sen de ona sataşmayı mı tercih ettin?" diye soruyorum.

"Maalesef, evet."

"Peki bunun Kate ve benimle ne alakası var?"

Bir an duruyor ve bana 'o' bakışı atıyor. Başını hafifçe iki yana sallarken hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturuyor. Yüzündeki 'o' ifade, bir annenin size attığı suçlayıcı bakıştan bile daha beter, inanın bana.

Ayağa kalkarak omuzlarıma vuruyor ve "Sen akıllı adamsın, Andrew. Ne alakası olduğunu bulacağından eminim." Ve bu sözlerle çıkıp gidiyor.

Evet, evet. Matthew'un ne söylemeye çalıştığını biliyorum. Anladık, tamam. Ve size şu kadarını söyleyeyim, adam kafayı yemiş.

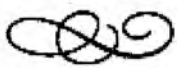
Kate ile dalaşmamın sebebi ondan hoşlanmam değil. Bunu yapıyorum çünkü varlığıyla kariyerimin gidişatının içine ediyor. Baş belasının teki. Çorbama düşen bir sinek gibi. Karın ağrısından başka bir şey değil. On bir yaşındayken yaz kampında yanağımı arı sokunca duyduğum acıdan beter.

Yatakta harika olacağı kesin elbette. Kate Brooks Express'e her an binip gidebilirim. Ama yatıp kalkmaktan öte bir şey olmaz. Hepsi o kadar, dostlar.

Ne? Niye bana öyle bakıyorsunuz? Bana inanmıyor musunuz?

O zaman siz de en az Matthew kadar kafayı yemişsiniz.

Altıncı Bölüm

Baskı, tuhaf bir şey. Bazı insanların kendini kaybetmesine sebep oluyor. Finalden 80 aldığı için uzun menzilli bir tüfekle öğrencilerin yarısını dağıtmaya karar veren MIT öğrencisi gibi, mesela. Bazılarınınsa kekelemesine sebep oluyor. İki kelime: *Jorge Posada*[19]. Başka bir şey söylememe gerek yok herhalde. Baskı, bazı insanların sendelemesine sebep oluyor. Harap olmalarına. Donup kalmalarına.

Ben ise onlardan biri değilim. Baskı, benim kendimi aşmamı sağlıyor. Beni ileri götürüyor, başarının kucağına atıyor. Sanki baskı, benim doğal ortamım gibi. Anlayacağınız, suyun içinde bir balık nasılsa, ben de baskı altında öyleyim.

Ertesi gün yüzümde oyuna hazır bir ifadeyle şık bir şekilde giyinmiş vaziyette erkenden işe gidiyorum.

Oyun başlasın.

Kate ile ikimiz saat tam dokuzda babamın ofisinin kapısına geliyoruz. Onu şöyle bir süzmekten kendimi

19 *Jorge Posada : New York Yankees takımında oynayan bir beysbol oyuncusu.*

alamıyorum. Gayet iyi görünüyor. Özgüvenli. Heyecanlı. Görünüşe göre onun da baskıya gösterdiği tepki benimkinden farksız.

Babam, Saul Anderson'ın aradığını ve şehre planladığından önce geleceğini haber verdiğini söylüyor. Yarın akşam...

Pek çok iş adamı böyle yapar zaten. Toplantıları son dakikaya sıkıştırırlar. Bu bir sınavdır. Hazırlıklı olup olmadığınızı görmek için. Beklenmedik durumlarla başa çıkıp çıkamayacağınızı anlamak için. Neyse ki, ben hazırlıklıyım ve başa çıkabilirim.

Sonra başlıyoruz. Önce bayanlar, diye ısrar ediyorum.

Kate'in sunumunu, bir çocuğun Noel Arifesi'nde ağacın altındaki hediyesini seyrettiği gibi izliyorum. O bunu bilmiyor elbette. Yüzümde sıkılgan bir ilgisizlik ifadesi var. Ama içten içe neler hazırladığını görmek için sabırsızlanıyorum.

Ve hiç hayal kırıklığı yaşamıyorum. Bunu söylediğimden kimsenin haberi olmasın — ölümüne inkâr ederim — ama Kate Brooks inanılmaz. Neredeyse benim kadar iyi.

Neredeyse.

Dolaysız, net ve son derece ikna edici. Sunduğu yatırım planları eşsiz ve yaratıcı. Ve eşek yüküyle para kazandırması kaçınılmaz. Tek zayıf noktası, yeni olması. Teklif ettiklerini gerçekleştirecek bağlantıları yok. Daha önce dediğim gibi bu işin bir kısmı — büyük bir kısmı — içerden bilgi alabilmenize bağlıdır. Dışarıdaki insanların ulaşamayacağı, gizli bilgiler ve kirli sırlara. Bu yüzden Kate'in

fikirleri güçlü olmasına rağmen, uygulanmaları çok zor. Kesin sonuç getirmezler.

Sonra sıra bana geliyor.

Benim tekliflerim ise, kaya gibi sağlam. Ortaya koyduğum şirketler ve yatırımlar herkesçe malum ve güvenli. Benim öngörülen kârlarım Kate'inkiler kadar yüksek değil ama kesin. Bel bağlanabilir. Güvenli.

Sunumu bitirince kanepede Kate'in yanına oturuyorum. Bizi görüyor musunuz? Kate ellerini düzgünce kucağında kavuşturmuş; sırtı dik, yüzünde kendinden emin ve halinden memnun bir gülümseme var. Ben ise arkama yaslanıyorum; duruşum rahat, özgüvenli gülümsemem ise onunkinin aynadaki yansıması gibi.

Benim aşağılık herifin teki olduğumu düşünenleriniz varsa dikkatli izleyin. Bu kısmı çok seveceksiniz.

Babam boğazını temizliyor ve gözlerindeki heyecanlı parıltıyı görüyorum. Ellerini ovuşturarak gülümsüyor. "İçgüdülerimin beni yanıltmayacağını biliyordum. Ortaya koyduklarınızdan ne kadar etkilendiğimi size anlatamam. Ve Anderson'la yola devam edecek olanın kim olduğunun bariz olduğunu düşünüyorum."

Aynı anda Kate ile ikimiz yüzlerimizde sinsi bir zafer ifadesiyle birbirimize halinden memnun bir sırıtmayla bakıyoruz.

Acele etmeyin.

Ve babam kazananın kim olduğunu açıklıyor. "İkiniz de."

İroni çok berbat bir şey, öyle değil mi?

Gözlerimiz babama dönüyor ve yüzlerimiz Road Runner çizgi filmindeki kasalardan daha hızlı düşüyor. Şaşkınlık içerisinde aynı anda lafa giriyoruz.

"Ne?"

"Afedersiniz?"

"Kate, senin yatırıma yönelik artistik kabiliyetin ile Drew'un somut teknik bilgilerini birleştirdiğimizde, ortaya çıkan şey mükemmel oluyor. Yenilmez bir ekip olacaksınız. İkiniz de aynı anda bu iş üzerinde çalışabilirsiniz. Bizimle sözleşme imzalandığında ise hem adamı hem de iş gücü ve ikramiyeleri yarı yarıya paylaşabilirsiniz."

Adamı paylaşmak mı?

Adamı paylaşmak mı?

Babam aklını mı yitirdi? Ben ondan uğruna kıçını yırttığı bir şeyi paylaşmasını ister miyim? Vişne rengi üstü açılır 1962 Mustang'ini başkasının sürmesine izin verir mi mesela? Ya da yatak odasının kapısını açıp, başka bir erkeğin karısını becermesine müsaade eder mi?

Tamam, son söylediğim biraz fazla oldu. Özellikle de karısının, benim annem olduğunu düşünürsek. Lafımı geri alıyorum. Annemle becerme kelimelerini aynı cümlede kullandığımı hemen aklınızdan silin. Bu çok... yanlış. Pek çok açıdan hem de.

Ama Tanrı aşkına, ne demek istediğimi anladığınızı söyleyin bana.

Babam nihayet yüzlerimizi görmüş olmalı ki, "Bir sorun yok, değil mi?" diye soruyor.

Ona, bunun ne kadar büyük bir sorun olacağını söylemek için ağzımı açıyorum. Ama Kate bana bir tane indiriyor.

"Hayır, Bay Evans. Elbette olmaz. Hiç sorun değil."

"Harika!" Babam ellerini birbirine vurarak ayağa kalkıyor. "Bir saate golf kulübüne gideceğim, o yüzden bu işi siz ikinize bırakıyorum. Tekliflerinizi koordine etmek için yarın akşama kadar vaktiniz var. Anderson, saat yedide La Fontana'da olacak."

Sonra bana suratında ciddi bir ifadeyle bakıyor. "Beni yarı yolda bırakmayacağını biliyorum, Andrew."

Lanet olsun.

Yaşınız altmış bile olsa, anne ya da babanız size tam adınızla hitap ettiğinde hiçbir tartışma şansınız kalmamış demektir.

"Elbette, efendim. Bırakmam."

Bu sözlerle birlikte bizi, yüzlerimizde bir nükleer patlamadan çıkmış gibi sersem bir ifadeyle kanepede otururken bırakıp gidiyor.

" 'Hayır, Bay Evans. Elbette olmaz,'" diye onun sözlerini tekrar ederek sızlanıyorum. "Daha ne kadar kıç yalayacaksın acaba?"

"Kapa çeneni, *Andrew*," diye tıslıyor. Sonra içini çekerek, "Şimdi ne halt edeceğiz?" diye soruyor.

"Mesela sen doğru olan şeyi yapıp, yolumdan çekilebilirsin." Evet, tabii. Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi.

Kate hemen "Rüyanda görürsün," diyor.

Sırıtıyorum. "Aslında rüyalarımda seni çekilirken değil... bir şeye doğru yaklaşırken görüyorum."

Tiksinmiş gibi bir ses çıkartıyor. "Bundan daha pislik biri olabilir misin acaba?"

"Şaka yapıyorum. Neden sürekli bu kadar ciddi olmak zorundasın ki? Şaka kaldırmayı öğren biraz."

"Ben gayet de şaka kaldırırım," diyor, hakarete uğramış gibi bir tavırla.

"Hadi ya? Ne zaman?"

"Kendini Tanrı'nın kadınlara armağanı zanneden, çocuksu bir geri zekâlı tarafından yapılmadıkları zaman."

"Ben çocuksu değilim."

Diğer yandan, kendimi Tanrı'nın armağanı olarak görmek? Geçmişimin bu soruyu otomatik olarak cevapladığını sanıyorum.

"Hadi ama, yeme beni," diyor Kate.

Ah, keşke.

"Harika bir cevap. Çok *olgunca*."

"Pislik herifin tekisin, Drew."

"Sen de... Alexandra'nın tekisin, Kate."

Bir an duraksayıp bana boş boş bakıyor. "O da ne demek şimdi?"

Biraz düşünün. Ne demek istediğimi anlayacaksınız.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Tamam, bak. Böyle devam edersek hiçbir yere varamayız. İşlerin beklediğimiz gibi gitmediğini kabul edelim ve konuyu kapatalım.

İkimiz de hâlâ Anderson'ı istiyoruz ve onu kapmamızın tek yolu, güçlerimizi bir şekilde bir araya getirmek. Ve bunu yapmak için otuz saatimiz var. Var mısın, yok musun?"

Dudaklarını belirgin bir kararlılıkla sıkıyor.

"Haklısın. Varım."

"Yirmi dakika sonra ofisime gel, çalışmaya başlayalım."

Bana karşı çıkmasını bekliyorum. Tıpkı dırdırcı bir ev kadını gibi neden *onun* ofisinde değil de *benim* ofisimde buluşup çalışacağımızı sormasını bekliyorum. Ama böyle bir şey yapmıyor.

"Tamam," demekle yetinerek, işlerini toparlamak için odadan çıkıyor.

Şaşırıyorum doğrusu.

Belki de bu olay düşündüğüm kadar kötü olmaz.

* * *

"Bu hayatımda duyduğum en aptalca fikir!"

Yok, düşündüğümden de kötüymüş.

"Anderson'ı araştırdım. Eski kafalı bir tip. Bütün akşam senin laptopuna boş boş bakmak yerine somut, elle tutulur bir şeyler isteyecektir. Eve götürebileceği türden şeyler. Ben de ona bunu vereceğim!"

"Bu milyarlarca dolarlık bir iş toplantısı, beşinci sınıf bilim fuarı değil. Oraya elimde geri zekâlı bir poster panosuyla girmeyeceğim!"

Saat gece yarısını geçmiş. On iki saatten biraz daha uzun bir süredir ofisimdeyiz. Bu birkaç dakikalık ayrıntılar

dışında sunumumuzun her yanı halloldu, görüşüldü, uzlaşıldı.

Kendimi lanet olası bir barış antlaşması yapmış gibi hissediyorum.

Bu arada Kate, çoktan saçlarını çözmüş ve ayakkabılarını çıkarmış durumda. Benim kravatım gevşek, gömleğimin ilk iki düğmesi açık. Her şeyin dost canlısı – samimi – bir ortama dönüşmesine sebep olabilecek bir haldeyiz, aslında. Tıpkı üniversitedeyken yaptığım sabaha dek süren ders çalışma seansları gibi.

Tabii birbirimizi boğazlamaya çalışıyor olmasaydık.

"Senin ne düşündüğün umurumda bile değil. Haklı olduğumu biliyorum. Poster panosunu getireceğim."

Pes ediyorum. Kâğıt, kalem hakkında kavga edemeyecek kadar yorgunum. "Öyle olsun. Biraz... küçült bari."

Birkaç saat önce yemek söylemiştik ama ara vermek yerine, yemek yiyerek çalışmayı tercih ettik. Ben tavuklu makarna söylemiştim, Kate de yanında patates kızartmasıyla hindili sandviç istemişti. İtiraf etmek zoruma gitse de çok etkilenmiştim. Görünüşe göre, pek çok kadının ant içtiği 'karşı cinsin yanında salatadan başka bir şey yemem' kuralını pek takmıyor gibiydi. Hem kadınlar bu fikri nereden edindiler ki? Sanki bir adam kalkıp arkadaşına, "Oğlum, kız çok çirkindi ama o marulu öyle güzel yedi ki, ona sahip olmak zorundaydım," diyecekmiş gibi.

İşte size biraz acı gerçek. Kimse bir iskeleti becermek istemez. Ve akşam yemeğinde savaş tutsağı gibi kraker kemirip su içtiğinizde, sandığınız kadar çekici olmuyorsunuz.

Aslında size bakınca aklımıza gelen tek şey, açlıktan öleceğiniz için akşamın ilerleyen saatlerinde nasıl da bir kaltağa dönüşeceğiniz oluyor. Bir adam sizden hoşlanıyorsa, hoşlanıyordur. Önünde delüks çizburger yemeniz bunu değiştirmeyecektir. Hoşlanmıyorsa da isterseniz Peter Cottontail[20]'in tarlasındaki bütün yeşillikleri mideye indirin, sizden yine de hoşlanmayacaktır. İnanın bana.

Şimdi büyük münakaşaya dönelim.

"Konuşmayı ben yapacağım," diyorum kesin bir sesle.

"Hayır, asla olmaz!" diyor Kate.

"Kate..."

"Bunlar benim fikirlerim, dolayısıyla sunumu da ben yapacağım!"

Kasten beni delirtmeye çalışıyor. Bile bile tepemin tasını attırmaya uğraşıyor. Muhtemelen kendisinin uyuzluğundan kurtulmak için kendimi pencereden aşağı atacağımı umuyordur. Sonra Anderson tamamen kendisine kalacak.

Ama küçük şeytani planları işe yaramayacak. Sakinliğimi bozmayacağım. İçimden ona kadar sayacağım. Kate'in damarıma basmasına izin vermeyeceğim.

"Saul Anderson," diyorum, "eski kafalı bir iş adamı. Daha az önce kendin de söyledin. Karşısında muhatap olarak başka bir iş *adamının* olmasını isteyecektir, yetenekleri abartılmış bir sekreter gibi göreceği birinin değil."

"Bu hayatımda duyduğum en cinsiyetçi yorum. İğrençsin!"

20 Peter Cottontail (Peter Rabbit) : İlk kez 1902 yılında ortaya çıkan bir masal karakteri. Tavşan Peter olarak da bilinir.

Sakinliğim camdan dışarı fırlayarak kırk kat aşağı düşüyor.

"*Ben* öyle düşünüyorum demedim, *o* öyle düşünüyor dedim! Tanrı aşkına!"

Ve söylediklerimde ciddiyim. Hangi cinsiyetten hoşlandığınız veya pantolonunuzun içinde ne taşıdığınız umurumda olmaz. Penis olsun, vajina olsun, isterseniz ikisi bir arada olsun, bana fark etmez. İşinizi doğru düzgün yaptığınız sürece, gerisi beni ilgilendirmez. Ama Kate, benim hakkımda en kötü şeyleri düşünmeye kararlı görünüyor.

Onu baştan aşağı sarsmak istememe yol açan öfkeyi dağıtma çabasıyla ellerimi saçlarımdan geçiriyorum.

"Bak, durum böyle. Belli başlı önyargılar yokmuş gibi davranarak onlardan kurtulamayız. Konuşmayı ben yaparsam, Anderson'dan sözleşmeyi kapmak için daha yüksek bir şansımız olur."

"Hayır dedim! Ne düşündüğün umurumda değil. Kabul etmiyorum."

"Tanrım, amma da inatçısın! Menopozlu, kafayı sıyırmış bir katırdan farkın yok!"

"İnatçı mıyım? Ben mi inatçıyım? Lafa bak! Belki sen Kontrol Manyaklarının Kralı olmasaydın, inat etmeme gerek kalmazdı!"

Kontrol meselesinde hakkı var doğrusu. Ama ne diyebilirim ki? İşlerin doğru şekilde — yani benim istediğim şekilde — yapılması hoşuma gidiyor. Bunun için özür dileyecek değilim. Özellikle de Bayan Kıçı-Beş-Karış-Havada'dan.

"En azından ben senin aksine ne zaman geri çekileceğimi biliyorum. Sen ise her şeyi ben bilirim havalarıyla sürekli gerginlik çıkarma peşindesin!"

Bu arada ikimiz de ayağa kalkıyoruz, aramızda neredeyse santimler var. Ayağında topuklu ayakkabıları yokken ona karşı belirgin bir boy avantajım var ama Kate'in gözü korkmuş gibi bir hali yok.

Benimle tartışırken parmağını göğsüme vuruyor ve "Beni tanımıyorsun bile. Gerginlik falan çıkarmıyorum ben." diye itiraz ediyor.

"Yapma ya. Senin kadar yatağa atılmaya ihtiyacı olan birini daha görmemiştim. Nişanlın sana ne yapıyor bilmiyorum. Ama her neyse doğru düzgün yapamadığı belli."

Soktuğum laf karşısında ağzı bir karış açık kalıyor. Gözümün kenarından elinin suratıma bir tane patlatmaya hazır bir şekilde kalktığını görüyorum.

Bir kadının bana vurmaya kalkıştığını ilk kez görmüyorum. Buna hiç de şaşırmadınız, değil mi?

Profesyonelce o daha yanağıma ulaşamadan bileğini yakalıyor ve kolunu aşağı indiriyorum. "Kate, benimle yatmak istemediğini iddia eden bir kadına göre işi fizikselleştirmeye fazla heveslisin."

Bu sefer diğer elini kaldırıp öbür yanağıma vurmaya yelteniyor ama onu tekrar engelliyorum. Güven içerisinde iki elini de kalçalarının üstünde tutarken sırıtıyorum. "Bebeğim, benden bir parça istiyorsan bundan daha iyisini yapmalısın."

"Senden nefret ediyorum!" diye haykırıyor yüzüme karşı.

"Ben senden daha çok!" diye bağırıyorum.

İtiraf etmeliyim ki, bu verebileceğim en zekice karşılık sayılmaz ama o koşullar altında yapabileceğimin en iyisi bu.

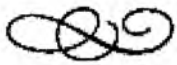
"Güzel!"

Bunlar Kate'in söyleyebildiği son sözcükler oluyor.

Ağzımı onunkinin üstüne kapatıyorum.

Ve dudaklarımız birbirine karışıyor.

Yedinci Bölüm

Daha önce yüzlerce kızı öptüm. Daha çok, binlerce diyelim. Fakat hatırladıklarımı toplasan bir avuç etmez. Ama bu öpücük? İşte bu öpücüğü uzun bir süre aklımdan çıkaramayacağım kesin.

Tadı çok... *Tanrım,* daha önce hiç uyuşturucuyla işim olmadı ama insan ilk kez kokain çektiğinde ya da ilk defa eroin kullandığında böyle hissediyor olmalı. İnanılmaz bağımlılık yapıcı.

Dudaklarımız kızgın ve ıslak bir halde birbirlerinin üzerinde dolaşıyor.

Ona dokunmaktan kendimi alamıyorum. Ellerim yüzünde, saçlarında, sırtında, her yerinde geziniyor, kalçalarını kavrıyor. Onu daha fazla hissetme arzusuna karşı koyamayarak iyice kendime çekiyorum, bana yaşattıklarını onun da hissetmesini istiyorum.

Nefessiz kalarak dudaklarımı dudaklarından ayırıyor ve boynuna kaydırıyorum. Açlıktan ölmüşçesine onun her zerresinin tadını çıkarıyorum. Ve öyleyim de. Ona o kadar

açım ki. Dilimi gezdirerek, emerek ve dişleyerek dudaklarımı çenesinden kulağına kaydırıyorum.

İnildemesi kesik kesik ama hislerini anlamama yetiyor. Çıkardığı vahşi ve seksi sesler bir inilti koyuvermeme sebep oluyor. Hele o kokusu! *Tanrım*...Çiçek ve şeker gibi kokuyor. Hani şu pastanın üzerine koydukları dekoratif şekerleme güller gibi. İnanılmaz lezzetli.

Onun elleri de boş durmuyor. Pazularımı kavrarken ellerinin sıcaklığını gömleğimin üzerinden hissediyorum. Tırnaklarını sırtımda kaydırarak parmaklarını belime, oradan da pantolonuma doğru indiriyor. Önce ellerini üstünde gezdiriyor, sonra dayanamayıp kalçalarımı kavrıyor.

Ölüyorum. Yanıyorum. Damarlarımda kan değil, alevler dolaşıyor ve daha kanepeye varamadan dumana dönüşecekmişiz gibi hissediyorum. Kulak memesini dudaklarımın arasına alıp dilimi üzerinde gezdirirken Kate'in nefesi kesiliyor.

"Drew? Drew, ne yapıyoruz biz?"

"Bilmiyorum," diye inliyorum boğuk bir sesle. "Bana... dokunmaya devam et, yeter."

Ediyor zaten.

Dudaklarım tekrar ağzını buluyor. Dilimi tıpkı girmek için ölüp bittiğim o ıslak ve davetkâr bedeninin içine penisimi kaydırır gibi dudaklarının arasına kaydırıyorum. Kalçalarını benimkilere bastırdığını hissediyorum. Vücudumda dolaşan bütün kan aşağıya hücum ederek, beni hayatımda hiç olmadığım kadar sertleştiriyor.

İstek ve öfkeyle geçen haftaların acısını çıkarıyorum adeta. Çok uzun süre dişlerimi Colgate ile fırçaladım ve tadı berbattı.

"Bunu ne kadar istediğimi biliyor musun? Seni ne kadar istediğimi? Tanrım, Kate... Sürekli bunu hayal ettim... Bunun için yalvardım. Sen beni... ah, sana doyamıyorum bir türlü."

Elleri şimdi göğsümde geziniyor. Okşuyor, tırmalıyor ve karın kaslarımdan aşağı doğru iniyorlar. Ta ki ellerinden biri biraz daha aşağı inip, pantolonumun ön tarafına sürtünene dek. Duyduğum acı verici zevk patlamasıyla tıslarcasına ciğerlerimdeki tüm hava dışarı boşalıyor. Yeniden nefes alamadan pantolonumun üstünden penisimi okşuyor ve kalçamı ileri itiyorum. Kendimi tutmak için kullandığım tüm gücüm yitip gidiyor.

Ellerim göğüslerini buluyor ve Kate onları bana iyice yaklaştırmak için belini büküyor. Göğüslerini avuçladığımda tekrar inliyor. Parmaklarımı göğüs uçlarında gezdiriyorum. Ellerimle o güzel göğüslerinin arasında engel yaratan bluz ve sutyeni yırtıp atmak, iyice dikleşene kadar onları okşamak istiyorum. Dudaklarını boynuma yaslayıp beni öpmeye başlıyor. Çenemi yukarı doğru kaldırıyorum.

Daha önce hiç böyle olmamıştı. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Daha önce hiçbir kadına karşı bu denli yoğun duygular beslememiştim. Bu yoğun duyguların öfke ve şehvetin bir karışımı olması önemli değildi.

"Drew... Drew, bunu yapamam. Ben Billy'i seviyorum," diyor nefes nefese.

Bu itirafı, beni düşündüğünüz kadar etkilemiyor. Gerçi bunun nedeni, tüm bunları söylerken elini hâlâ pantolonumun önünden çekmemiş olması olabilir. Hareketleri, ağzından çıkanlardan tamamen başka şeyler söylüyor. Elleri ve kalçaları daha fazlası için yalvarırcasına beni kendine çekerek okşuyor.

"Olsun, Kate. Tamam. Billy'i sev. Billy'le evlen. Ama lütfen... Tanrım... Lütfen benimle yat."

Ne söylediğimin farkında bile değilim. Söylediklerim mantıklı şeyler mi, onu bile bilmiyorum. Kafamda ilkel bir melodi gibi tek bir düşünce çınlayıp duruyor.

Daha fazla.

Çenemi indirerek dudaklarına ulaşmaya çalışıyor, o tadı tekrar almak istiyorum. Ama dudaklarım onun dudakları yerine... avucuna değiyor. Gözlerimi açtığımda onun eliyle ağzımı örterek beni engellediğini görüyorum. Göğsü aldığı derin nefesler yüzünden hızla inip kalkıyor.

Derken gözlerindeki bakışı fark ediyorum ve adeta yumruk yemiş gibi oluyorum. Gözleri yaşadığı panik ve kafa karışıklığıyla kocaman olmuş. Adını söylemeye çalışıyorum ama ağzımı kapatan eli yüzünden sesim çıkmıyor.

"Bunu yapamam, Drew. Üzgünüm. Billy... Bu iş... benim hayatım. Bütün hayatım. Ben... yapamam," derken sesinde hıçkırmaya benzer bir tını duyuyorum.

Zangır zangır titriyor. Ve bir anda duyduğum ihtiyaç, şehvet ve arzu ikinci planda kalıyor. Tek istediğim onu rahatlatmak. Ona sorun olmadığını, her şeyin düzeleceğini söylemek için çılgın bir istek duyuyorum.

Ne olursa. Yüzündeki o ifadeyi silmek için her şeyi söyleyebilirim.

Ama bana o fırsatı vermiyor. Elini ağzımdan çektiği an kapıya doğru koşuyor. Ben daha nefes alamadan kaybolup gidiyor. Peşinden gitmeliyim. Aramızdakileri bir anda durdurmasının sorun olmadığını söylemeliyim. Bunun hiçbir şeyi değiştirmediğini ve değiştirmeyeceğini. Gerçi bu kocaman bir yalan ve ikimiz de bunu biliyoruz, öyle değil mi?

Ama Kate'in peşinden gitmiyorum. Sebebi ise çok basit. Daha önce hiçbir tarafınız kalkmışken koşmayı denediniz mi?

Hayır mı?

Zaten deneseniz de bir yere varamazdınız çünkü neredeyse imkânsız.

Kanepeye yığılarak başımı arkaya yaslıyorum. Tavana bakarken, burun kemiğimi iki parmağımın arasına alarak sıkıyorum. Seks kadar basit bir şey nasıl böyle karmakarışık bir hale geldi? Ben de hiç bilmiyorum.

Tanrım, o kadar azmış durumdayım ki — itiraf edeceğim — ağlamak istiyorum. Bundan utanmıyorum. Kasıklarımda duyduğum sızlayan acının geçmesinin yolu olmadığını bilmek, ağlamak istememe yol açıyor. Dışarı çıkıp Kate'in yerini tutacak birini bulmak aklıma bile gelmiyor. Çünkü aşağıdaki organım beynimin anca kabullenmeye başladığı şeyi çok iyi biliyor.

Kate Brooks'un yerini tutacak biri yok. En azından benim için. En azından şu an.

Eğilip aşağıya doğru bakıyorum. Yakın bir zamanda düzelmeye niyeti yok gibi.

Çok ama çok uzun bir gece olacak bu.

Sekizinci Bölüm

Ertesi gün, Kate saat on bire kadar ofise gelmiyor. Bunun onun için alışılmadık bir davranış olduğunu söylememe gerek yok herhalde.

Benden kaçıyor. Bundan gayet eminim; çünkü zamanında benim de birilerinden kaçtığım oldu. Tecrübeliyim yani. Barda eskiden takıldığım birini görür gibi olduğum an, çaktırmadan sıvışırdım. Ama bu hareketin karşı tarafında olmak? Berbat bir şeymiş.

Saat ikide, muhteşem görünerek ve kendinden emin bir tavırla ofisimden içeri girene dek onunla konuşma şerefine erişemiyorum. Saçlarını, Alexandra'nın 'Fransız Topuzu' dediği bir şekilde toplamış. Üzerinde diz hizasına gelen dökümlü, siyah bir elbise ve siyah blazer ceket var. Ayağında ise kıyafetiyle uyumlu bir topuklu ayakkabı.

Masama poster panosundan oluşan küçük bir yığın bırakıyor. Konuştuğumuz gibi, şema ve grafiklerini defter boyutuna indirmiş. "Pekâlâ, haklıydın. Anderson'la

görüşmeyi yürüten kişi sen olmalısın. Ben ikinci planda kalacağım."

Hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Sanki daha birkaç saat önce bu ofiste kollarımda titremiyormuş, elleriyle beni alev alev yakmıyormuş gibi. Tamamen iş moduna girmiş. Hiç etkilenmemiş bir hali var. Ve bu beni öfkelendiriyor.

Hem de çok.

İlgisizlik, kadınlardan görmeye alışkın olduğum bir tepki sayılmaz. Açık konuşmak gerekirse, biraz zoruma gidiyor.

"Güzel. Yapılacak en doğru şey bu," derken çenemin kasıldığını hissediyorum.

Fark ettiyseniz, öyle cıvık bir tip değilimdir. New Age düşkünü, meditasyon yapan bir doğa manyağı gibi duygularımı dışa vurma alışkanlığım yoktur. Yani duygularını belli eden kişi ben olamazdım. Ama ondan bir şeyler bekliyordum. Dün akşam olanlara ya da hâlâ ikimizi de etkileyen çekime dair bir şeyler. Konuyu açanın o olacağını düşünmüştüm.

Ne de olsa o bir kadın.

Kate sessiz kalınca, konuyu açmaktan kendimi alamıyorum. "Kate, dün akşam hakkında..."

Lafımı kesiyor. "Dün akşam bir hataydı. Bir daha olmayacak."

Çocuk psikolojisi hakkında bir şeyler biliyor musunuz? Hayır mı? Öyleyse ilk dersiniz benden. Eğer siz, bir çocuğu karşınıza alır ve ona bir şeyi yapamayacağını

söylerseniz, başınızı çevirdiğiniz an yapmaya yelteneceği ilk şey ne olur dersiniz? Aynen öyle.

Erkekler de böyledir. Bir daha olmayacak mı? Oh, evet *olacak*. Ama Kate'in şu an bunu bilmesine gerek yok.

"Tamam."

"Güzel."

"Harika."

"İyi," diye fısıldıyor.

İyi çok acayip bir kelime, öyle değil mi? Dilimizde, çok az şey söylemenize rağmen bu kadar çok şey ifade eden başka bir kelime olduğunu sanmıyorum. Kim bilir kaç kadın, kocasına gerçekte "Kasap bıçağını kapıp testislerini doğramak istiyorum," demek isterken, "İyiyim," diyerek kestirip atmıştır. Kaç erkek, kız arkadaşına "İyi görünüyorsun," derken, içten içe "Spor salonuna gidip egzersiz yapman gerekiyor, hem de uzunca bir süre," demek istiyordur. Bu, gerçekte hiç de öyle değilken işlerin tıkırında olduğunu söylemenin evrensel yolu gibi.

"İyi," diye tekrarlıyorum, bakışlarımı masamdaki kâğıtlara indirerek.

O, kapıdan çıkıp gittikten sonra on dakika boyunca arkasından bakarak dün geceyi kafamda tekrar tekrar yaşıyorum.

Olması gerekenin tam zıttını ifade eden bir kelime daha söyleyeyim mi size?

Sıçtık.

Bu akşam saat yedide kendimi toplayıp oyuna geri dönmezsem, aynen böyle olacak.

* * *

Akşam yemeği şeklindeki toplantımız gayet güzel geçiyor. Konuşmanın büyük bir kısmını ben yapsam da Saul Anderson'ı tek kelimeyle büyüleyen kişi Kate oldu. Bu kadar uyuz bir ruh halinde olmasaydım, bu toplantıyı bir profesyonel gibi idare ettiğini itiraf ederdim. Ama şu an hiç havamda değilim, o yüzden bunu sizden başka kimseye söylemiyorum.

Kate, Anderson'ın anlattığı bir hikâyeye gülüyor ve Anderson lavaboya gitmek için müsaade istiyor. Şarabımdan bir yudum içerken, keşke viski olsaydı diye düşünüyorum.

Kate gözlerinde çaylaklığın verdiği heyecanla bana dönüyor. "İyi gidiyor, değil mi? Bence kesinlikle ilgisini çektik, sen ne düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Ona ne satmaya çalıştığına bağlı."

"Sen neden bahsediyorsun? Bizi satıyorum. Teklifimizi, yatırım şirketimizi."

Tam bir puşta bağladım, biliyorum.

"Cidden mi? Çünkü bana tamamen farklı bir şey sunuyormuşsun gibi geldi de."

"Sen ne demeye çalışıyorsun?"

"Hadi ama, Kate. Wharton'a gitmişsin. Bence ne demek istediğimi gayet iyi anlıyorsun."

"Ben tamamen profesyonel..."

"Bluzunu yırtıp göğüslerini adamın suratına yaslasan daha az aranıyor gibi görünürdün."

Tamam, bunu isteyerek söylemedim. Hatta ciddi ciddi özür dilemeyi düşünüyorum.

Ama ben daha ağzımı dahi açamadan, buz gibi sıvı pantolonuma dökülüyor. Çünkü Kate, pantolonumdan aşağı bir bardak su boşaltıyor. "Sen kafayı mı yedin?" diye fısıldıyorum keskin bir sesle, sıçrayıp ıslaklığı peçeteyle kurulamaya çalışırken olay çıkarmamaya çalışarak.

"Her şey yolunda mı?"

Bu Anderson'ın sesi. Geri gelmiş ve bakışlarını ikimizin üzerinde gezdiriyor. Ben ne yapacağımı bilemeden omuzlarımı silkerken Kate gülümseyerek, "Her şey gayet iyi," diyor.

İşte yine o kelime. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?

"Drew su bardağıyla küçük bir talihsizlik yaşadı. Oğlanların nasıl olduğunu bilirsiniz, insan yanında bir yere götürmeye çekiniyor."

Anderson gülerek sandalyesine yerleşiyor. Bense, Kate Brooks'u boğazladıktan sonra polise yapacağım açıklamayı düşünüyorum.

* * *

Bir saat sonra, oturmuş, kahvelerimizi ve tatlılarımızı bekliyoruz. Kate masada değil. Anderson'ı benimle baş başa bıraktığına göre, cidden tuvaleti gelmiş olmalı.

Anderson beni bir an tartarak, "Burada gördüklerim çok hoşuma gitti, Drew. Çok etkileyici," diyor.

"Teşekkürler, Saul."

İş hayatında daima ilk isimleri kullanırız. Bu saygısızca bir şey değil. Karşınızdakiyle denk olduğunuzu gösterir, aynı parkurda koştuğunuzu. Bu çok önemli bir yaklaşımdır.

"Ve bana gösterdiklerinize bakarak, Evans, Reinhart and Fisher'a işimi teslim etmeye hazır olduğumu düşünüyorum."

Evet! Şampanyalar patlasın, bebeğim.

"Bunu duyduğuma sevindim. Bana kalırsa bu anlaşma ikimiz, yani hepimiz için gayet kârlı olacak." Kate'i unutamayız, değil mi? Sanki o, böyle bir şeyin olmasına izin verirmiş gibi. "Kate ile bana tamamen güvenebilirsiniz. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağız."

Kristal kadehine dokunuyor. "Evet. O konuya gelince. İmzalamadan önce, öne süreceğim tek bir koşul var."

Böyle şeyler her zaman olur. Büyütülecek bir mesele değil.

"Seni dinliyorum, Saul. Eminim neye ihtiyacın varsa temin edebiliriz."

"Bunu duyduğuma sevindim. Neden bu gece yarısına doğru, senin şu tatlı kıza – Kate'e – sözleşmeleri benim eve getirmesini söylemiyorsun?" Bana kartvizitini uzatıyor ve bir anda midemin düğümlendiğini hissediyorum.

Siz de hissediyor musunuz?

"Kaldığım yerin adını kartın arkasına yazdım. Sen ona evrakları getirmesini söylersin... Yalnız gelsin."

Hani televizyonda şu garip, şok edici anlardan biri olur ve arka planda bir tek cırcır böceklerini duyarsınız ya?

Cır-cır-cır-cır. İşte bu da o anlardan biri.

"Emin değilim, ben..."

"Ah, elbette eminsin, Drew. Bu işler nasıldır bilirsin. Bir adam geç saatlere kadar çalıştığında biraz... rahatlamaya ihtiyacı olur. Dikkatini dağıtacak bir şeylere."

Kıçına tekmeyi basmama ne dersin, Saul? Dikkatini dağıtmaya yeter mi dersin?

"Senin şu kız, güzel parça. İşletmem, şirketinize milyonlarca dolarlık gelir sağlayacak. Benim sizinle çalıştığım duyulunca kapacağınız diğer müşterileri saymıyorum bile. Mesai dışı biraz hizmet vermek ödenecek küçük bir bedel bence, sence de öyle değil mi?"

Söyledikleri — hastalıklı, sapkın, tescilli cinsel suçlu gözünden bakıldığında — mantıklı. Ama sizce bu önemli mi? Tabii ki de değil. Ayağa kalkıyorum. Şu pişkin, pislik sırıtmaya bir saniye daha bakarsam yapacaklarımdan korkuyorum.

Masaya bir tomar para fırlatıp, "Biz bu türden bir iş yapmıyoruz. Böyle bir anlaşma arıyorsan, Kırk İkinci Cadde on blok ötede. Ben pezevenk değilim, Katherine Brooks da kesinlikle bir fahişe değil. Bu toplantı bitmiştir."

Benimle gurur duymuyor musunuz? Ben duyuyorum. Söylediklerim beni hiçbir şekilde tatmin etmese de gayet

profesyoneldi. Kendimi tuttum. Ona şerefsiz, orospu çocuğu, ibne bile demedim ki, kesinlikle öyle. Aferin bana.

Öbür salondaki bara doğru yürürken öfkeden kaynıyorum. Kulaklarımdan çıkan dumanları görüyor musunuz? Hayır mı? Demek ki yeterince iyi bakmıyorsunuz. Adamdaki cesarete bak ya! Kate hakkında ima ettiği şeyler... Kate, güzel bir yüzden çok daha öte bir kadın. Çok zeki. Ve eğlenceli. Ve tamam, belki bana karşı çok nazik davranmıyor ama bu bana duyduğu nefretten kaynaklanıyor. Yoksa, çok nazik bir insan olduğundan eminim. Her şekilde, bu muameleden daha iyisini hak ediyor. Daha fazla saygı görmeyi. Çok daha fazlasını.

O sırada Kate'i görüyorum, lavabodan dönerken barın yanından geçiyor. Beni fark ettiğinde yüzünde bir gülümsemeyle yanıma geliyor.

"Ee? Nasıl gitti? Bizimle sözleşme imzalıyor, değil mi? Biliyordum, Drew! Daha projelerimizi gösterdiğimiz an, adamı kaptığımızı anlamıştım. Beraber çalışmak çok da kolay olmadı belki ama bence baban haklıydı. Gayet iyi bir ekip olduk, öyle değil mi?"

Yüksek sesle yutkunuyorum. Kate'in koluma yasladığı eline, sonra da o şirin, masum gözlerine bakıyorum ve... bunu yapamam. Ona söyleyemem.

"İşi batırdım, Kate. Anderson teklifimizle ilgilenmedi."

"Ne? Nasıl yani? Ne oldu?"

Dokuz yüz dolarlık ayakkabılarıma bakıyorum. "İşi bok ettim işte. Buradan çıkıp gidebilir miyiz artık?"

Tekrar ona baktığımda yüzünde anlayışlı bir ifade görüyorum. Kafasının karıştığı belli. Az önce ona işi — bizim işimizi — batırdığımı söyledim fakat yüzünde kızgınlıktan eser yok. Tanrım, ben pisliğin tekiyim.

"Dur, bir de ben konuşayım onunla. Belki durumu düzeltebilirim."

Başımı iki yana sallıyorum. "Olmaz."

"Bırak en azından deneyeyim."

"Kate, bekle..." demeye çalışıyorum ama o, çoktan Anderson'ın oturmaya devam ettiği masaya doğru yürümeye başlamış bile.

Hiç otoyolda, araçların tampon tampona gittiği bir trafiğe girdiniz mi? Sonunda kuyruğun başına ulaşır ve bunca trafiğe neden olan şeyin bir kaza olduğunu görürsünüz hani? Çok kötü bir kaza değildir, ufak çaplı bir şey. Öyle ki, yol araçların rahatlıkla geçebilmesi için toparlanmıştır bile. Ve aslında bütün o trafik, boşa harcadığınız onca zaman, gelip geçen her sürücünün arabasını yavaşlatıp, kazaya bakmaya çalışmasından kaynaklanıyordur.

Çok saçma, değil mi? Siz ise kendi kendinize, bakmayacağınıza dair söz verirsiniz. Ama oraya vardığınızda, o çökmüş kapıların, yanıp sönen farların ve ezilmiş tamponların yanından geçerken, ne yaparsınız?

Arabanızı yavaşlatır ve kazaya bakarsınız. Aslında bunu yapmak istemezsiniz ama karşı koyamazsınız. Bu marazi bir şey. Absürt. Ama insanın doğasında var. İşte, Kate'in Anderson'a doğru yürümesini izlemek de bir

kazadan geri kalanlara bakmak gibi. Ne kadar istersem isteyeyim, başka yöne bakamıyorum.

Kate, Anderson'ın oturduğu sandalyenin başında dikiliyor. Dudaklarında kusursuz, profesyonel bir gülümseme var. Yakından bakarsanız, Anderson'ın ne söylediğini tam olarak algıladığı anı görürsünüz. Gülümsemesinin nasıl donduğunu görüyor musunuz? Kaskatı kesiliyor ve ne diyeceğini bilemiyor. Ona gidip kendisini becermesini söylemeli mi? Gülerek olayı savuşturmalı veya nazikçe red mi etmeli? Kate'in kafasında çarklar dönerken, Anderson parmağını kaldırarak, Kate'in çıplak kolunda yavaşça gezdiriyor. Neredeyse ağzından damlayan salyayı görebiliyorum.

İşte orada film kopuyor. Bir anda aklımı yitiriyorum. Etrafı kıpkırmızı görüyorum. Parlak, neon, teknikolor kırmızı.

Hiç *A Christmas Story*'yi izlediniz mi? Hani filmin sonuna doğru Ralphie, kabadayının ağzını burnunu dağıtıyor ya? Umarım izlemişsinizdir. Çünkü o zaman bu orospu çocuğuna aynı Ralphie gibi dalmak üzere olduğumu söylerken ne demek istediğimi gayet iyi anlayacaksınız.

Oraya yürüyüp Kate'in önüne geçiyorum. "Sıkıyorsa ona bir daha dokun. Seni camdan aşağı fırlatırım. Elli dördüncü caddenin her yerinden günlerce parçalarını toplarlar."

Gülüyor. Sesi Crypt Keeper[21]'e ne kadar da benziyor, değil mi?

"Sakinleş, evlat."

21 Crypt Keeper : Toplamda 93 bölümlük bir korku dizisi olan 'Tales from the Crypt' dizisindeki bir karakter.

Evlat mı? Ne diyor bu adam ya?

"Biliyor musun, Drew. Seni sevdim."

Bu adamın beni sevmesini istiyor muyum, emin değilim.

"Yanımda senin gibi bir adama ihtiyacım var," diye sürdürüyor sözlerini. "Aklındakileri söylemekten korkmayacak, bana gerçekten ne düşündüğünü söyleyecek birine. Anlaşılan... *küçük koşulum* yerine getirilmeyecek. Ama yine de şirketinle sözleşme imzalayacağım. Ne diyorsun?" Arkasına yaslanarak, şarabından bir yudum alıyor. Sırf parasına sahip olma şansını yakalayacağım için, söylemiş veya yapmış olduğu her şeyi görmezden geleceğime o kadar emin ki.

"Buna açık ve net bir *hayır* derim, Saul. Gördüğün gibi belli bir şirket politikamız var. Kadınları — hele ki kızı olacak yaştaki kadınları — yatağa atmak için konumunu kullanmaya çalışan, Viagra'cı pisliklerle anlaşma yapmıyoruz. Git pisliğini başka yere pazarla. Bizden buraya kadar."

Bakışlarımız Discovery Channel'da gösterilen iki kurt gibi birbirine kilitlenirken, "İyi düşün, evlat. Bir hata yapıyorsun," diye karşılık veriyor.

"Bana kalırsa yaptığım tek hata, kıymetli vaktimi burada seninle harcamak oldu. Bunu bir saniye daha uzatmayı düşünmüyorum. Burada işimiz bitti."

Sonra Kate'e dönerek yumuşak bir sesle, "Hadi, gidiyoruz," diyorum.

Elimi onun beline koyuyorum ve vestiyere doğru ilerliyoruz. Paltosunu tutarak, giyinmesine yardımcı oluyorum. Ellerim omuzlarında, "İyi misin?" diye soruyorum.

Bana bakmıyor. "İyiyim."

Tabii. Hepimiz bunun ne demek olduğunu biliyoruz, öyle değil mi?

* * *

Pek çok erkek için arabaları, kusursuz kadından farksızdır. Görüntüsünü tamamen kendi istediğimiz hale getirebiliyoruz, istediğimiz her an üstündeyiz ve karşı tarafın gıkı çıkmıyor. Üstelik daha yeni, daha genç bir model çıktığında anında değiştirebiliyoruz. İdeal ilişki de aşağı yukarı böyle olmalı.

Benim arabam, Aston Martin V12. Dünyada seviyorum diyebildiğim nadir şeylerden biri. Onu, ilk anlaşmamı kaptıktan sonra satın almıştım. O kadar güzel ki. Bebeğim benim. Gerçi, direksiyona yapışıp en ufak olayda kornaya basmama ya da virajlara sert girip ani fren yapan halime bakarak, buna inanmanız biraz zor gelebilir. Kızgın erkeklerin klasik sürüş şekli, işte. Yan koltuktan hafif bir ses gelene kadar Kate'in davranışlarını nasıl yorumlayacağı aklımın ucundan bile geçmiyor, elbette.

"Özür dilerim," diyor.

Ona bir bakış atıyorum. "Ne için?"

"Öyle işaretler yollamak istemedim, Drew. Asla bir müşteriye o şekilde yaklaşmam. Hiç fark etmedim..."

Tanrım.

Kadınlar neden hep böyle yapıyor? Neden birisi onlara pislik gibi davrandığında kendilerini suçlamaya bu kadar hevesliler? Oysaki bir erkek, işleri batırdığını itiraf etmektense dilini rendelemeyi tercih eder.

Biz on altı yaşındayken Matthew, Melissa Sayber diye bir kızla çıkıyordu. Bir gün Matthew duştayken Melissa, onun çorap çekmecesini karıştırmış ve aynı anda düşüp kalktığı diğer iki kızın yazdığı notları bulmuş. Tabii kıyameti koparmış. Ama sonra ne oldu biliyor musunuz? Matthew, onunla konuştuktan — ve tabii kanıtların üzerine sifonu çektikten — sonra kızı yalnızca notları yanlış anladığına ikna etmekle kalmadı, bir de böyle olay çıkardığı için özür dilemek zorunda bıraktı. İnanılmaz bir şey, öyle değil mi?

Arabayı kenara çekerek Kate'e dönüyorum. "Beni dinle, Kate. Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Ama bluzum hakkında söylediklerin... hani adamın yüzünü..."

Harika. Ben ona böyle söylediğim için kendisinin arandığını düşünüyor. Müthiş.

"Hayır, ben piçlik ediyordum. Söylediklerimde ciddi değildim. Yalnızca seni kızdırmaya çalışıyordum. Bak, bu işteki bazı herifler böyle kendilerini bir bok sanırlar. İstedikleri her şeyi elde etmeye alışmışlardır. Buna kadınlar da dâhil."

Saul Anderson ile aramızdaki benzerlikleri görmek istemiyorum. Ama bunları yok saymak da çok zor. Bu akşam onun söylediklerini duymak, özellikle de Kate'e son haftalarda nasıl davrandığımı düşününce, berbat hissetmeme neden oldu. Babam benden ona yardımcı olmamı, yol göstermemi istemişti. Peki, ben ne yaptım? Gittim hem bir tarafıma hem de aşırı rekabet hissime yenik düştüm.

"Ve sen, çok güzel bir kadınsın. Böyle şeylerle çok sık karşılaşacağına eminim. Sağlam durman gerek. Kimsenin özgüvenini zedelemesine izin veremezsin. Toplantıda harikaydın. Cidden. İş çantada keklikti."

Bana hafif bir gülümsemeyle bakıyor. "Teşekkürler."

Tekrar yola çıkıyorum ve sessizce ilerliyoruz. Kate bir ara, "Tanrım, şimdi bir içki ne kadar iyi gelirdi," diyor.

Bu sözleri beni şaşkına çeviriyor. O kadar... Kate'in söylemeyeceği bir şey ki. Çünkü o, aklı başında biri. Hiçbir saçmalığa bulaşmaz. Neredeyse hiç içki içmeyen, trans yağlı yiyecekler yemeyen ve kanepenin arkasını haftada üç kez süpüren türden bir kız. O anda yanımda oturan kadın hakkında — düşüncelerimde sarsılmaz bir yer işgal etmesine rağmen — pek bir şey bilmediğimi fark ediyorum. Haftalar önce REM'de ona ilk yaklaştığımda onun hakkında ne kadar şey biliyorsam, şimdi de o kadar şey biliyorum.

Ve bilmek istediğimi fark ettiğimde, daha da şok oluyorum.

Hayatımın bu döneminden önce, kadınları tanımaya ilişkin fikrim yalnızca yatakta nasıl olmayı sevdiklerinden ibaretti. Yavaş ve nazik mi, yoksa sert ve edepsiz mi? Üstte ya da altta olmam mı, yoksa arkasına geçmem mi hoşlarına gider? Ama Kate ile aramızdaki iletişim, diğer kadınlardan çok farklı. *O*, çok farklı.

Adeta bir rubik küp gibi. Bazen öyle sinir bozucu oluyor ki, camdan dışarı fırlatmak istiyorsunuz. Ama yapmıyorsunuz, yapamıyorsunuz. Kendinizi, onu çözene kadar oynamaya devam etmeye mecbur hissediyorsunuz.

"Ciddi misin?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Evet. Zor bir akşamdı. Aslında, geçirdiğim şu son birkaç hafta da pek kolay sayılmazdı."

Gülümseyerek bebeğimi beşinci vites takıyorum. "Tam bize göre bir yer biliyorum."

Endişelenmeyin. Onu iyice sarhoş edene kadar içirmeyi falan planlamıyorum. Ama... kafayı bulur da barın arkasında kıyafetlerimi parçalamaya karar verirse, ona karşı koymamı da beklemeyin.

Neyse, şaka bir yana, bu Kate ile ikimiz için yeni bir başlangıç. Bu kez, tam bir beyefendi olacağım. İzci sözü.

Gerçi, hiç izci olmadım.

Dokuzuncu Bölüm

"İlk kez ne zaman sarhoş oldun?" diye soruyor Kate.

"On üç yaşındaydım. Okul dansından hemen önceydi. Annemle babam şehir dışındaydı ve dansa beraber gittiğim kız, Jennifer Brewster, votkayla portakal suyu içmenin çok olgun duracağını söylemişti. Ama sadece rom bulabilmiştim, o yüzden romla portakal suyu içtik. Jimnastik salonunun arkasında kusmaktan içimiz dışımıza çıkmıştı. O günden beri ne zaman rom kokusu alsam bir fena oluyorum," diyor ve hemen sorumu soruyorum. "İlk öpücük?"

"Tommy Wilkens. Altıncı sınıfta, sinemada. Kolunu boynuma dolayıp dilini boğazıma sokmuştu. Ne olup bittiğine dair en ufak fikrim yoktu," diye cevap veriyor.

'İlk ve On' oynuyoruz. Bu oyunu bilmeyenleriniz varsa, anlatayım. Biri, yaşadığınız bir ilkle ilgili — Disneyland'e ilk seyahatiniz, ilk kez ne zaman biriyle birlikte oldunuz gibi — sorular sorar. Diğeri, o ilkle ilgili doğruyu söylemelidir. Henüz sorulan şeyi yapmamışsa — veya cevap vermek istemiyorsa — bir shot atmak zorundadır. Sonra

da karşısındaki kişiye, en az on kez yaptığı bir şeyi söylemesi gerekir. Bu oyunu hangimiz mi önerdik? Ben beş tane ilki pas geçtim bile. O yüzden, hatırlamıyorum.

Kate soruyor. "İlk kez ne zaman âşık oldun?"

Pas geçtiğim ilkler altı oldu. Votka bardağımı kafama dikiyorum.

Howie's adlı küçük bir barın, karanlık bir köşesindeyiz. Gösterişsiz bir yer, *Cheers* dizisindeki gibi. Mekânın sahipleri rahat, kafa tipler. Genellikle hafta sonu gecelerimi geçirdiğim Manhattanlılar gibi özel dikim, jilet gibi kıyafetlerle dolaşmıyorlar. Ama ben burayı seviyorum. Karaoke hariç. Karaokeyi bulan kişi benim gözümde şeytanla eşdeğer. Kör bir kurşunla kaşlarının ortasından vurulmaları gerektiğine inananlardanım.

Kate, başını yana eğerek beni inceliyor. "Hiç âşık olmadın mı?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Aşk ezikler içindir, tatlım."

Gülümsüyor. "O kadar mı şüphecisin? Aşkın gerçek olduğuna inanmıyorsun, yani?"

"Öyle bir şey demedim. Annemle babamın otuz altı yıllık mutlu bir evliliği var. Ablam kocasını seviyor, kocası da ona tapıyor."

"Ama sen hiç âşık olmadın, öyle mi?"

Omuz silkiyorum. "Anlam veremiyorum, hepsi o. Çok çalışıyorsun, karşılığında pek bir şey alamıyorsun. Birkaç yıl sürdürebilme ihtimalin bile en fazla yüzde elli. Benim zevkime göre fazla karmaşık."

Ben her şeyin sade ve dolaysız olmasından yanayım. Çalışırım, sevişirim, yerim, içerim, uyurum, pazar günleri annemle yemeğe çıkar sonra da arkadaşlarımla basketbol oynarım. Çok çaba gerektirmeyen, rahat bir hayat.

Kate arkasına yaslanıyor. "Büyükannem, 'zor bir yanı olacak ki, yaptığına değsin,' derdi. Hem kendini... yalnız hissetmiyor musun?"

Tam o sırada koca memeli bir kız masamıza geliyor ve elini omzuma yaslayıp dekoltesini yüzüme yaklaştırarak eğiliyor. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı, yakışıklı?"

Bu Kate'in sorusunu aşağı yukarı cevaplıyor, öyle değil mi?

"Tabii, tatlım. Bize birer içki daha getirir misin?"

Garson uzaklaşırken Kate bana bakıp gözlerini deviriyor. "Her neyse. Bana on kez yaptığın bir şeyi söyle."

"Bir haftada ondan fazla kadınla beraber oldum."

Cancun. 2004 Bahar Tatili. Meksika harika bir yer.

"Iyy. Bunun beni etkilemesi mi gerekiyor şimdi?"

Yüzüme gururlu bir sırıtma yayılıyor. "Çoğu kadını etkiler." Öne doğru eğilerek baş parmağımı onunkine sürterken sesimi alçaltıyorum. "Ama doğru ya, sen çoğu kadın gibi değilsin. Haksız mıyım?"

Gözleri gözlerimi bulurken dudaklarını yalıyor. "Benimle flört mü ediyorsun?"

"Kesinlikle."

Garson kız içkilerimizi getiriyor. Parmaklarımı çıtlatıyorum. Artık uyandım. Şimdi... daha özel şeylere geçelim.

"İlk oral seks?"

Cidden denedim. Centilmenlik olayını elimden geldiği kadar uzun tutmaya çalıştım. Ama bir yere kadar.

Kate'in yüzündeki gülümseme yok oluyor. "Senin cidden sorunların var. Biliyorsun, değil mi?"

The Breakfast Club'taki gibi arkadaş baskısı yaparak, "Hadi, Claire. Alt tarafı, basit bir soruya cevap vereceksin," diye kışkırtıyorum onu.

Kate, içkisini alarak etkileyici bir şekilde kafasına dikiyor.

Hem şok olmuş hem dehşete düşmüş durumdayım. "Kimseninkini ağzına almadın mı?"

Lütfen, Tanrım. Lütfen, Kate böyle kadınlardan biri olmasın. Hangi kadınlardan bahsettiğimi biliyorsunuz. Şu soğuk, macera sevmeyen, *bunu* yapmayan kadınlar. *Sevişmek* konusunda ısrar edenler. Bu da yalnızca misyoner pozisyonunda takılıp kalmak demek. Elliot Spitzer ve Bill Clinton gibi insanların, siyasi kariyerlerini mahvetme riskini göze almalarına sebep olan işte bunlardı. Adamlar, mutlu sona ulaşmak için o kadar çaresiz durumdaydılar demek ki.

Votka boğazını yaktığı için irkiliyor. "Billy... oral seksi sevmiyor. Başkasına yapmayı sevmiyor, yani."

Kesinlikle sarhoş olmalı. Kate tamamen kafayı bulmuş olmasa, bana böyle bir şeyi anlatmazdı. Hiç belli olmuyor ama, değil mi? Bu arada, hâlâ benim soruma cevap vermemiş olması da gözümden kaçmıyor.

Nişanlısına gelince, herif korkağın teki. Annem bana hep, "Yapmaya değer kim varsa, iyi yapılmaya değer

demektir," derdi. Tamam, belki tam olarak bu sözleri söylememiş olabilir ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Ben bir kızın önünde eğilmeye hevesli değilsem, onunla yatmam. Kaba olduysa üzgünüm ama durum bu.

Üstelik burada *Kate*'den bahsediyoruz. Onu haftanın her günü kahvaltı niyetine yer bitirirdim. Hatta pazarları iki kez. Bana hak vermeyecek tek bir adam bile düşünemiyorum.

Billy geri zekâlının teki.

"Yani o hiç... şey yapmadığı için. Benim ona yapmamın adil olmadığını düşünüyor. O yüzden, hayır. Yani ben hiç..."

Söyleyemiyor bile. Benim ona yardımcı olmam gerek. "Ağzına almadın mı? Yalayıp emmedin mi?"

Yüzünü elleriyle örterek kıkırdıyor. Hayatımda gördüğüm en şirin görüntünün bu olduğuna yemin edebilirim. Ellerini çekerek bir nefes koyuveriyor. "Devam edelim. Ben kendi 'on'umu söyleyeyim. Billy'le on yıldır beraberim."

Biram boğazıma kaçıyor. "On yıl mı?"

Başıyla onaylıyor. "Neredeyse on bir."

"Yani çıkmaya başladığınızda..."

"On beş yaşındaydık. Evet."

Doğru mu duyuyorum? Yani bugüne kadar hiçbir erkek ona oral seks yapmamış mı? Kıt beyinli biriymişim gibi görünmek istemiyorum ama bunu bir türlü aklım almıyor. Söylediği şey bu, değil mi?

Ağlayabilirim. Yazıklar olsun. Karaokeci herifi boş verin. Kör kurşunu Kate'in erkek arkadaşı için saklayalım.

"Ne zamandır nişanlısınız peki?"

"Yaklaşık yedi yıldır. Ben üniversiteye gitmeden önce evlenme teklif etti."

Bu iki cümle, bana bok kafalı Billy'nin nasıl bir herif olduğunu anlatmaya yetiyor. Güvensiz, kıskanç, yapışkan. Sevgilisinin kendisinden üstün olduğunu ve uzağa gittiğinde ondan muhtemelen ayrılacağını biliyordu. O yüzden kalkıp ne yaptı? Daha maymun gözünü açmadan ona evlenme teklif etti.

"Zaten o yüzden yüzük bu kadar... küçük. Ama benim için önemi yok. Billy, bana bu yüzüğü almak için altı ay çalıştı. Masaları sildi, çimleri biçti, kendini paraladı. Bu küçücük taş bana, Tiffany's'teki en büyük mücevherden daha çok şey ifade ediyor."

Bu birkaç cümle de bana, Kate Brooks'un nasıl bir kadın olduğunu anlatmaya yetiyor. Manhattan'daki kadınların pek çoğu işin yaldızlı kısmına bakar. Mesela arabanın markasına, çantasının tasarımcısına, yüzüğünün büyüklüğüne. Yüzeysel. Boş. Bunları nereden mi biliyorum? O kadınların neredeyse hepsiyle yattım da, oradan. Ama asıl olay Kate'de. O çok gerçek biri. İşin niceliğine değil, niteliğine bakıyor.

Aslında bana ablamı hatırlatıyor. İçinde büyüdüğümüz onca paraya rağmen Alexandra, asla etiketlere ya da insanların ne düşündüğüne önem veren biri olmamıştır. Bu yüzden Steven gibi bir adamla evlendi ya. Alexandra ile ikisi lisede çıkmaya başlamışlardı. Steven ikinci, Alexandra ise

dördüncü sınıftayken. Bu hamle Steven'ı, St. Mary's Hazırlık Okulu'nun efsanesi yaptı. O günden beri de okulun kutsal koridorlarında şanı yürüdü.

Ne var? Evet, Katolik okulunda okudum. Şaşırdınız mı? Şaşırmayın. Küfretme şeklimin bile yalnızca Katolik eğitimiyle geçmiş bir hayatta öğrenilebilecek dinsel bir havası vardır. *Tanrım, Tanrı aşkına.* Anladığınız gibi, küfrederken bile *Tanrı* kelimesini kullanırım. Tabii, bunlar yalnızca rahiplerden duyduğumuz küfürler. Rahibeler hakkında konuşmak dahi istemiyorum.

Neyse, nerede kalmıştım? Doğru, Steven ve Alexandra.

Steven, gördüğünüz en yakışıklı ya da en çekici adam değildir. Hiçbir zaman bir çapkın da olmadı zaten. O zaman ablam gibi bir ödülü kapmayı nasıl başardı dersiniz?

Özgüven.

Steven asla kendinden şüpheye düşmedi. Bir an için bile Kaltak için yeterince iyi olmadığını düşünmedi. Gözünün korkutulmasına asla müsaade etmedi. Daima kadınları mıknatıs gibi çeken, sessiz bir özgüvenle hareket etti. Çünkü kimsenin ablamı onun kadar sevemeyeceğini biliyordu. O yüzden Steven'ın daha yaşı müsait değilken Alexandra üniversiteye gittiğinde, bunu kafaya taktı mı? Tabii ki de hayır. Onu bırakmaya hiç çekinmedi. Çünkü bir gün muhakkak geri döneceğini biliyordu. Onun için geri geleceğini.

Ama Billy Bok Kafa Warren'ın bu kadar emin olmadığı apaçık ortada.

* * *

İki saat sonra Kate ile ikimiz küfe gibi sarhoşuz. Bizi görüyor musunuz? Yüzümüzde donuk bir ifadeyle sahneye bakarken biralarımızı yudumluyoruz. Bir insan sarhoşken, onun hakkında pek çok şey öğrenebilirsiniz ve ben, Kate hakkında bir dolu şey öğrendim. İçtiğinde çenesi düşüyor.

Sizce orgazm olurken çığlık atan kadınlardan mıdır? Neyse, o kısma daha var.

Kate, Ohio'nun Greenville kasabasından geliyormuş. Annesi hâlâ orada yaşıyor, ailesine ait kovboy temalı lokantayı işletiyormuş. Gerçekten orta Amerika tarzı, orada yaşayanların işe gitmeden önce kahvaltı edeceği ve gençlerin bir futbol maçından sonra toplanacağı tarzda bir yere benziyor. Kate, lise yıllarında orada garsonluk yapıyormuş. Babasına dair herhangi bir şey anlatmadı, ben de sormadım. Okul birincisi olmasına rağmen, Kate acayip fırlama bir çocukmuş. Bu içkiye nasıl böyle iyi dayandığını açıklıyor. Anlaşılan o ve bok kafalı nişanlısı, gençlik yıllarını kapanış saatlerinden sonra gizlice paten pistlerine girerek, bir şeyler çalarak ve beraber bir grupta şarkı söyleyerek geçirmişler.

Evet, o dangalak herif halen geçimini böyle sağlıyormuş. Müzisyenmiş. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz, değil mi?

Aynen. İşsiz.

Peki Kate neden hâlâ bu ezikle beraber? İşte bir milyon dolarlık soru bu, arkadaşlar. Ben züppe bir tip değilim. Benzincide çalışıyor ya da McDonald's'ta kasaya bakıyor olabilirsiniz, fark etmez. Adamsanız, gider çalışırsınız. Kız arkadaşınızın üzerinden geçinmezsiniz.

"Karaoke iğrenç," diye homurdanıyorum, mikrofondaki sarışın travesti 'I Will Survive' şarkısını bitirirken.

Kate başını yana eğiyor. "Kadın... yani adam... o kadar da kötü değil."

"Kulaklarım kanadı." Başımla etraftaki diğer baygın suratları işaret ediyorum. "Millet de acı içinde, yavaş yavaş ölüyor."

Kate birasından bir yudum alıyor. "Bu tür bir yer için yanlış şarkı seçimi, hepsi o. Doğru şarkı onları kendilerine getirir."

"Sen delirmişsin."

" 'Betcha' olur mesela," diye geveliyor ağzının içinde.

"Yok artık. Şarkı söylerken bir yandan da striptiz yapmayı planlamıyorsan, tabii."

Ve bu, bayanlar baylar, görmek için hiç düşünmeden sol testisimi feda edebileceğim bir şey olurdu.

Cep telefonumu masadan alarak bana parmağını sallıyor. "Resim çekmek yok. Kanıt bırakmak istemiyorum." Sonra ayağa kalkıp sahneye yürüyor. Müzik başlarken bardakilerin acı dolu homurdanmalarını duyuyor musunuz?

Ama sonra Kate şarkıyı söylemeye başlıyor:

Bana böyle baktığında, hiç şansım kalmıyor.

Senin için, istediğin her şeyi yaparım.

Ve haykırırım bütün dünya duysun diye,

Ah, tatlım, beni bu hale getiriyorsun.

Ama hiç umurumda değil.

Yüce Tanrım.

Sesi derin, mükemmel ve tahrik edici. Şu dokuz yüzlü numaralarda çalışan seks işçileri gibi. Bütün salonu etkisi altına alıyor ve beni... sözlü bir ön sevişme gibi sarıp sarmalıyor. Vücudum sesine bir anda tepki veriyor. Kaya gibi sertleşiyorum.

Görmek umurumda değil, biliyorsun
Başkasının ne düşündüğünü de takmam.
Zor yıkılırım, sağlam dururum
Ama seni ne zaman görsem
Çaresiz kalıyorum
Bebeğim, bana böyle baktığında
Hiç şansım kalmıyor
Dizlerimin bağı çözülüyor.

Kalçalarını müziğe göre kıvırmaya başlıyor ve dizlerinin üzerinde ne kadar kusursuz görüneceğini hayal ediyorum. Gözlerimi ondan alamıyorum. Büyüleyici... hipnotize edici bir havası var.

Ve değişiyorum, hiç düşünmemiştim böyle olacağımı
Ama sen bana çok daha iyi bir yol gösterdin
Senin bir öpücüğün için neler yapmam ki?
Bütün ömrüm boyunca hiç
Her şeyim olacak bir adam tanımamıştım
Diğer her şeyi bir kenara fırlatır atarım ama
Bir tek senden vazgeçemem.

Mekândaki tüm erkeklerin dikkati onun üzerinde. Ama onun gözleri... o baş döndürücü gözleri... benim üzerime kilitlenmiş.

Ve bu, kendimi bir Tanrı gibi hissetmemi sağlıyor.

Daha önce kimsenin bana bu kadar yaklaşmasına izin vermemiştim
Mesafeler beni güvende, aklımı başımda tutuyor
Ama artık kalbim seninkiyle atıyor
Her zamankinden çok daha güzel, kaybedecek çok şey olsa da
Kazanacak şeyim daha fazla
Ah, bebeğim...

Saçlarını geriye atıyor ve üzerimde hızla gidip gelirken bunu yaptığını hayal ediyorum. *Tanrım.* Şehirdeki en iyi striptizciler bana kucak dansı yaptı ama hiç pantolonuma boşaldığımı hatırlamam, bir kez bile. Ama bu şarkı bir an önce bitmezse, birazdan bir ilki yaşayacağım sanırım.

Bana böyle baktığında
Çok çaresiz kalıyorum
Senin için her şeyi yaparım
Sadece senin için

Kate sahneden inerken bardaki herkes tezahürat ve ıslıklarla Kate'i alkışlıyor. Adeta bir rodeo gibi. Bana doğru yürürken yüzünde baş döndürücü bir gülümseme var. Ayağa kalkıyorum ve birkaç santim ötemde duruyor.

Bana bakarak bir kaşını kaldırıyor. "Sana onları uyandırabileceğimi söylemiştim."

"Bu çok... sen... harikasın," diyorum yumuşak bir sesle.

Onu öpmek istiyorum. Nefes almaktan bile çok istiyorum bunu. Dün geceye ilişkin görüntüler aklımdan gelip geçiyor. Kollarımdayken bana verdiği hisler. Onu öpmek *zorundayım*. Yüzündeki gülümseme hafifçe kaybolurken onun da buna ihtiyaç duyduğunu anlıyorum. Saçının bir tutamını kulağının arkasına iterek eğiliyorum ve...

Cep telefonunun tiz sesi bir anda aramıza giriyor.

Kate, transtan çıkmış gibi gözlerini kırpıştırarak telefonunu açıyor. "A-alo?" İrkilerek telefonu kulağından biraz uzaklaştırıp bağıran sesle arasına mesafe koyuyor. "Hayır... Billy, unutmadım. Sadece, çok zor bir akşam geçirdim. Hayır... evet... Howie's diye bir bardayım. Yeri..." Bir an telefona boş boş bakıyor ve bok kafalının telefonu suratına kapattığını tahmin ediyorum. Gözlerinde artık sarhoşluktan eser yok.

"Dışarı çıkmam gerek. Billy beni almaya geliyor."

Bu bir lütuf değil de nedir? Yürüyen, konuşan bir pislikle tanışma şansı elde edeceğim. Karnavaldaki Ucubeler Gecesi gibi olacak.

* * *

Kaldırımda beklerken Kate bana dönüyor. "Babana ne diyeceğiz?"

Bütün gece kafamdan atmaya çalıştığım soru karşıma çıktı işte. Babam ahlaklı, şövalye ruhlu bir adamdır. Gelenekçi. Kate'in onurunu koruduğum için benimle gurur

duyacağını düşünmek istiyorum. Ama o, aynı zamanda bir iş adamı. Ve aslına bakacak olursak, hem Kate'i koruyup hem de Anderson'la sözleşme imzalayabilirdim. Yapmam gereken de buydu. Pazarlık edilen kişi başka birisi olsaydı, yapardım da.

"Ben babamı hallederim."

"Ne? Olmaz. Olmaz, biz bir ekibiz, unuttun mu? Bu müşteriyi beraber kaybettik."

"Ama adama bir çuval laf eden benim."

"Fakat ben de seni durduracak bir harekette bulunmadım. Benim için bunu yapmana müteşekkirim Drew, gerçekten. Aslında, muhteşemdin."

Belki de votkadandır ama bu sözleri içimi sıcacık yapıyor ve midemde kelebekler uçuşuyor.

"Ama beyaz atlı şövalyeye ihtiyacım yok," diye sözlerini sürdürüyor. "Ben olgun bir kadınım ve babanın söyleyeceği her şeyi kaldırabilirim. Onunla pazartesi sabahı konuşuruz. Anlaştık mı?"

Artık bu sözlerle kesinleştiriyor. Kate Brooks, inanılmaz bir kadın.

"Anlaştık."

O sırada siyah bir Thunderbird motoru homurdanarak caddeyi geçiyor ve önümüzde duruyor. Evet, yanlış duymadınız. Thunderbird. Seksenler Hafta Sonu gibi. Ortalama bir yapıya sahip, açık kahverengi saçlı bir adam aşağı iniyor.

Bana mı öyle geliyor, yoksa bu herif size de aşağılığın teki gibi mi görünüyor? Eski moda bir tip. Suratı sirke satan türden bir aşağılık.

Kaşlarını çatarak Kate'e bakarken beni fark ediyor. Ve daha da kızgın bir hale bürünüyor. Belki bu geri zekâlı sandığım kadar mal değildir. Rekabetin kokusunu alabiliyordur.

Öbür tarafa geçip Kate'e kapıyı açıyor. Kate içini çekerek bana gergin bir gülümsemeyle bakıyor. Sonra arabaya doğru iki adım atıyor ve kaldırımdaki kırık bir taşa takılıyor. Onu yakalamak için hamle yapıyorum ama Sıska Aletli ona daha yakın olduğu için benden önce davranıyor. Onu kol mesafesinde tutarken yüzündeki öfke tiksintiye dönüşüyor.

"Sen sarhoş musun?"

Ses tonu hiç hoşuma gitmiyor. Birinin ona insan içinde nasıl davranılacağını öğretmesi gerek.

"Yine başlama, Billy. Çok kötü bir akşam geçirdim," diyor Kate ona.

"Kötü akşam mı? Cidden mi? Hayatının en büyük konserine çıktığında kız arkadaşının gelmemesi gibi mi? O kadar kötü müydü, Kate?"

Konser mi? Cidden konser mi dedi bu? Kate gerçekten bu moronla mı yatıyor? Benimle dalga geçiyor *olmalısınız.*

Kate kendisini ondan kurtarıyor. "Biliyor musun..." Lafa güçlü giriyor ama sonra bir anda sönüyor. "Neyse... haydi, eve gidelim artık." Arabaya biniyor ve Serseri Herif

kapıyı arkasından çarpıyor. Sürücü koltuğuna doğru ilerlerken bana ters ters bakıyor.

Kate pencereyi indiriyor. "İyi geceler, Drew. Ve teşekkürler... her şey için."

Nişanlısının yüzüne bir tane indirmeye dair içimde giderek büyüyen isteği bastırmaya çalışarak ona gülümsüyorum. "Lafı bile olmaz."

Thunderbird homurdanarak uzaklaşıyor. Beni, üst üste ikinci gece Kate Brooks'a duyduğum acı dolu arzuyla baş başa bırakıyor. Yüzümü ovalarken arkamdan bir ses duyuyorum.

"Hey, yakışıklı. Mesaim bitti. Benimle gelmek ister misin?"

Bardaki garson kız. Ahım şahım bir şey sayılmaz ama bir gideri var işte. Kate'in o evleneceği omurgasız sürüngenle uzaklaşmasını seyrettikten sonra geceyi yalnız geçirmek istemiyorum.

"Tabii, bebeğim. Bize bir taksi çağırayım."

* * *

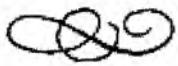
Çok dandik bir gece. Size bir tavsiye. Bir erkeğin altında ceset gibi hareketsiz ve sessiz yatarsanız, asla mükemmel bir cinsel deneyim olarak akılda kalamazsınız.

Berbat olmasının diğer sebebi ise, Kate'i bir türlü aklımdan çıkaramamam. Garson kızı onunla kıyaslayıp duruyorum ve elbette kız hüsrana uğratacak derecede yetersiz geliyor.

Böyle söylediğim için şerefsizin teki olduğumu mu düşünüyorsunuz? Hadi ama. Şimdi bana hiçbir zaman, üstünüzdeki adamın bira göbekli kocanız yerine Brad Pitt olduğunu hayal etmediğinizi söylemeyin. Ben de öyle düşünmüştüm.

Hâlâ pislik herifin teki olduğumu mu düşünüyorsunuz? O zaman şanslısınız. Çok yakında hak ettiğimi bulacağım.

Onuncu Bölüm

Babam, Anderson meselesini bu şekilde halletmemden hiç memnun kalmadı. Aceleci davranmışım, hiç profesyonelce değilmiş, bilmem ne bilmem ne. Çalışma geçmişim çok daha uzun olduğu için, babam müşteriyi kaybetmemizin sorumluluğunu Kate'den çok bana yükledi.

Ama bir süre ofisin yüz karaları listesinde olmak, beni düşündüğünüz kadar etkilemedi. Bunun asıl sebebi, verdiğim tepkiden hiçbir pişmanlık duymamam. Yine olsa, yine aynısını yaparım. Belki babamı hayal kırıklığına uğratmış olabilirim ama gerçeği söylemek gerekirse beni haşlamayı bitirdiğinde, ben de ondan yana epey bir hayal kırıklığına uğramıştım.

O felaket toplantıyı izleyen dört hafta boyunca, Kate ile aramdaki ilişki gelişmeye devam etti. Hâlâ iş yerinde birbirimize giriyoruz ama bu sefer yaptıklarımız karşı tarafı yok etmeye yönelik değil. Aslında daha çok yardım amaçlı. Fikirlerimizi paylaşıp, üzerlerinde tartışıyoruz.

Babam en azından bu konuda haklıydı. Kate ile birbirimizi tamamlıyoruz. Güçlü ve zayıf yönlerimizi dengeliyoruz.

Bu süre zarfında Kate gözümde, arasında sürünmek istediğim bir çift bacaktan daha öteye geçmeye başladı. İçine girmek istediğim bir külottan çok daha fazlası oldu.

O artık Kate, benim için bir arkadaş. Odaya her girdiğinde bir tarafımın dikilmesine sebep olan bir arkadaş belki ama benim cezam da bu sanırım. Çünkü onu ne kadar istersem isteyeyim, onun içten içe beni istediğinden ne kadar emin olursam olayım, Kate sevgilisini aldatacak biri değil.

En azından sonrasında vicdan azabı çekmeyecek biri değil.

* * *

Şu an ne düşündüğünüzü biliyorum. *İyi de ne oldu?* Benim gibi kendinden emin, yakışıklı, gayet karizmatik bir genç adam, nasıl oldu da ilk tanıştığınız gripli, pasaklı, evine kapanmış birine dönüştü?

Az kaldı, bana güvenin.

Size tüm resmi göstermeden önce, hayatımın dönüştüğü pembe dizide tanışmanız gereken birkaç karakter daha var. Bok Çukuru Warren'la tanıştınız. Maalesef daha sonra onu tekrar göreceğiz.

Şimdi ise Dee-Dee Warren'la tanışacaksınız. O şerefsizin kuzeni. Ama kıza önyargılı davranmayın. O, aynı zamanda Kate'in en yakın arkadaşı. Durun size göstereyim.

* * *

"Seni o, güzel memeli esmerle konuşurken gördüm. Onun evine mi gittin?" diye soruyor Matthew. O, Jack ve ben ofisten birkaç blok ötedeki bir restoranda öğle yemeği yiyoruz. Bir yandan da geçen cumartesi gecesini konuşuyoruz.

"O kadar ileri gitmedik."

"Ne demek istiyorsun?"

Kızın nasıl bir teşhirci olduğunu hatırlayarak sırıtıyorum. "Diyorum ki, o taksi bir daha asla eskisi gibi olmayacak. Sanırım sürücü, yıllar sürecek bir terapiye gitmek zorunda kalacak."

Jack gülüyor. "Köpek herifin tekisin, oğlum."

"Yok, köpek stilini kızın evine vardığımız zamana sakladım."

Bana öyle bakmayın artık. Bu konuyu konuşmuştuk.

Erkekler. Seks. Muhabbet.

Üstelik taksideki kızın vahşi ve istekli haline rağmen, seks kesinlikle vasatın altındaydı. Colgate bile değildi, o kadar yani. Daha çok dişinizi fırçaladıktan sonra markasını bile hatırlamayacağınız, şu otel odalarına istifledikleri dandik türden bir diş macunuydu.

"Hey, Kate," diyor Matthew, arkama bakarak. Onun yanımıza doğru geldiğini fark etmedim.

Burada bir an duralım. Burası önemli.

Yüzündeki ifadeyi görüyor musunuz? Dudaklarını nasıl sıktığını? Alnının hafifçe kırıştığını? Söylediklerimi duyduğu kesin. Ve hiç memnun olmuş gibi görünmüyor,

öyle değil mi? İlk başta anlamamıştım ama bunu bir kenara yazın. Bu an sonradan başıma bela olacak.

Dönüp ona bakıyorum. Yüzü ifadesiz.

"Bize katılmak ister misin?" diye soruyorum.

"Hayır, teşekkürler. Aslına bakarsanız daha şimdi bir arkadaşımla öğle yemeği yedim."

O sırada arkadaşı yanına geliyor. Bilek hizasında siyah renkli botlar, belli başlı yerleri yırtık siyah bir tayt, kısacık bir etek, pembe renkli straplez bir bluz giymiş. Üstünde de gri renkli, kısa bir örgü hırka var. Saçları uzun, sarı ve dalgalı. Dudaklarında parlak kırmızı bir ruj var ve koyu renkli gür kirpiklerinin arasından kehribar rengi gözleri görünüyor.

Çok... ilginç bir havası var. Kıza güzel diyemem ama sokak modası havasında çarpıcı bir yanı var.

"Matthew Fisher, Jack O'Shay, Drew Evans. Bu da, Dee-Dee Warren."

Adımı duyar duymaz, Dee-Dee'nin gözleri bir anda benim olduğum yere dönüyor. Beni — bir erkeğin parçalamadan önce araba motoruna baktığı gibi — incelediğini hissediyorum.

"Demek Drew sensin. Hakkında çok şey duydum."

Kate arkadaşına benden mi bahsetmiş? Çok ilginç.

"Yaa, öyle mi? Ne duydun peki?"

Dee-dee omuz silkiyor. "Söylersem seni öldürmem gerekir." Parmağını bana uzatıyor. "Benim Katie'ciğime iyi

davranmaya devam et, yeter. Testislerinin yerlerinde kalması istiyorsan, tabii."

Ses tonu şakacı olmasına rağmen, Dee-Dee'nin palavra sıkmadığı izlenimine kapılıyorum.

Gülümsüyorum. "Kate'e ne kadar nazik olabileceğimi göstermeye çalışıyorum ama beni reddedip duruyor."

Kız gülerken Matthew lafa giriyor. "Dee-Dee isminin bir kısaltması mı? Donna, Deborah?"

Kate yaramazca sırıtıyor. "Delores. Aileden gelen bir isim, büyükannesinin adı. Ve hiç hoşlanmıyor."

Delores, Kate'e pis bir bakış atıyor.

Kız kaldırma moduna giren Matthew, "Delores. Muhteşem bir kız için muhteşem bir isim. Üstelik *klitorisle* de kafiyeli... O konuda uzmanım da."

Delores, Matthew'a hafif bir gülümsemeyle bakarak bir parmağını alt dudağında gezdiriyor. Sonra bize dönerek, "Neyse. Benim kaçmam gerek, işe yetişeceğim. Sizinle tanıştığıma sevindim, çocuklar," diyor. Kate'i kucaklayarak çekip gitmeden önce Matthew'a göz kırpıyor.

"İşe mi yetişecek?" diye soruyorum. "Striptiz kulüplerinin saat dörde kadar açılmadığını sanıyordum."

Kate gülümsemekle yetiniyor. "Dee striptizci değil. İnsanları kendinden uzaklaştırmak için böyle giyiniyor. Gerçekte yaptığı işi duyunca genelde herkes şaşırır."

"Ne yapıyor peki?" diye soruyor Matthew.

"Roket bilimcisi."

"Bizimle kafa buluyorsun herhalde," diyor Jack, hepimizin aklından geçeni dile getirerek.

"Maalesef, hayır. Delores bir kimyager. Müşterilerinden biri de NASA. Laboratuarı şu anda, uzay mekiklerinde kullandıkları yakıtın verimliliğini artırmak için çalışmalar yapıyor." Kate ürperiyor. "Dee-Dee Warren ve elinin altında her an ulaşabileceği patlayıcı maddeler... bunu düşünmek bile ürkütücü."

"Brooks, onu bana ayarlaman gerek. Hiç fena değilimdir. Arkadaşını dışarı çıkarayım. Pişman olmaz," diyor Matthew.

Kate bir an düşünüyor. "Tamam. Olur. Dee'nin tipi gibi görünüyorsun." Ona bir kartvizit uzatıyor. "Ama seni uyarmam gerek. Dee, arkasında kalbi kırık erkek bırakmayı seven türden bir kızdır. Bir iki gecelik eğlence peşindeysen, onu kesinlikle ara. Ama daha ciddi bir arayış içerisindeysen, uzak dur derim."

Tek kelime edemiyoruz. O anda Matthew ayağa kalkarak gidip Kate'i yanağından öpüyor. Bir anda boğazına yapışıp, bademciklerini deşme dürtüsüyle dolup taşıyorum.

Yanlış bir şey mi bu?

"Artık... en iyi arkadaşım sensin," diyor Matthew.

Kate, kaşlarımı çatmamı yanlış yorumluyor. "Surat asma, Drew. Arkadaşlarının beni senden daha çok sevmesi benim suçum değil."

Bu sözleriyle Steven'ı da kast ediyor. Birkaç gün önce Steven deli gibi, evlilik yıldönümleri için Kaltak'ı götürecek bir yer arıyordu. Anlaşılan Kate'in komşusu, şehrin

en seçkin restoranı olan Chez'de baş garsonmuş. Kate o akşam için ona bir masa ayarlamayı başardı.

Alexandra o akşam Steven'a aklıma bile getirmek istemeyeceğim şeyler yapmış olmalı. Çünkü o günden beri Steven Reinhart, Kate Brooks için kendini kurşunların önüne atmaya hazır bir halde geziyor.

"Mesele göğüsler," diyorum ona. "Benim de seninki gibi bir çatalım olsa, beni de daha çok severlerdi."

Birkaç hafta önce olsa, bu lafım onu çileden çıkarırdı. Şimdi ise sadece başını iki yana sallayıp gülmekle yetiniyor.

* * *

Şükran Günün'den bir önceki gece resmi olarak yılın en büyük bar gecesi. Herkes dışarı çıkıyor. Herkes iyi vakit geçirme peşinde. Genellikle Matthew, Jack ve ben, geceye babamın Şükran Günü Öncesi ofis partisinde başlar ve sonra da kulüplere doğru akarız. Bu artık bir gelenek.

Dolayısıyla büyük konferans salonuna girip Matthew'un kolunu bir kadına dolamış olduğunu gördüğümde yaşadığım şaşkınlığı tahmin edersiniz. Delores Warren. Bu akşamki partiye onunla gelmiş olmalı. İki buçuk hafta önce Delores ile tanıştığından beri Matthew, hafta sonları ortadan yok olmaya başladı. Ve artık sebebinin ne olduğunu sormam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Yarın onunla konuşmalıyım.

Onların hemen yanında babamla Kate duruyor.

Ve hayatımda ikinci kez olmak üzere, Kate Brooks beni soluksuz bırakıyor. Üzerindeki tüm doğru kıvrımları sararak belirginleştiren koyu bordo elbise ve kemerli

topuklu ayakkabılar, hayal gücümü müstehcen bölgelere kaydırıyor. Saçları yumuşak ve parlak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. Oraya doğru yürürken elim ona dokunma isteğiyle seğiriyor.

O sırada salonun ortasında biri hareket ediyor ve ben donakalıyorum. Kate yalnız gelmemiş.

Lanet olsun.

Herkes bu tür şeylere beraber olduğu kişiyi getirir. Bu mal herifin burada olmasına bu kadar şaşırmamalıyım. Takım elbisesinin kravatını on yaşındaki bir çocuk gibi çekelemesinden, kıyafetinin içinde rahat edemediği belli oluyor. *Ezik.*

Üzerimdeki kusursuzca dikilmiş Armani ceketin önünü ilikliyor ve yeniden oraya doğru ilerliyorum.

"Drew!" diye selamlıyor babam beni. Birkaç gündür aramız gergin olmasına rağmen, işlerin normale dönmesi çok sürmez. Bana asla uzun süre kızgın kalamaz.

Şu surata baksanıza. Siz kalabilir miydiniz?

"Ben de tam Bay Warren'a," diyor, "Kate'in geçen hafta bağladığı anlaşmayı anlatıyordum. Bizimle olduğu için ne kadar da şanslıyız."

Onunla olmak mı? *Şanslı* kelimesi bunu ifade etmenin yanından bile geçmiyor.

"Hepsi rol," diye sataşıyor Delores. "O kurumsal tayyörü ve cici kız ayaklarının altında gerçek bir isyankârın kalbi çarpıyor. Size Katie hakkında öyle hikâyeler anlatırım ki, gözleriniz yuvalarından fırlar."

Kate dönüp, arkadaşına sert bir ifadeyle bakıyor. "Teşekkürler, Dee. *Anlatmamanı* tercih ederim."

Bok Kafalı kolunu Kate'in beline sararak gülümsüyor ve dudaklarını saçlarına gömüyor.

Bir içkiye ihtiyacım var. Veya kum torbasına. Hemen.

Sözcükler ağzımdan direkt hedefe yönelen oklar gibi fırlıyor. "Doğru. O zamanlar tam bir küçük serseriydin, öyle değil mi Kate? Baba, Kate'in eskiden bir grupta şarkı söylediğini biliyor muydun? İşletme fakültesine giderken masraflarını öyle çıkarmıştın, değil mi? Bence direk dansından iyidir."

Kate'in içkisi boğazına kaçıyor. Karakterime uygun bir şekilde, tam bir beyefendi gibi davranarak ona peçete uzatıyorum.

"Ve Billy de hâlâ bu işlerle meşgul. Müzisyendin, değil mi?"

Bana üzerine bastığı bir köpek pisliğiymişim gibi bakıyor. "Evet, öyleyim."

"Ee, söylesene Billy, Bret Michaels tarzında bir rakçı mısın? Yoksa daha çok Vanilla Ice gibi mi?" Çenesini nasıl sıktığını, gözlerinin nasıl kısıldığını görüyor musunuz? *Hodri meydan, Maymun Surat. Çekinme.*

"İkisi de değil."

"Niye akordeonunu – ya da artık her ne çalıyorsan onu – kapıp sahneye fırlamıyorsun? Bu salonun her tarafında para uçuşuyor. Belki bir düğün kapabilirsin. Veya bar mitzvah töreni."

Çok az kaldı.

"Ben o tür mekânlarda çalmıyorum."

İşte şimdi oldu.

"Vay be. Ekonomi bu haldeyken yoksul ve işsiz insanların böylesine seçici olabileceklerini düşünmemiştim."

"Bana bak, seni lanet olası–"

"Billy, tatlım. Bana bardan bir kadeh daha içki getirebilir misin? Bu bitmek üzere." Kate nişanlısının kolunu çekiştirerek onun muhtemelen vereceği aşırı zekice yanıtı önlüyor.

Kinayeyi fark etmişsinizdir herhalde, değil mi?

Sonra bana dönüyor. Sesinin cana yakınlıktan çok uzak. "Drew, sana Genesis işiyle ilgili vermem gereken bazı belgeler olduğunu hatırladım. Ofisimde duruyorlar. Haydi gel, gidelim."

Kıpırdamıyorum. Ona cevap vermiyorum. Bakışlarım hâlâ Piç Kurusu ile göz temasını kesmeme yarışında.

"Bir partideyiz, Kate," diyor babam, olan bitenden habersiz. "İşleri pazartesiye bırakmalısın."

"Yalnızca bir dakika sürer," diye gülümsüyor ve anında kolumu yakalayarak beni kendiyle birlikte salondan dışarı sürüklüyor.

Ofisine vardığımızda Kate, kapıyı arkasından çarpıyor. Ceketimin kollarını düzeltirken yüce gönüllü bir şekilde gülümsüyorum. "Benimle yalnız kalmayı bu kadar çok istiyorsan, söylemen yeterdi."

Mizah anlayışımı hiç takdir etmiyor. "Ne yaptığını sanıyorsun, Drew?"

"Ne yapıyorum?"

"Neden Billy'ye hakaret ediyorsun? Bu akşam onu buraya getirmek için ne kadar uğraştığımı biliyor musun?"

Zavallı Billy. Kodaman, kötü, başarılı bankacılarla bir salonda tıkılıp kaldı.

"O zaman niye getirdin?"

"O benim nişanlım."

"O piç herifin teki."

Kate bana sert bir bakış atıyor. "Bily ile çok şey yaşadık. Onu tanımıyorsun."

"Senin için yeterince iyi olmadığını biliyorum. Uzaktan yakından alakası yok hatta."

"Lütfen onu utandırmaya çalışmayı kes."

"Sadece gerçekleri ortaya koyuyordum. Eğer gerçekler erkek arkadaşını utandırıyorsa, bu onun problemi, benim değil."

"Kıskançlık meselesi mi bu?"

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, hayatımda hiçbir zaman hiçbir şeyi kıskanmadım ben. Sırf onları beraber gördüğümde içimden kusmak veya o herifin suratına bir tane patlatmak geliyorsa ne olmuş yani? Bunun *kıskançlıkla* ne ilgisi var?

"Hemen havalara girme güzelim."

"Bana karşı bir şey hissettiğini biliyorum, ama..."

Bir dakika, bir dakika. Orada dur.

"Sana karşı bir şey mi hissediyorum? Pardon ama, birkaç ay önce ofisimde bacak aramı avuçlayan kimdi? Benim hafızamda senmişsin gibi kalmış da."

İşte şimdi gerçekten kızdı. "Bazen tam bir piç oluyorsun."

"O zaman birbirimize çok uyuyoruz. Çünkü sen de çoğunlukla birinci sınıf bir kaltaksın."

Yarısı dolu kadehini havaya kaldırırken, gözlerinde alevler dans ediyor.

"Sakın cüret etme. O içkiyi bana fırlatırsan yapacaklarımdan ben sorumlu değilim."

Ne yaptığını tahmin etmeniz için size bir dakika veriyorum.

Aynen. İçkiyi bana fırlattı.

"Kahretsin!" Masasından birkaç mendil alarak sırılsıklam olan suratımı siliyorum.

"Ben senin alelade fahişelerinden biri değilim! Benimle sakın bir daha böyle konuşma."

Yüzüm kurudu ama gömleğim ve ceketim hâlâ ıslak. Mendilleri bırakıyorum. "Fark etmez. Gidiyorum zaten. Randevum var."

Alay edercesine dudak büküyor. "Randevu mu? Biriyle *randevuya* çıktığında onunla gerçek anlamda sohbet etmen gerekmiyor mu? Sen bir randevuya değil de şipşak bir şeyler yaşamaya gidiyor olmayasın sakın?"

Ellerimi beline sararak onu kendime çekiyorum. "Benim işim asla şipşak değildir. Uzun ve keyifli olur. Ve dikkatli olmalısın, Kate. Çünkü şimdi kulağa kıskançlık yapan senmişsin gibi geliyor," diyorum alçak bir sesle.

Avuçlarını göğsüme yaslıyor. Yüzlerimizin arasında yalnızca birkaç santim var.

"Sana tahammül edemiyorum."

"Duygularımız karşılıklı," diyorum ona hiç düşünmeden.

Ve yine başlıyoruz. Dudaklarımız sert ve arzulu bir şekilde buluşuyor. Ben parmaklarımı saçlarına geçirerek başını kavrıyorum. O ise, elleriyle gömleğimin önüne yapışarak beni kendisine çekiyor.

Ne düşündüğünüzü biliyorum. Ve evet. Anlaşılan tartışmak, bizim için ön sevişme gibi bir şey. İkimizi de harekete geçiriyor. Umarım birbirimizi öldürmeden tatmin olmayı başarırız.

Tam işler güzelleşmeye başladığında, biri kapıya vuruyor. Kate sesi ya duymuyor ya da benim gibi, duysa da takmıyor.

"Kate? Kate, içeride misin?"

Dangalak Herif'in sesi, bizi birbirimize bağlayan şehveti ortadan ikiye bölüyor. Kate geri çekiliyor. Parmaklarını az önce tadına baktığım dudaklara yaslayarak, gözlerinde suçlu bir ifadeyle bir an bana bakıyor.

Bakın ne diyeceğim? *Sıçayım böyle işe.* Sizce yoyoya benzer bir halim mi var? Ben insanlarla oynamam, benimle oynanmasından da hiç hoşlanmam. Kate ne istediğine

karar veremiyorsa, ben onun adına karar veririm. Bıktım artık. Benden bu kadar.

Kapıya giderek Bok Kafalı'nın içeri girmesi için ardına kadar açıyorum.

Sonra gülümsüyorum. "Artık onu sen alabilirsin. Benim işim bitti."

Dışarı çıkarken dönüp arkama bakmayı düşünmüyorum bile.

On Birinci Bölüm

Şükran Günü, her yıl ailemin şehir dışındaki kır evinde kutlanır. Daima küçük bir aile etkinliğidir. Annemle babam orada olur, elbette. Babamla zaten tanışmıştınız. Annem ise, Alexandra'nın daha yaşlı ve daha kısa versiyonudur. Güçlü feminist inançlarıyla – annelik onu mesleğinden koparmadan önce usta bir avukatmış – yuvayı kuran dişi kuşu oynamayı sever. Babamla ikisi parasal anlamda turnayı gözünden vurduktan sonra, kendisini çeşitli hayır organizasyonlarına adadı. Alexandra da ben de yuvadan uçtuğumuz için artık vaktinin çoğunu bu işlerle geçiriyor.

Sonra Steven'ın babası var, George Reinhart. Steven'ı şimdiki halinden otuz yaş büyük, seyrelen saçlar ve göz çevresinde kırışıklıklarla hayal edin. Bayan Reinhart, biz daha gençlik yıllarımızdayken vefat etti. Bildiğim kadarıyla George, o günden beri tek bir kişiyle bile çıkmadı. Zamanının büyük kısmını ofisinde rakamlarla boğuşarak geçirir. Harika bir adamdır.

Fisher'lara gelelim. Matthew'un ailesine yani. Onları görmeniz için sabırsızlanıyorum. Tam bir cümbüştürler. Öyle dediğime bakmayın, aslında tam tersi. Frank ve Estelle Fisher, tanıdığım en ağırbaşlı insanlardır.

Öyle ki, neredeyse katatoniğe[22] bağlamış durumdalar.

Ward ve June Cleaver'ın[23] hatırı sayılır ölçüde marihuana içtikten sonraki hallerini hayal edin. İşte karşınızda Frank ve Estelle. Matthew'un ailesinin biraz daha gergin tipler olacağını sanırdınız, değil mi? Benim bu konuda bir teorim var. Matthew'u yaşları biraz geçkinken dünyaya getirmişler, o yüzden bana kalırsa Matthew, onların geriye kalan bütün enerjilerini emip sömürmüş. Tıpkı bir parazit gibi.

Ve misafir listesinde geriye bir tek Matthew, Steven, Alexandra ve ben kalıyorum.

Ah, bir de hayatımdaki diğer kadın var. Ondan daha önce bahsetmediğime inanamıyorum. Hayatım boyunca kalbimi gerçek anlamda ellerinde tutacak olan tek kadın. Ona kul köleyim. Ne isterse yaparım.

Memnuniyetle.

İsmi Mackenzie. Uzun sarı saçlara ve görüp görebileceğiniz en büyük mavi gözlere sahip. Yaklaşık dört yaşında. Onu görüyor musunuz? Şu an oturduğum tahterevallinin öbür ucunda.

22 Katatoni : Günlerce, hatta haftalarca hareketsiz ve balmumu esnekliğinde kalma hali olarak tanımlanan, psikomotor bir rahatsızlık.

23 Ward ve June Cleaver : 1957-1963 yılları arasında Amerika'da yayınlanan 'Leave it to Beaver' adlı komedi dizisindeki iki karakter.

"Ee, Mackenzie, büyüyünce ne olmak istediğine karar verdin mi?"

"Hı hı. Prenses olmak istiyorum. Sonra da bir prensle evlenip kocaman bir kalede yaşayacağım."

Ablamla konuşmam gerek. Disney çok tehlikeli bir şey. Bana sorarsanız çocukların aklını karıştıran, beyin yıkayan bir saçmalık.

"Ya da emlak işine girebilirsin. Böylece kaleyi kendin satın alırsın, prense de ihtiyacın kalmaz."

Komik olduğumu düşünerek gülüyor.

"Drew dayı. Prens olmazsa nasıl bebeğim olacak?"

Haydi bakalım.

"Bebek için ileride çok zamanın olacak, tatlım. İşletmede yüksek lisans yaptıktan veya tıp fakültesini bitirdikten sonra mesela. Ah, ya da bir CEO olup ofisinde kreş açabilirsin. Hem böylelikle bebeklerini de her gün işe yanında getirirsin."

"Annem ofis diye bir yere gitmiyor ama."

"Annen kendini harcıyor, hayatım."

Ablam muazzam bir duruşma avukatıydı. Yüksek Mahkeme'ye ulaşmaması için hiçbir sebep yoktu. Cidden. O kadar iyiydi.

Alexandra hamileliği boyunca çalışmıştı, dadısı bile hazırdı. Ama sonra Mackenzie'yi ilk kez kollarına aldı ve daha o gün, dadıya artık hizmetlerine ihtiyacı kalmadığını söyledi. Onu suçlamıyorum gerçi. Mükemmel yeğenimin,

mutlu ve sağlıklı büyümesini sağlamaktan daha önemli bir iş hayal edemiyorum.

"Drew dayı?"

"Efendim?"

"Sen yalnız mı öleceksin?"

Sırıtıyorum. "Daha uzun bir süre ölmeyi planlamıyorum, tatlım."

"Annem diyor ki, sen yalnız ölecekmişsin. Babama dedi ki, sen ölünce bir temizlikçi çürüyen cesedini bulana kadar günler geçecekmiş."

Ne kadar hoş bir tablo. Sağ ol, Alexandra.

"Ceset nedir, Drew dayı?"

Off.

Tam o anda, Matthew'u bahçeye inen merdivenlerde görüyor ve cevap vermekten kurtuluyorum.

"Bak, tatlım. Kim gelmiş!" Mackenzie tahterevalliden atlayarak kendini Matthew'un kollarına atıyor.

Siz sormadan söyleyeyim, cevabım hayır. Küçük aşkım büyüdüğünde asla benim gibi bir herifle düşüp kalkmayacak. Böyle bir şey yapmayacak kadar akıllı olacak çünkü. Ben bu konuyla bizzat ilgileneceğim. Sanırım bu da beni ikiyüzlü biri durumuna düşürüyor, öyle değil mi? Olsun, ne yapalım.

Matthew, Mackenzie'yi yere indirerek yanıma geliyor. "Selam, dostum."

"Ne var ne yok?"

"Dün akşam erken çıktın?" diye soruyor. "Sonra da partiye dönmedin."

Omuz silkiyorum. "Havamda değildim. Spor salonuna gittim, oradan da eve dönüp yattım."

İşin aslı, üç saat boyunca kum torbasının canını çıkardım. Ve bütün o yumrukları Billy Warren'ın suratının ortasına indirdiğimi hayal ettim.

"Sen şu Delores denen kızla mı takıldın?"

Başıyla onaylıyor. "O, Kate ve Billy."

Başımı iki yana sallıyorum. "O herif tam bir asalak."

Mackenzie yanımıza gelerek, bana yarısına kadar dolarla dolu cam bir kavanoz uzatıyor. İçine bir dolar koyuyorum.

"O kadar da kötü değil."

"Geri zekâlı insanlar sinirime dokunuyor."

Mackenzie tekrar kavanozu uzatıyor ve bir dolar daha koyuyorum.

Kavanozu mu soruyorsunuz?

Bunu, görünüşe göre kullandığım dilin çocuğu için fazla kaba olduğunu düşünen ablam icat etti. Adı Kötü Sözcük Kavanozu. Ne zaman birisi – bu birisi de genellikle ben oluyorum – küfür etse, içine bir dolar koymaları gerekiyor. Bu hızla giderse, Mackenzie üniversite parasını o kavanozdan çıkaracak.

"Ee, Delores'le olayınız ne peki?"

Gülümsüyor. "Takılıyoruz işte. Harika biri."

Genellikle Matthew daha çok ayrıntıya girer. Anlattıklarına bayıldığımdan falan değil de, şunu anlamalısınız, Matthew ile doğduğumuz günden beri arkadaşız. Bu da her öpücüğü, her göğsü, her asılmayı, her ağza vermeyi, her inci kolyeyi, yatağa attığımız herkesi birbirimize anlattığımız ve tartıştığımız anlamına geliyor.

Ama şimdi birdenbire hiçbir detaya girmemesi? Tuhaf.

"Herhalde kızı yatağa attın?" diye soruyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Öyle bir şey değil bu, Drew."

Kafam karışıyor. "Nasıl bir şey peki, Matthew? İki haftadır yüzünü göremedik. Olay çok yeni, durmadan kızı becermekle meşgulsündür diye düşünüp, davranışlarını anlayışla karşılamaya çalışıyorum. Ama öyle bir şey yoksa olay nedir?"

Yüzüne mutlu bir anı hatırlamışçasına nostaljik bir gülümseme yayılıyor. "O, çok... farklı. Anlatması zor. Biz, muhabbet ediyoruz. Nasıl desem? Onu aklımdan çıkaramıyorum. Daha onu evine bıraktığım an, tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Beni... kendine hayran bırakıyor. Keşke ne demek istediğimi anlayabilseydin."

Korkutucu olan ne biliyor musunuz? Ne demek istediğini *gayet iyi* anlıyorum.

"Tehlikeli sularda yüzüyorsun dostum. Steven'ın neler yaşadığını görüyorsun. Bu yol adamı Karanlık Tarafa götürür. Hep o yolun yolcusu olmayacağız derdik. Bundan emin misin?" diye soruyorum.

Matthew gülümsüyor ve en iyi Darth Vader[24] taklidiyle, "Karanlık Taraf'ın gücünü bilmiyorsun," diyor.

* * *

Akşam yemeği vakti. Annem hindiyi ortaya çıkardığında büyük sükse yapıyor ve babam hindiyi kesmeden önce herkesten *oooh* ve *aahh* sesleri yükseliyor. Aynen, Norman Rockwell'in[25] yaptığı resimden bir farkımız yok.

Kâseler elden ele dolaştırılır ve tabaklar doldurulurken annem, "Drew, tatlım. Sana, artan yiyeceklerden büyük bir paket hazırlayacağım. Doğru düzgün yemek yapacak kimse olmadan o evde ne yiyip içiyorsun düşünmek bile istemiyorum. Sana vereceğim yemek kaplarının üstüne tarihleri de yazarım, böylece ne zaman atman gerektiğini bilirsin. Çünkü buzdolabına en son baktığımda, içinde bilimsel bir deney yapılıyor gibi duruyordu."

Evet, annem beni çok sever. Size söylemiştim.

"Sağ ol, anne."

Matthew ile Steven bana bakarak yüksek sesle ıslak öpücük sesleri çıkarıyorlar. İki elimi kaldırarak onlara hareket çekiyorum. Hemen yanımda oturan Mackenzie, parmaklarına bakarak yaptığım şeyi taklit etmeye çalışıyor. Elimi çabucak onunkine koyup başımı iki yana sallıyorum. Ona bu hareket yerine Mr. Spock'ın Vulcan selamını gösteriyorum.

24 Darth Vader : (Star Wars) Yıldız Savaşları serisindeki bir kötü karakter.

25 Norman Rockwell : Amerikalı bir ressam. Burada ressamın ünlü 'Four Freedoms' adlı resim serisinin arasında yer alan, Şükran Günü temalı 'Freedom From Want' adlı esere gönderme yapılıyor.

Duadan sonra, "Bence, Mackenzie gelip benimle yaşamalı," diye duyuruyorum.

Kimse ne bir tepki veriyor ne de küçük bir duraksama yaşıyor. Hatta kimse başını kaldırıp bana bakmıyor bile. Sanırım, bu teklifi yeğenim doğduğundan beri defalarca yapmış olmam etkiyi biraz hafifletmiş.

"Hindi çok güzel olmuş, anne. Sulu sulu," diyor Alexandra.

"Teşekkürler, hayatım."

"Aloo? Ciddiyim ben. Bu kızın pozitif bir kadın rol modele ihtiyacı var."

İşte bu Kaltak'ın dikkatini çekiyor. "Ben ne boka yarıyorum peki?"

Mackenzie kavanozu annesine uzatıyor ve Alexandra içine bir dolar atıyor. Artık tatillerde hepimiz para bozdurup geliyoruz.

"Sen, evde oturan bir annesin. Takdire şayan bir şey bu, beni yanlış anlama. Ama kızının, biraz da kariyere sahip bir kadınla zaman geçirmesi gerek. Ve Tanrı aşkına, şu çocuğa *Sindirella*'yı seyrettirme. O çizgi filmin nasıl bir örnek teşkil etmesi gerekiyor cidden? Baş kahramana bak bir kere. Lanet olası ayakkabısını nerede bıraktığını bile hatırlamayan, malın teki. Sonra bir de kalkıp tayt giymiş bir puştun ayakkabıyı getirmesini bekliyor. Böyle boktan şey görmedim."

Bu küçük konuşmanın ardından ne kadar borcum olduğunu kestiremediğim için, Mackenzie'ye on dolarlık bir banknot uzatıyorum. Üniversite masraflarını o kavanozdan

çıkaracağını söylemiştim ya? Artık hukuk fakültesi oldu. Yakında bir ATM'ye uğramam gerekecek.

Steven lafa karışıyor. "Bana kalırsa Alexandra, kızımız için kusursuz bir rol model. Ondan daha iyisi olamaz."

Steven için bir umut olmadığını biliyordum, zaten. Ve Matthew da onun gibi olmak istiyor.

Olacak şey değil.

Alexandra ona gülümsüyor. "Teşekkürler, tatlım."

"Rica ederim, hayatım."

Matthew ile ikimiz öksürmeye başlıyoruz.

"Ezik."

"Kılıbık."

Mackenzie ödeme yapmamız gerekip gerekmediğinden emin olamayarak, şüpheli gözlerle bize bakıyor.

Alexandra kaşlarını çatıyor.

"Onu ofise götürmeliyim. Hem Kate'le de tanışır. Sen ne dersin, baba?" diye sözlerimi sürdürüyorum.

"Kate de kim?" diye soruyor annem hemen.

"Katherine Brooks, yeni çalışanımız. Çok keskin zekâlı bir kız. İşini biliyor. Daha işe başladığı ilk gün *Drew ile* rekabete girdi," diyor babam lokmalarının arasından.

Annem bana ışıldayan, umut dolu gözlerle bakıyor. Tıpkı Paula Deen'in,[26] yapılmayı bekleyen lezzetli yemekleri hayal ederek domuz yağına baktığı gibi. "Şu Kate, çok

26 Paula Deen : Amerikalı, ünlü bir şef ve yemek programı sunucusu.

hoş bir genç hanıma benziyor, Drew. Belki de onu akşam yemeği için eve davet etmelisin."

Gözlerimi deviriyorum. "Birlikte çalışıyoruz, anne. Üstelik kız nişanlı. Nişanlısı piçin teki ama neyse."

Bir dolar daha kavanoza gidiyor.

Ablam araya giriyor. "Bana kalırsa, annem bir kadından ismiyle bahsetmene şaşırdı, hepsi o. Genellikle 'güzel kıçlı garson' veya 'koca memeli sarışın' demekle yetinirsin de."

Ablamın gözlemi her ne kadar doğru olmasa da, duymazdan geliyorum. "Söylemek istediğim şu. Kate, Mackenzie'ye bir kadının ne kadar çok şey başarabileceği konusunda mükemmel bir örnek olurdu." Erkekler konusundaki felaket zevkine rağmen. "Ben... Yani hepimiz, Mackenzie büyüdüğünde Kate'in yarısı kadar profesyonel biri olsa çok gururlanırdık."

Alexandra söylediklerime şaşırmış görünüyor. Sonra yüzünde sıcak bir gülümseme beliriyor. "Mackenzie ile ikimiz önümüzdeki hafta şehre gelebiliriz. Seninle öğle yemeğinde buluşur ve şu meşhur Kate Brooks ile tanışırız."

Birkaç dakika sessizce yemek yiyoruz. Sonra Alexandra lafa giriyor. "Ha, bu arada aklıma geldi de. Matthew, aralık ayının ikinci cumartesi günü bir hayır yemeğine gideceğim. Bana eşlik eder misin? Steven şehir dışında olacak." Dönüp bana bakıyor. "Aslında sevgili kardeşime sorardım ama hepimiz onun cumartesi gecelerini nasıl ve kimlerle geçirdiğini biliyoruz. Şehirdeki oros..." kızına çabucak bir bakış atıyor, "hoş olmayan kişilerle."

Matthew daha ağzını açamadan Mackenzie lafa atlıyor. "Bence Matthew amca gelemez, anne. Becermekle meşgul. *Becermek* ne demek, baba?"

Bu sözcük onun, o meleksi küçük dudaklarından çıkar çıkmaz zincirleme korkunç bir tepki yükseliyor.

Matthew, ağzındaki siyah zeytin boğazına kaçınca öksürüyor ve zeytin uçarak Steven'ı tam gözünden vuruyor.

Steven gözünü tutarak iki büklüm olurken, "Vuruldum! Vuruldum!" diye bağırıyor ve zeytindeki tuzun korneasını deldiğine dair söyleniyor.

Babam öksürmeye başlıyor. George, kimseye Heimlich[27] yapması gerekip gerekmediğini sormadan kalkıp onun sırtına vuruyor.

Estelle, kırmızı şarap kadehini deviriyor ve şarap anında annemin dantel masa örtüsüne yayılıyor. Temizlemek için hiçbir hamlede bulunmayarak, "Ah, Tanrım. Ah, Tanrım," diye mırıldanmakla yetiniyor.

Annem kafası kesilmiş bir tavuk gibi yemek odasında koşturarak lekeyi silmek için kumaş olmayan peçeteleri ararken, bir yandan da Estelle'e her şeyin yolunda olduğunu söyleyip duruyor.

Ve Frank. O, yemek yemeye devam ediyor.

Etrafımızdaki kaos devam ederken, Alexandra'nın ölümcül bakışları Matthew ile benim üzerimizde geziniyor. Matthew, otuz saniye kadar ezilip büzüldükten sonra nihayet boyun eğiyor. "Ben değildim, Alexandra. Yemin ederim ki ben değildim."

27 Heimlich : Birinin nefes yolunu açmak için kullanılan ilk yardım tekniği.

Korkak tavuk.

Sağ ol be, Matthew. Beni ortada bırakıp kendi kıçını kurtarırsın, öyle mi? Bana, ileride bu herife güvenip de savaşa falan gitmemem gerektiğini hatırlatın.

Ama Kaltak'ın bakışları bütün kuvvetiyle bana döndüğünde, onu bağışlıyorum. Her an sandalyede dumanı tüten bir kül yığınına dönüşeceğimi hissediyorum. Ona, becerebildiğim en tatlı Küçük Erkek Kardeş gülümsememle bakıyorum.

Bir baksanıza. İşe yarıyor mu?

Bittim ben.

Kaltak'ın adalet anlayışı hakkında bilmeniz gereken bir şey var. Süratli ve acımasızdır. Ne zaman geleceğini bilemezsiniz. Ama emin olabileceğiniz tek şey, mutlaka geleceğidir. Ve geldiğinde, acı verici olur. Çok ama çok acı verici.

On İkinci Bölüm

Pazartesi sabahı konferans salonunda personel toplantısının başlamasını bekliyorum. Herkes burada. Bir tek Kate yok. Babam saatine bakıyor. Bu sabah, siniri bozulmaya hazır bir halde. Ve öfkesini kusmaya hevesli olduğunu görebiliyorum. Kulağımın arkasını kaşıyorum.

Nerede kaldı bu kız?

Nihayet Kate, üzerinde hâlâ mantosu ve ellerinden saçılan bir klasör yığınıyla koşturarak içeri giriyor. Ama berbat görünüyor. Demek istediğim, çok güzel, her zamanki gibi çok güzel. Ama onu yakından izleyen biri olarak söyleyeyim Kate, çok kötü bir gün geçiriyor. Yüzünün ne kadar solgun olduğunu görüyor musunuz? Gözlerinin altında ne zaman böyle mor halkalar belirdi? Saçlarını dağınık bir topuz halinde toplamış. Aslında bu saç modeli seksi görünebilirdi, tabii eğer bu kadar... hasta bir hali olmasaydı.

Babama gergince gülümsüyor. "Üzgünüm, Bay Evans. Geç kaldım."

"Önemli değil, Kate. Daha yeni başlıyorduk zaten."

Babam duyurularını yaparken gözlerimi Kate'den alamıyorum. O ise bir kez bile başını çevirip bana bakmıyor.

"Kate, Pharmatab projeleri yanında mı?"

Babamın, ofis partisinde Yalaka'ya bahsettiği anlaşma bu. Kate'in geçen hafta bağladığı. Başını kaldırıp bakınca, kocaman kahverengi gözlerinde arabanın farlarına yakalanmış geyiğe benzeyen bir ifade görüyorum.

Yanında değiller.

"Ahh... onlar... şey..."

Öne eğiliyorum. "Onlar bende. Kate, geçen hafta incelemem için bana vermişti. Ama evdeki çalışma masamda unuttum. Sana en kısa zamanda getiririm, baba." Babam başını sallayarak onaylıyor ve Kate büyük bir rahatlamayla gözlerini yumuyor.

Toplantı bittikten sonra herkes yavaş yavaş dağılırken Kate'in yanına gidiyorum. "Selam."

Ellerindeki klasörlere bakarak mantosunu koluna atmaya çalışıyor. "Yaptığın şey için teşekkür ederim, Drew. Gerçekten çok düşünceli bir davranıştı."

Geçen gün ne dediğimi biliyorum. Onunla işimin bittiğini söylemiştim. Ama ciddi değildim. Saçmalamıştım işte. Yaşadığım cinsel tatminsizliğin verdiği öfkeyle, ağzıma geleni söylemiştim. Bunu biliyorsunuz, değil mi? Sizce Kate de biliyor mudur? Peki, umursuyor mudur dersiniz?

"Ara sıra benim de düşünceli davranmam gerek. Seni motive etmek için." Ona hafif bir gülümsemeyle bakıyorum ama karşılık vermiyor.

Ve hâlâ bana bir kez bile bakmış değil. Nesi var bu kızın? Kafamdan her türlü olasılık geçerken kalbim küt küt atmaya başlıyor. Hasta mı yoksa? Annesine bir şey mi oldu? Gelirken metroda saldırıya mı uğradı?

Tanrım.

Kate ofisine girerek kapısını kapatıyor ve ben dışarıda öylece kalakalıyorum. İşte erkekler bu noktada mahvoluyorlar. Tanrı, Havva'ya o fazladan kaburgayı verdiğinde bize de fazladan bir şey vermeliydi. Zihinsel telepati mesela...

Bir keresinde annemi, babama neden kızgın olduğunu açıklamak zorunda kalmak istemediğini söylerken duymuştum. Nerede yanlış yaptığını zaten bilmiyorsan, o konuda gerçekten üzgün değilsindir, demişti. Bunun ne demek olduğunu anladığımdan bile emin değilim. Flaş haber, bayanlar. Düşüncelerinizi okumak gibi bir yeteneğimiz yok. Ve açık konuşmak gerekirse, böyle bir şey istediğimi de sanmıyorum. Kadınların aklı korkutucu bir yer.

Erkekler mi? Biz şüpheye fazla yer bırakmayız. *Pezevengin tekisin. Kız arkadaşımı becerdin. Köpeğimi öldürdün. Senden nefret ediyorum.* Dolaysız. Net. Belirsizliğe yer yok. Siz kızlar da zaman zaman bunu denemelisiniz. İnanın bana, o zaman dünya barışına bir adım daha yaklaşmış olacağız.

Kate'in kapısından uzaklaşıyorum. İçimde, nesi olduğunu yakın zamanda öğrenemeyecekmişim gibi bir his var.

* * *

Günün ilerleyen saatlerinde bir kafede Matthew'un karşısına oturmuş, sandviçime dokunmadan öylece bakıyorum.

"Ee, Alexandra sana haddini bildirdi mi?"

Şükran Günü Katliamı'ndan bahsediyor, unuttuysanız hatırlatayım. Başımla onaylıyorum. "Dün beni aradı. Görünüşe göre, önümüzdeki ay boyunca kendimi Manhattan Yaşlılar Derneği'nde gönüllülük işlerine adamışım."

"Daha kötüsü de olabilirdi."

"Pek sanmıyorum. Steven'ın, Bernadette teyzesini hatırlıyor musun?"

Yaşlı kadınların bana karşı bir şeyi oluyor. Nasıl açıklarım bilmiyorum ama yanağımdan makas alma, kafamı sıvazlama türünde bir şeyden bahsetmiyorum. Kıçımı avuçlama, şeyimi okşama ya da 'neden tekerlekli sandalyemi süpürge dolabına itmiyorsun, içeride neler neler yaparız' türden bir şeyi kastediyorum.

İnsanın psikolojisi bozuluyor.

Matthew kahkahalara boğuluyor. Sempati için teşekkürler, arkadaşım.

Kafe kapısının üzerindeki çan çalıyor. Dönüp bakınca, belki Tanrı benden o kadar da nefret etmiyordur, düşünüyorum. Çünkü içeri giren kişi, Billy Mal Ötesi Warren. O muşmula suratı normalde modumu düşürürdü ama şu an? Şu an, tam da aradığım adam. Çok nazik olacağım, söz.

Ona yaklaşıyorum. "Selam, dostum."

Gözlerini deviriyor. "Ne var?"

"Dinle Billy, merak ettim de, Kate ile aranızdaki her şey yolunda mı?"

"Kate'e ne olduğu seni ilgilendirmez," diye hırlıyor.

Gördüğünüz gibi, çaba gösteriyorum. Ama herif puştluk yapmakta ısrarcı. Niye şaşırmadım acaba?

"Ne demek istediğini anlıyorum. Ama bu sabah hiç iyi görünmüyordu. Nedenini biliyor musun?"

"Kate olgun bir kadın. Kendi başının çaresine bakabilir. Her zaman da bakmıştır."

"Sen neden bahsediyorsun?"

O anda kafama dank ediyor. Futbol maçından sonra bir kova buz gibi Gatorade'i kafama dikmiş gibi hissediyorum.

"Ona bir şey mi yaptın?"

Cevap vermiyor. Yere bakıyor. Bu da bir cevap sayılır. Herifin gömleğine yapışıyorum. Bir an sonra Matthew yanıma gelip, beni sakinleştirmeye çalışıyor. O şerefsizi sarsıyorum. "Sana bir soru sordum, orospu çocuğu? Kate'e bir şey mi yaptın?"

Bana, ellerimi üzerinden çekmemi söylüyor ve onu daha da sert sarsıyorum.

"Cevap ver!"

"Ayrıldık! Biz ayrıldık, tamam mı?"

Yani *o, Kate*'den ayrıldı.

Ellerimi üzerinden çekerek beni sertçe itiyor. Ona müsaade ediyorum. Ters bakışlarla gömleğini düzeltiyor. Ama ben orada öylece duruyorum. Şaşkınlık içerisindeyim. Parmağını göğsüme yaslıyor. "Buradan gidiyorum. Bir daha ellerini bana sürecek olursan, seni doğduğuna pişman ederim. Piç kurusu."

Bunları söyledikten sonra çıkıp gidiyor. Matthew onun arkasından bakıyor, sonra bana dönüyor. "Drew, bu da neydi şimdi?"

On sene, neredeyse on bir. Kate onu seviyordu. Böyle söylemişti. *Tamı tamına, on yıl.* Ve herif onu bir anda terk ediyor.

İşe bak.

"Gitmem gerek."

"Ama daha sandviçini bitirmedin." Yemek, Matthew için önemli bir konu.

"Sen ye. Benim ofise dönmem gerek."

Kapıya doğru koşturuyorum.

Nereye gittiğimi biliyorsunuz.

* * *

Ofisinin kapısı hâlâ kapalı ama kapıya vurmuyorum. Direkt açıp, sessizce içeri giriyorum. Masasında oturuyor.

Ağlıyor.

Daha önce hiç bir attan midenize çifte yediniz mi?

Ben de yemedim. Ama artık nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Masasının arkasında küçücük görünüyor. Genç, savunmasız ve... kayıp. Sesim yumuşak ve dikkatli. "Hey."

Kate şaşkınlıkla bir an bana bakıyor ve boğazını temizleyip yüzünü silerek kendisini toplamaya çalışıyor. "Bir şey mi istemiştin, Drew?"

Onu utandırmak istemiyorum, o yüzden halen elmacık kemiklerinde parıldayan yaşları fark etmemiş gibi yapıyorum. "Şu dosyayı arıyordum..." Yavaşça yanına yaklaşıyorum. "Senin... gözüne bir şey mi kaçtı yoksa?"

Oyunuma katılarak gözlerini tekrar siliyor. "Evet, kirpik herhalde."

"Bir bakayım mı? Almazsan tehlikeli olabilir."

Bugün ilk kez gözleri gözlerimi buluyor. Işıl ışıl iki dipsiz kuyu gibiler. "Tamam." Kate ayağa kalkıyor. Omuzlarından tutarak onu pencerenin yanına götürüyorum. Ellerimi yanaklarına yaslayarak nazikçe yüzünü kavrıyorum. Göz yaşlarıyla sırılsıklam olmuş, o güzel yüzünü.

Hayatımda hiç kimseye, şu an Billy Warren'a vermek istediğim kadar fiziksel bir zarar vermek istemedim. Matthew'un ondan kalan parçaları arka bahçeye gömmeme yardım edeceğine eminim.

Baş parmaklarımla göz yaşlarını siliyorum. "Aldım."

Gözlerinde yeni yaşlar belirirken gülümsüyor, "Teşekkürler."

Artık rol yapmayı kesiyor ve onu göğsüme çekiyorum. Bana karşı koymuyor. Kollarımı ona dolayarak saçlarını hafifçe okşuyorum. "Onunla konuşmamı ister misin? Tüm bu... olanların... sebebi ben miyim?"

O yavşağın geçen hafta bizi Kate'in ofisinde bulmaktan ötürü çok mutlu olduğunu zannetmiyorum. Hele ki Kate'in o darmadağın halini görünce. Ve evet, kafayı yemedim. İsteyeceğim son şey, onun o şerefsize dönmesine yardım etmek. Ama kahretsin, şu hali beni mahvediyor.

Gözlerinden akan her yaşla birlikte ben de ölüyorum.

Gülerek, yüzünü göğsüme gömüyor. Sesi acı. "Benim yüzümdendi." Yüzünde üzgün bir gülümsemeyle başını kaldırıp bana bakıyor. "Ben, artık onun âşık olduğu kız değilim."

Bu sözleri duymak Kate için zor olmuş olmalı. Bilinen en eski erkek martavalı, *"Sorun bende değil, hayatım. Sende."*

Başını iki yana sallıyor. "Cumartesi günü, bütün eşyalarını toplayıp evden taşındı. Hızlı, temiz bir ayrılığın daha iyi olacağını söyledi. Kendine bir yer bulana kadar Dee-Dee'nin yanında kalacak."

Bir an pencereden dışarı bakıyor ve keyifsiz bir şekilde içini çekiyor. "Zaten bir süredir olacağı belliydi. Şok olduğumu söyleyemem. Çok uzun zamandır kafam hep okulumdaydı... sonra da işimde. Diğer her şey ikinci planda kaldı. Ben artık... ona ihtiyacı olan şeyleri veremiyordum."

"Sadece... Babamı toprağa verdiğimiz gün elimi tutan kişi, Billy'di. Bana düz vitesli araba kullanmayı öğreten ve beni insanların önünde şarkı söyleyecek kadar iyi olduğuma ikna eden. Üniversite başvurumu doldurmama yardım eden de oydu, ben bakamayacak kadar gergin olduğum için kabul mektubumu açan da. Yüksek lisansımı yaparken ben çalışmak zorunda kalmayayım diye üç işte birden çalıştı. Mezun olduğum gün Billy yanımdaydı ve New York'a taşınmak istediğimde benimle geldi. Hayatımın o kadar büyük bir bölümünde yer aldı ki. O olmadan ne yapacağım, bilmiyorum."

Ah şu kadınlar. Hiç alınmayın. Ama baksanıza, Kate'e. Neler söylediğinin farkında bile değil. Bunlar *onun* başarıları.

Onun yaşadığı mücadeleler. Bok kafalı, sadece yanında yer almış, o kadar. Arka planda. Duvar kâğıdı gibi. Duvarınızın rengini istediğiniz zaman değiştirebilirsiniz. Farklı görünebilir belki ama oda hâlâ aynı odadır.

"Ne yapacağını söyleyeyim, Kate Brooks. Olağanüstü bir Yatırım Bankacısı olacaksın. Sen zeki ve eğlenceli bir kadınsın. İnatçı, muhteşem ve... kusursuzsun. Ve o olmadan da kusursuz olacaksın."

Gözlerimiz bir an birbirini buluyor ve göz yaşları azalana kadar ona sarılıyorum. Fısıldarken sesi boğuk çıkıyor. "Teşekkürler, Drew."

"Her zaman."

* * *

O akşam geç saatlerde serin yatak örtülerimin arasına süzülürken, bugün olanlar gerçek anlamda kafama dank ediyor.

Bu arada, ben çıplak uyurum. Mutlaka denemelisiniz. Hayatınızda hiç çıplak uyumadıysanız, yaşamamışsınız demektir. Ama şimdi konumuz bu değil.

Şu gerçeğin farkına daha yeni varıyorum. Kate Brooks artık bekâr. Özgür. Ulaşılabilir. Onunla benim ve ofisimdeki kanepenin arasında duran tek gerçek engel ortadan kalkmış durumda. Süpermen, zamanı geri alıp Lois'i o arabadan çıkardığında aynen böyle hissetmiş olmalı. Her şey baştan başlıyor. İkinci bir şans. O gemi çoktan kalkmıştı ama yerine yenisi geldi.

Ellerimi başımın arkasında kavuşturarak, yüzümde hayatınızda görüp görebileceğiniz en büyük, en parlak

yarın-için-sabırsızlanıyorum gülümsemesiyle yastıklarımın arasına yerleşiyorum.

* * *

Bok Kafalı'nın Kate'den ayrıldığını öğreneli dört gün oldu. Kate ertesi gün işe geldiğinde, yeniden kendisi gibi görünüyordu. Her açıdan o moronu geride bırakmış gibiydi. Bu arada, Mackenzie nezle olduğu için, Alexandra öğle yemeğimizi önümüzdeki haftaya ertelemek zorunda kaldı. Kate'in geçirdiği hafta sonunu düşününce, böylesi daha iyi oldu bence.

Ah, evet. Bilmeniz gereken küçücük bir ayrıntı daha var. On iki gündür kimseyle yatmadım.

On iki gün.

Seks yapmadan geçen iki yüz seksen sekiz saat. Dakikaları hesaplamıyorum, çünkü sonra moralim bozuluyor. Unuttunuz mu? Hep iş olur, hiç oyun olmazsa Drew çok huysuz bir çocuğa döner, demiştim. Eh, bu aşamada Drew çoktan psikopata bağlamış durumda, anlıyor musunuz?

On iki gün, sizin gibi amatörlere çok uzun bir süre gibi gelmeyebilir ama bir de bana sorun bakalım? Kırılması zor bir rekor bu. 1999 kışından beri böyle bir kuraklık yaşamamıştım. O sene ocak ayında, toplam üç eyaleti inanılmaz bir kar fırtınası sarmıştı. Kar kalınlığı belimize kadar geliyordu. Yalnızca resmi araçların sokağa çıkmasına izin vardı, o yüzden ailemle eve tıkılıp kalmıştım.

Ve *on yedi* yaşındaydım. Bir erkeğin, esen hafif meltemden bile azabileceği bir yaşta. Banyoda o kadar çok vakit geçiriyordum ki, annem virüs kaptığımı sanmıştı.

Nihayetinde yedinci gün, buna daha fazla dayanamayacağıma karar verdim. Kötü havaya rağmen dışarı çıktım ve Rebecca Whitehouse'un şehrin yukarı yakasındaki evine yürüdüm. Ailesine ait apartmandaki temizlikçi dolabında tavşanlar gibi, birbirimizin üstüne hopladık.

Çok iyi bir kızdı.

Neyse. Yani bir kez daha, duşta işimi kendim halletmeye kadar düştüm. Utanç verici bir şey bu. Ofisimin banyosundayım ve kendimi çok pis hissediyorum. Güne güzel başlamak için sabahları aldığım duşlar sayılmaz, tabii. Özellikle de benim durumumdaki gibi, ailevi tatil yükümlülükleri sebebiyle geçen hafta sonu alışıldık cumartesi gecesini atlamak zorunda kaldıysanız. Ama görüp göreceğiniz tek hareket buysa? İşte bu çok... acı.

Uzayıp giden cinsel açlığımın arkasındaki sebep ne mi? Ben, Kate'i suçluyorum. Bu tamamen onun hatası.

Görünüşe göre vicdan sahibi olmuşum. Artık nerede ve ne zaman vücudumda böyle bir şey ortaya çıktı, bilmiyorum. Ama bu durumdan hiç memnun değilim.

Elimden gelse, vicdanı temsil eden şu Jiminy Cricket[28] denen herifi böcek gibi ezerdim. Gerçi zaten böcek ya, neyse.

Hani bazı insanlar tuhaf bir şekilde, birinin gay olduğunu hemen anlar ya? İşte, bende de birinin terk edilmiş olduğunu hemen anlama yeteneği var. Bir kilometre öteden terk edilmiş bir kadını seçebilirim. Onlar kolay lokmadır. Yapmanız gereken tek şey, eski sevgilisinin onu

28 Jiminy Cricket: İlk olarak 'Pinokyo' çizgifilminde Pinokyo'nun vicdanı olarak karşımıza çıkan cırcır böceğinin adıdır.

bırakmakla büyük salaklık ettiğini söylemektir. Sonra bir bakmışsınız, üstlerine çıkmanız için size neredeyse yalvarıyorlar.

Kate de şu anda yukarıda bahsi geçen 'terk edilmiş kadın' kategorisine giriyor. Yani kolay lokma olmalı, değil mi?

Bilemediniz. İşte tam da burada, Jiminy o çirkin böcek kafasını araya sokuyor.

Hamle yapmaya bir türlü gönlüm razı gelmiyor. Hatta düşüncesi bile kendimi bir seks avcısı gibi hissetmeme yol açıyor. Çünkü hâlâ acı çekip çekmediğini anlamak zor. Öyle görünmüyor ama insan emin olamıyor ki. Hem o, kendini incinmiş ve savunmasız hissederken olmaz. Benim elde etmek istediğim Kate, bu değil. Ben, aramızda bir şeyler geliştiğinde, beni içinde hissetmek için bir saniye daha bekleyemeyip kıyafetlerimi – ve tabii kendi kıyafetlerini – yırtarak çıkaran bir kadın istiyorum. Hissettikleri karşısında adımı haykırarak inleyen, sırtımı tırmalayan ve çığlık atan bir Kate istiyorum.

İşte yine başladık. Sırf düşüncesi bile benimkinin kalkmasına yetiyor.

Ne hallere geldim. Kate'le yatamıyorum, başkasıyla da yatmak istemiyorum. Kendi cehennemimi yaşıyor gibiyim. Size hak ettiğimi bulacağımı söylemiştim. Artık mutlu musunuz?

Ofisimin ışıklarını söndürüyor ve Kate'in ofisine doğru ilerliyorum. Beni hemen görmüyor, o yüzden kollarımı kavuşturarak kapının pervazına yaslanıp onu seyretmekle yetiniyorum. Saçları açık. Ayakta masasına doğru eğilmiş, bilgisayarına bakıyor. Ve şarkı söylüyor.

Artık bizim çocuklarla içmek yok
Artık kızlara asılmak yok
Hepsini bir kenara atardım
Ve sonunda hepsine değerdi

Benim kadınım olsaydın
Gerçek bir şeylere sahip olmanın
Ne demek olduğunu anlardım
İyi bir adam olmak isterdim...

Sesi gerçekten harika. Hele masaya öyle eğilmesi mi yok mu. Gidip arkasından yaklaşsam ve... *Tanrım.* Neyse, boş verin. Kendime işkence ediyorum işte.

"Rihanna arkasını kollasa iyi olur." Sesimi duyunca dönüp bakıyor ve suratına utangaç bir sırıtma yayılıyor. "Benim yüzümden susma. Gösteriyi keyifle seyrediyordum."

"Aman, ne komik. Gösteri bitti."

Parmağımla onu çağırıyorum. "Hadi. Seni dışarı çıkarıyorum. Bugün cuma ve saat on biri geçti. Sense daha ağzına lokma koymadın. Güzel bir mekân biliyorum. Hesaplar benden. Harika hindili sandviç yapıyorlar."

Kate, bilgisayar ekranını kapatıp çantasını alıyor. "Ahhh, en sevdiğim yemek."

"Evet, biliyorum."

* * *

Bar tarafında bir masaya oturup siparişlerimizi veriyoruz. Garson içeceklerimizi getiriyor ve Kate, ısmarladığım

margaritadan bir yudum alıyor. "Mmm. Şu an tam da istediğim şey."

İçki konusunda iyi olduğumu söylemiştim, hatırlıyor musunuz? Birkaç dakika sohbet ediyoruz ve sonra... neyse, izleyin.

Kate'in gözleri bir anda kocaman oluyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan, kendini masanın altına saklamaya çalışıyor. Etrafıma bakınıyorum. *Ne oluyor be?* Başımı eğerek ona bir göz atıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Paniklemiş bir hali var. "Billy burada. Yukarıda, dans pistinin üzerindeki balkonda. Ve yanlız değil." Tam başımı çevirip bakacakken, "Bakma!" diye bağırıyor.

Tanrım. Şu düştüğümüz durumun komikliğine bak. O piçi unuttuğunu düşünmeye de son verebiliriz artık. Çünkü unutmadığı ortada.

"Sadece... beni böyle görmesine izin veremem."

Şimdi kafam karıştı işte. "Sen neden bahsediyorsun? Harika görünüyorsun." Hep harika görünüyor.

"Hayır, üstümde bu kıyafetler varken hiç de harika görünmüyorum. Bana, durmadan bir iş kadını gibi giyinmemin hiç de çekici olmadığını söylemişti. Ayrılmak istemesinin sebeplerinden biri de buydu zaten. Çok şey duruyormuşum... erkeksi."

Benimle dalga mı geçiyorsunuz? Ben erkeksiyim. Hillary Clinton erkeksi. Ama Kate Brooks'un vücudunda erkeksi diyebileceğiniz kahrolası tek bir hücre bile yok. İnanın bana o, tam anlamıyla bir kadın.

Ama bu şerefsizin neyin peşinde olduğunu biliyorum. Kate çok zeki, açık sözlü ve hırslı bir kadın. Pek çok erkek – mesela o bok beyinli dallama gibileri – böyle bir kadınla baş edemez. O yüzden ters strateji uygular ve çekindikleri bu nitelikleri, iticiymiş gibi gösterirler. Utanılacak bir şeymiş gibi.

Boş versene. Kate'in elini tutarak, onu masanın altından çekiyor ve dans pistine sürüklüyorum. O ise, ne olduğunu anlamadan etrafına bakınıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana gururunu geri kazandırıyorum."

İlerlerken birkaç kişiye çarpıyorum, etrafta hafif bir dalgalanma yaratıyorum ki, Adi Şerefsiz bizi fark etsin. "İşim bittiğinde Billy Warren, ona dönmen için ayaklarını, kıçını, nereni istersen oranı öpecek."

Kate, kendini elimden kurtarmaya çalışıyor. "Hayır, Drew. Bunun pek..."

Yüzümü ona dönüp kollarımı beline sarıyorum. "Güven bana, Kate." Bedenlerimiz neredeyse birbirine yapışık. Yüzü benimkine öyle yakın ki, gözlerinin içindeki yeşil benekleri seçebiliyorum. Niye bunu tekrar yapıyorum ki?

"Ben bir erkeğim. Kafamızın nasıl çalıştığını biliyorum. Hiçbir erkek, eskiden kendisine ait olan bir kızı başkasıyla görmek istemez. Bana inan."

Cevap vermek yerine kollarını boynuma dolayarak bedenlerimizi iyice birbirine yaklaştırıyor. Göğüs, karın ve kalçalarımız neredeyse yapışık.

Tam bir ızdırap bu. Enfes, tadına doyulmaz bir ızdırap.

Baş parmağım tamamen kendi aklına uyarak ağır ağır Kate'in belinde daireler çiziyor. Müzik her yanımızı sararken kafamın içinin — içkiden çok, onu hissetmekten ötürü — uyuşmaya başladığını hissediyorum. Bedeninin benimkine nasıl uyum sağladığını görmezden gelmek istiyorum. Yaptığım şeyin arkasındaki asıl amacı hatırlamaya çalışıyorum. Pislik Herif'in bizi seyredip seyretmediğini görmek için başımı kaldırıp bakmalıyım. Evet, bakmalıyım ama bakmıyorum. Gözlerimi Kate'in bakışlarından ayıramıyorum.

Belki kendimi kandırıyorum ama o kapkaranlık gözlerinin arzuyla dolup taştığına yemin edebilirim. Çırılçıplak, ket vurulmamış bir istekle. Nabız yoklamak için hafifçe eğilerek burnumu onun burnuna sürtüyorum.

Bunu kendim için yapmıyorum. Gerçekten. Bunu, hayatım boyunca bir daha cennete benzer bir şeye bundan daha yakın olamayacağımı düşündüğüm için yapmıyorum.

Bu onun için. Planımın bir parçası. Onu hak etmeyen o pisliği geri kazanması için.

Dudaklarımı hafifçe onunkilere bastırıyorum. İlk başta yumuşak bir öpücük, sonra dudakları dudaklarımda erimeye başlıyor. Ve bir anda kendimi kaybediyorum. Kate dudaklarını aralarken dilimi yavaşça içeri kaydırıyorum. Sonra öpüşmemiz bir anda sertleşerek hızlanıyor. Tıpkı en tepeden aşağı inen bir lunapark treni gibi.

Tadının ne kadar güzel olduğunu unutmuştum. En yoğun çikolatadan daha lezzetli. Günah dolu. Bu seferki öpücük, diğerlerinden farklı. Daha güzel. Arkasında öfke,

kızgınlık, suçluluk ya da kanıtlayacak bir şey yok. Telaşsız, yavaş ve kesinlikle olağanüstü.

Dudaklarımız birbirinden ayrılıyor ve kendimi yukarı bakmaya zorlayarak Warren'ın yıkılmış halini görüyorum. Kalabalığa karışıp kayboluyor. Kate'e dönerek alnımı onunkine yaslıyorum. Nefeslerimiz birbirine karışıyor. Ben soluk soluğayım, o ise kesik kesik nefes alıyor.

"İşe yaradı," diyorum.

"Ne?"

Parmaklarının ensemdeki saçlarla oynadığını hissediyorum. Konuşurken sesi nefes nefese. Arzu dolu. "Drew... bir şey istesem? Drew... beni..."

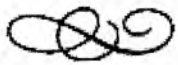
"Ne istersen, Kate. Benden ne istersen yaparım."

Dudakları aralanırken bir an bana bakıyor. "Beni... tekrar öper misin?"

Teşekkür. Ederim. Tanrım.

Ve sana gelince, Jiminy. Defolup gidebilirsin.

On Üçüncü Bölüm

Daireme yaptığımız yolculuk tam bir akrobatik sürüş antrenmanı. Çaresizce dudaklarımı Kate'den ayırmamaya ve bir yandan ikimizi birden öldürmemeye çalışıyorum. Kate, bacaklarını belime dolamış kucağımda otururken boynumu öpüyor, kulak mememi emiyor ve aklımı başımdan alıyor. Bir elim direksiyonda, diğeri ise onun karnında, boynunda ve yarı açık bluzundan bana göz kırpan o mükemmel göğüslerinde geziniyor.

Bunu sakın evde denemeyin.

Kate, kendini bana bastırırken etekleri beline kadar sıyrılıyor. Verdiği his o kadar ateşli ki, gözlerimin kaymaması için sahip olduğum iradenin her bir damlasını kullanmak zorunda kalıyorum. Onu arzuyla öperken bir yandan da omzunun üzerinden yola bakıyorum. Üzerimde hafif hafif ileri geri hareket ediyor. Tanrım, daha önce kıyafetlerle sevişmek hiç bu kadar güzel gelmemişti.

Kontrol? Dizginleme? Onlara çoktan el salladık.

Nihayet arabayı oturduğum binanın garajına çekiyorum. Gördüğüm ilk park yerine dalıyorum ve hiç beklemeden arabadan iniyorum. Ellerim kalçalarında, onun bacakları belime dolanmış halde, Kate'i asansöre doğru taşıyorum. Dudaklarımız ve dillerimiz bir an olsun birbirinden ayrılmıyor.

Arabayı kilitlemedim. Hatta kapıyı bile kapatmamış olabilirim.

Siktir et.

İsteyen çalsın, umurumda değil. Şu anda uğraşmam gereken daha önemli bir mesele var.

Sonunda asansör geliyor. Sendeleyerek asansöre ilerliyor ve en üst katın düğmesine basarak Kate'i asansörün duvarına yaslayıp uzun zamandır yapmak için ölüp bittiğim gibi kendimi ona bastırıyorum. Dudakları dudaklarımdayken derin derin inliyor. *Fatal Attraction*'dan[29] bir sahne gibi, tabii o ürperticilik olmadan.

Kapıya vardığımızda, bir elimle Kate'i tutarken diğeriyle de kilit yerini arıyorum. Kulak mememi dişleyerek, "Acele et, Drew," diye fısıldıyor.

Anahtar o anda delikte dönmese, kahrolası şeyi tekmeleyerek açabilirdim. Yıkılırcasına daireye giriyoruz ve kapıyı bir tekme hareketiyle kapatıyorum. Kate'in bacaklarını belimden kaydırıyorum ve vücudumda enfes bir titreşim yaratarak yere indiğini hissediyorum. Ellerimin özgür olması lazım.

29 *Fatal Attraction* : 1989 yılında Türkiye'de 'Ölümcül Cazibe' adıyla vizyona girmiş olan gerilim filmi.

Dudaklarımız birbirinden ayrılmadan, bluzunun geri kalanını çözmeye başlıyorum. Kate ya pek becerikli değil ya da çok sabırsız. Çünkü gömleğimin düğmelerini çözmek yerine çekeleyerek kopmalarına sebep oluyor. Düğmeler yere saçılıyor.

Evet, gömleğimi yırtarak açtı.

Bundan daha seksi bir şey düşünemiyorum.

Sutyeninin kopçasını tutup tek hamlede açıyorum. Bu işlerde uzmanım. Önden kopçalı sutyeni her kim icat etmişse, Tanrı onu kutsasın.

Kate dudaklarını geri çekerek, avuçlarını göğsümde ve karın kaslarımda gezdiriyor. Gözleri, ellerinin izlediği yolu takip ederken hayranlıkla doluyor. Kendi parmaklarımın onun köprücük kemiğinde dolaşarak kusursuz göğüslerinin arasından inip, o sevdiğim vadiden kayarak belinde duraksamasını seyrediyorum.

"Tanrım, Drew. Sen çok..."

"İnanılmaz," diye tamamlıyorum onun sözünü.

Onu tekrar kendime çekiyorum. Kollarımı beline doluyor ve onu yeniden kucağıma alarak, kanepeye doğru geriliyorum. Onunla dans etmenin cennetten farksız olduğunu söylemiştim ya? Hayır. Asıl cennet, çıplak göğüslerinin göğsüme yaslanmış olmasıymış. Kesinlikle cennetteyim.

Dudaklarımı çenesinde gezdiriyor, narin boynunu emiyorum. Kate'in boynuna bayılıyorum ve boğazında titreşen seslere bakılırsa, o da yaptığım şeye bayılıyor. Vücudunu benimkinden ayırmadan kanepeye oturuyorum.

Ayağa kalkıp geri çekilmeden önce, bir öpücük daha almak için beni kendine çekiyor.

İkimiz de nefes nefese, adeta bakışlarımızla birbirimize saldırıyoruz. Kate dudağını ısırarak ellerini arkasına götürüyor. Bir fermuar sesi duyuyorum ve eteği yavaşça dizlerinden aşağı kayıyor. Bu hayatımda gördüğüm en seksi şey.

Kate, siyah dantelli iç çamaşırı, önü açık beyaz bluzu ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla karşımda duruyor. Dudakları arzulu, yanakları pespembe ve saçları karmakarışık. Adeta bir tanrıça. Ve bana bakışları karşısında o an, orada doruğa ulaşmamak için kendimi zor tutuyorum. Cüzdanımın içini arayarak bir prezervatif çıkarıyorum ve yanımdaki kırlente bırakıyorum.

Kate bana doğru yürüyor... topuklu ayakkabıları hâlâ ayağında.

Tanrım.

Bacaklarımın arasında eğilerek pantolonumun düğmelerini çözerken, alev alev yanan gözlerini benimkilerden ayırmıyor. Hafifçe doğruluyorum ve pantolonumla boxerımı aşağı çekince penisim kendinden emin, sert ve hazır bir halde dışarı fırlıyor. Kate'in gözleri aşağı iniyor ve bir süre beni inceliyor. İstediği gibi bakmasına izin veriyorum, öyle utangaç bir tip değilimdir.

Ama dudaklarında şeytani bir gülümsemeyle penisime doğru eğilmeye başlayınca, onu yakalıyor ve kendime çekerek yeniden öpmeye başlıyorum. Ne planladığını bilmiyorum – gerçi bir *fikrim* var – ama çok geçmeden onun içine girmezsem, gerçekten öleceğim galiba.

Onu belinden tutarak kucağıma çekiyorum. Dizlerini iki yanıma atıyor. Bir elimle onun hafifçe dik durmasını sağlarken, diğeriyle de bacaklarının arasındaki danteli kenara çekiyorum. Ve iki parmağımı içine kaydırıyorum. *Tanrım.* O da hazır. Parmaklarımı yeniden, bu sefer tamamen içeri kaydırıyorum ve ikimiz de yüksek sesle inliyoruz. Çok ıslak... ve sıcak. Kate, kendini istekle parmaklarıma doğru bastırıyor. Bense, içine girdiğimde nasıl inanılmaz bir his duyacağımı hayal ederek gözlerimi yumuyorum. Parmaklarımı hareket ettirirken o da kalçalarını bana bastırıyor. İnliyor... mırıldanıyor... nefes nefese ismimi sayıklıyor.

Tüm bunlar kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Artık dayanamayacağım. Prezervatifi kapıp dişlerimle açıyorum. Ben onu takmaya çalışırken, Kate ayağa kalkıyor. Sonra ellerimi iterek prezervatifi takmama yardım etmeye başlıyor.

Yüce, ulu, kudretli Tanrım.

Dantelli çamaşırını çekiştiriyorum. Aramızda beni engelleyecek hiçbir şey istemiyorum. O yüzden, çamaşırını yırtarak çıkarıyorum. Bacaklarının arası her şeyiyle beni çağırıyor. Yemin ediyorum ki ona hak ettiği ilgiyi daha sonra vereceğim. Ama şu an bekleyecek durumda değilim.

Gözlerim... daha ilk gördüğüm an beni kendilerine çeken o karanlık, çikolata rengi gözlerinde.

Çok güzel.

Yavaşça üzerime yerleşiyor. Bir an ikimiz de kıpırdamıyoruz. Nefes bile almıyoruz. İçi o kadar dar ki. Aman

Tanrım... prezervatifin altından bile beni nasıl kavradığını hissediyorum.

Dua edercesine ismini fısıldıyorum. "Kate."

Yüzünü ellerime alarak onu kendime çekiyorum. Onu öpmemek elimde değil. Hafifçe doğrularak neredeyse tamamen dışarı çıkmamı sağlıyor ardından tekrar üzerimde kayarak yeniden içine alıyor.

Yüce Tanrım.

Hayatımda hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti, hiçbir şey. Ellerim kalçalarını kavrayarak üzerimde gidip gelmesine yardımcı oluyor. Dudaklarımızı nefes nefese öpüşerek birbirine yaslıyoruz.

Kendimi klitorisine doğru bastırmamın ona daha çok zevk vereceğini bilerek, biraz daha dik oturuyorum. Ve yanılmıyorum. Üzerimde hızlanıyor ve hareketleri sertleşiyor. Ellerimi kalçalarına iyice bastırarak boynunu öpüyor, yalıyorum. Başımı hafifçe yana eğerek dilimi boynundan göğüs uçlarına doğru indiriyorum. Onları dudaklarımın arasına alarak emiyor ve dilimi üstlerinde gezdiriyorum. Saçlarımı kavrayan parmaklarını yumruk yapıp sıkarken inliyor.

Daha fazla devam edemeyeceğim. İmkânı yok. Bu anı çok fazla bekledim, çok fazla istedim. Ayaklarımı yere yaslayıp kendimi iyice bastırıyor ve kalçalarını hızla hareket ettiriyorum. İşte gerçek mutluluk bu. Sert, derin ve ıslak. Bu an hiç bitmesin istiyorum.

Başını geri atarak daha yüksek sesle inliyor. "Evet... evet... Drew."

Hem küfür ediyor hem de onun ismini mırıldanıyorum. İkimiz de aklımızı yitirmek üzereyiz. Kendimizi tutamıyoruz. Çünkü inanılmaz bir his bu.

İsmimi haykırıyor ve doruğa ulaştığını anlıyorum.

Tanrım, sesine bayılıyorum.

Sonra vücudunu vücuduma bastırarak iyice kasılıyor ve ben hâlâ içindeyim. Elleriyle omuzlarımı sıkarken ben de artık kendimi tutamıyorum.

"Kate, Kate... Tanrım... Kate."

Kendimi tekrar tekrar bastırıyorum. Sonra bir anda hızla boşalıyorum. Sıcak, beyaz zevk damlaları daha önce hiç hissetmediğim şekilde bedenimden çıkıp gidiyor. Başımı kanepenin arkasına yaslıyorum.

Kasılmalar geçtikten sonra kollarımı Kate'e dolayarak onu kendime çekiyor ve başını göğsüme yaslıyorum. Kalp atışlarının normale dönmeye başladığını hissediyorum. Alçak sesle, tatmin olmuş bir şekilde gülüyor.

"Tanrım... bu çok... çok..."

Ben de gülümsüyorum. "Biliyorum."

Sarsıcı. Hem de Richter ölçeğinin[30] çok ötesinde. Küçük bir adayı yok edecek denli güçlü.

Ellerimi hafifçe saçlarında gezdiriyorum. Öyle yumuşaklar ki. Eğilerek onu tekrar öpüyorum. Mükemmel bir şey bu.

30 The Richter Magnitude Scale (Richter Ölçeği) : Sismoloji'de kullanılan, dünya genelinde meydana gelen depremlerin aletsel büyüklüklerini ve sarsıntı oranını belirleyerek sınıflara ayıran, uluslararası ölçüm birimi.

Ne harika bir gece. Bunun hayatımın en güzel gecesi olduğunu düşünüyorum. Ve bu yalnızca başlangıç.

* * *

Ayağa kalkıp onu sımsıkı bana dolanmış vaziyette yatak odama taşırken, Kate küçük bir çığlık atıyor.

Daha önce hiçbir kadını yatak odama götürmedim. Bu bir kural. Evimde alelade takılmaca yok, tereddütsüz. Bu kızlardan biri nerede yaşadığımı bilse, neler olabileceğini hayal edebiliyor musunuz? Etrafım takipçi psikopatlarla dolu olurdu.

Ama Kate'i yatağıma bırakırken ikinci kez düşünmüyorum bile. Düğmesiz gömleğimi çıkarıp kullanılmış prezervatifi bir kenara atarken dizlerinin üzerinde beni seyrediyor. Yüzünde bir gülümsemeyle dudağını ısırırken hâlâ kollarından sarkan bluzunu çıkarıyor. Ve evet, topuklu ayakkabıları hâlâ ayağında.

Güzel. İnanılmaz güzel hem de.

Yatağın üzerinde sürünerek ona doğru ilerliyorum ve dizlerimin üzerinde yatağın ortasına yerleşiyorum. Ona uzun ve ateşli bir öpücük verirken, yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum. İkinci raunda hazırım, aslında. Ama bu kez, acele etmek istemiyorum. Onun vücuduna aylarca hayran kaldım. Şimdi ise her bir santimini ayrı ayrı, yakından ve şahsen keşfetmeyi planlıyorum.

Eğilerek onu sırt üstü yatırıyorum. Kate'in saçları savrularak yastıklarıma yayılıyor. Bir Roma efsanesinden fırlamış, pagan seks tanrıçası gibi görünüyor.

Ya da bir porno yıldızı.

Dizleri kendiliğinden açılıyor ve aralarına yerleşiyorum. Ulu Tanrım... şimdiden sırılsıklam. Kendini karnıma sürterken bunu hissedebiliyorum. Sessizce yalvarıyor.

Dudaklarımı boynunda ve köprücük kemiğinde gezdiriyor, ardından yüzümü pütürlü göğüslerine yaslıyorum. Dilimi o küçük pembe sivrilikte gezdirirken Kate'in elleri kürek kemiklerimi ovalıyor. Nefesi hızlanıyor. O, adımı mırıldanıp inleyinceye kadar göğüs ucuyla oynamaya devam ediyorum.

İsmim ağzından çıktığı anda dudaklarımı pembe sivriliğin üstüne kapatarak, sertçe emiyorum. Birkaç dakika boyunca yalama, emme ve sürtme işlemlerine devam ediyorum. Verdiği tepki o kadar içten ki, diğer göğsüne geçip ona da aynı ilgiyi göstermekten kendimi alamıyorum.

Ben aşağı doğru kayarken, Kate altımda kıvranıyor ve kendini vücudumda ulaşabildiği her yere sürterek bastırıyor.

O kadar edepsiz ki.

Muhteşem.

Onu inanılmaz şekilde istememe rağmen, kendini bana böyle sürtmesi mükemmel bir his veriyor. Yaptığım şeyin kontrolü tamamen benim elimde. Ve yapmak için sabırsızlandığım bir şey var. Howie's'deki akşamdan beri yapmayı hayal edip durduğum tek şey. Dilimi karnında gezdiriyor sonra aşağı kaydırmaya başlıyorum. Ayakkabılarını çıkararak dilimi bacaklarının arasında gezdiriyor ve hedefimle burun buruna geliyorum.

Kate bacaklarının arasını kısacık, düzgün bir şekilde tıraş etmiş ve teni ipek gibi yumuşacık. Bunu biliyorum

çünkü hafifçe dişleyerek o küçük üçgene doğru kayıyorum. Erkekler oranın neredeyse tamamen çıplak olmasını sever. Hayır, bu sapık ergenlik fantezileriyle ilgili bir şey değil. Bir kadının aşağı taraflarının neredeyse tamamen çıplak olması fikri, çok... edepsizce. İnsanı acayip *azdırıyor.*

Burnumu hafifçe oraya sürterek derin bir nefes veriyorum. Kate gözleri kapalı, dudakları aralık bir şekilde kesik kesik soluyarak inliyor.

Bilin diye söylüyorum. Erkekler, bir kadının Çam Ağacı, Niagara Şelaleleri veya şu kadın ürünlerinde yazan şeylerden kokmasını beklemezler. Sonuçta bu bir vajina ve vajina gibi kokması gerekiyor. İnsanı etkileyen de *o koku* zaten.

Özellikle Kate'in kokusu, açlıktan ölmüş bir hayvan gibi ağzımdan salya akmasına sebep oluyor. Tekrar burnumu sürterek dudaklarımı bacaklarının arasında gezdiriyorum. *Oh, Tanrım.*

Sıkıca battaniyeyi kavrıyor.

"Tanrım, o kadar güzel kokuyorsun ki, bütün gece seni emmek istiyorum."

Kesinlikle yapabilirim.

Dilimi ıslaklığında gezdirirken Kate, inildeyerek sırtını geriyor. Ellerimle kalçalarını aşağı doğru bastırıyor ve dilimi tekrar vajinasında dolaştırmaya başladığımda, hareket etmesini önlüyorum. Bu sefer daha yüksek sesle inliyor.

"İşte böyle, Kate. Seni duymak istiyorum."

Ona bunu yapan ilk erkek olduğumun farkındayım. Evet, bir erkek için bu, işleri daha da çekici hale getiriyor.

Neil Armstrong'un kim olduğunu biliyorsunuz, değil mi?

Peki şimdi ikinci adam kimdi, onu söyleyin? Bana onun arkasından Ay'a ayak basmış herhangi birinin adını söyleyin. Söyleyemiyorsunuz, değil mi? O yüzden bu kadar büyük bir olay bu.

Kate bunu asla unutmayacak.

Beni... daima hatırlayacak.

Belki kulağa şovenist ve egoistçe geliyor olabilir ama gerçek bu.

Aşağı yukarı, tekrar tekrar dilimi vajinasının üzerinde gezdiriyorum. Tadı inanılmaz. Çok lezzetli. Bacaklarını iyice iki yana ayırarak dilimi içine kaydırıyorum ve ileri geri hareket ettiriyor, onu dilimle beceriyorum. Tiz inlemelerle başını iki yana savuruyor. Çıkardığı sesler anlamsızlaşırken parmaklarını omuzlarıma bastırıyor ama onu bırakmıyorum. İmkânı yok. Tek bir hareketle Kate'in klitorisini emerken aynı anda iki parmağımı içine kaydırıyorum.

Bu sefer inlemeye başlayan ben oluyorum. Islaklığı, parmaklarımı kaplayarak neredeyse alev alev yakıyor. Kalçalarımı yatağa sürtmekten kendimi alamıyorum. *Lanet olsun.* Elimi ileri geri hareket ettirmeye devam ederken dilimle de belirgin halkalar çiziyorum.

"Drew! Drew!"

Kate'in haykırmasını duymak beni daha da tetikliyor. Parmaklarımı dilimle birlikte daha hızlı hareket ettiriyorum ve başımı kaldırıyorum... Onun kendinden geçtiğini

görmek istiyorum. Sırf onu izleyerek bile boşalabilirim. Yüzündeki ifade aklı başından gitmiş gibi ve hangimizin daha çok zevk aldığını bilemiyorum.

"Ah Tanrım, ah Tanrım, ah Tanrım... Tanrım!"

Bir anda kaskatı kesiliyor. Elleri saçlarıma yapışırken kalçalarını kasıyor ve doruğa ulaştığını anlıyorum.

Birkaç saniye sonra gevşiyor ve ben de dilimin hareketlerini yavaşlatıyorum. Kate dizlerini iyice gevşetince doğruluyorum ve yüzümü elimle silerek yeni bir prezervatif takıyorum.

Ah, evet. Daha yeni başlıyorum.

Ona doğru eğiliyorum ve beni kendisine çekerek arzuyla öpüyor. Dudakları dudaklarımdayken kesik kesik soluyarak, "O kadar... inanılmazdı ki," diye mırıldanıyor.

Halinden memnun, kibirli bir tatmin duygusu damarlarımda dolaşıyor ama gülümseyemiyorum bile. Onun içine girmeye o kadar ihtiyacım var ki. Ve hemen, rahatlıkla içine kayıyorum. Nemli ama gergin. Tıpkı ıslak bir yumruk gibi. Ağır ağır ileri geri hareket ederken beni sıkıca sardığını hissediyorum.

Kendimi daha hızlı bastırmaya başlıyorum. Daha sert. Yüzüne yayılan zevk duygusunu seyredebilmek için kollarımı başının iki yanına yaslıyorum. Kendimi ileri ittiğimde göğüsleri hareket ediyor ve bu görüntü o kadar çekici ki, neredeyse birini emmek için aşağı doğru eğilmeye yelteniyorum.

Ama o anda Kate, gözlerini açıp bana bakıyor. Gözlerimi onunkilerden ayıramıyorum. Kendimi adeta bir kral

gibi hissediyorum, bir ölümsüz gibi. Sahip olduğum her türlü kontrol yok olup gidiyor. Kendimi hızlı ve acımasız bir şekilde içine bastırıyorum. Sıcacık bir zevk hissi karnımda ve kalçalarımda geziniyor.

Yüce Tanrım.

Bedenlerimiz hızlı ve sert bir şekilde tekrar tekrar birbirine çarpıyor. Bir kolumu dizinin altından geçiriyor ve bacağını omzuma kaldırıyorum. Bacaklarının arası daha da sıkılaşırken, "Kate..." diye inildemekten kendimi alamıyorum.

"Evet, işte böyle. Tanrım, evet! Drew..." Sonra yine bir anda altımda kaskatı kesiliyor ve dudaklarından bastırmaya çalıştığı bir inleme yükselirken gözlerini kapatıyor.

O anda kendimi bırakıyorum. Hayatımda yaşadığım en şiddetli orgazm bedenime yayılmadan önce, kendimi ona son bir kez bastırıyorum. Yüksek sesle inleyerek prezervatifin içine sel gibi akıyorum. Kollarım gücünü yitirirken bütün ağırlığımla üzerine uzanıyorum. Bunu umursamıyor. Üzerine düştüğüm an beni öpmeye başlıyor. Gözlerimi, yanaklarımı ve dudaklarımı öpüyor. Nefesimi düzenlemeye çalışıyor ve öpücüklerine karşılık veriyorum.

İnanılmaz bir şey bu.

On Dördüncü Bölüm

Bir keresinde, seks yapmanın insan ömrünü uzattığını iddia eden bir makale okumuştum. Böyle devam edersek, Kate'le sonsuza dek yaşayacağız herhalde. Kaç kere birlikte olduk, hatırlamıyorum. Sinek ısırığı gibi. Kaşıdıkça, daha çok kaşınıyor.

Neyse, Costco'dan koca bir paket prezervatif almış olduğuma memnunum.

Ve verdiğim tepkilerden anlayamadıysanız, direkt söyleyeyim. Kate Brooks, yatakta bir harika. İnanılmaz. Billy Warren'ın katıksız bir aptal olduğundan emin değildiysem bile — düşüncesizce bir kenara fırlattığı mucizenin tadına baktığım için — artık eminim.

Kate maceracı, talepkâr, doğal ve özgüvenli. Tıpkı bana benziyor. Pek çok açıdan birbirimize mükemmel uyuyoruz.

Nihayet biraz ara verdiğimizde, penceremin dışındaki gökyüzü daha yeni yeni grileşiyordu. Kate başını göğsüme yaslamış, sessizce uzanıyor ve parmaklarını vücudumda gezdirirken zaman zaman göğsümdeki kılları okşuyordu.

Size anlattığım onca şeyden sonra buna şaşıracağınızı sanmıyorum ama ben 'sarılıp yatmayı' pek sevmem. Genellikle bir kadınla aramızdaki münasebet bittikten sonra oynaşmalar, sırnaşmalar, yatak muhabbetleri olmaz. Zaman zaman çıkıp gitmeden önce şöyle bir kestirebilirim belki. Ama bir kızın mutant ahtapotun teki gibi bana dolanmasına katlanamam. Hem sinir bozucu hem de rahatsız edici bir şey.

Ne var ki, söz konusu Kate olunca, eski kurallarım geçerliliğini yitirmiş gibi görünüyor. Sıcacık tenlerimiz birbirine gömülmüş, bedenlerimiz yan yana, onun ayak bileği benim baldırımda, benim kalçam onun kıvrılmış dizinin altında. Çok... huzurlu bir his. Tanımlayamadığım bir şekilde yatıştırıcı. Hiçbir yere kımıldayasım yok.

Tabii bu kımıldama onun üzerine çıkmamı gerektiriyorsa, başka.

Sessizliği ilk bozan o oluyor. "İlk kez ne zaman biriyle beraber oldun?"

Gülüyorum. "Yine İlk ve On mu oynuyoruz? Yoksa cinsel geçmişimi mi merak ediyorsun? Çünkü sebebi buysa, sanırım epey bir geç kaldın, Kate."

Gülümsüyor. "Hayır. Öyle değil. Sadece seni... daha iyi tanımak istiyorum."

Düşüncelerim geçmişe dönerken içimi çekiyorum. "Pekâlâ. İlk seferimi... Janice Lewis'la yaşamıştım. On beşinci doğum günümdü. Hediyemi vermek için beni evine davet etmişti. Hediye, kendisiymiş meğer."

Göğsümde yatarken gülümsediğini hissediyorum. "Onun da mı ilk seferiydi?"

"Hayır. O, on sekizine girmek üzereydi. Son sınıftaydı."

"Ah. Senden büyük bir kadın. Sana bildiğin her şeyi o mu öğretti yoksa?"

Gülümseyerek omuz silkiyorum. "Yıllar içerisinde birkaç numara kaptım işte."

Sonraki birkaç dakika boyunca yeniden sessizleşiyoruz ve, "Sen benimkini öğrenmek istemiyor musun?" diye soruyor.

Bunu düşünmeme bile gerek yok.

"Hayır."

Modu bozmak istemem ama burada bir saniye duralım.

Söz konusu bir kadının geçmişi olduğunda, hiçbir erkek bunu dinlemek istemez. Yattığınız erkek sayısı bir de olsa yüz de olsa fark etmez. Bu bilgiyi kendinize saklayın.

Şöyle söyleyeyim. Bir restorana gittiniz ve garson size yemeğinizi getirdi. Siz yemeye başlamadan önce o yiyeceğe dokunan kişi sayısından bahsetmesini ister misiniz?

Aynen öyle.

Ayrıca ilk seferini Warren'la yaşadığını varsayıyorum. Onun ilk ve tek olduğunu. Neyse, böylesine bir zaman ve mekânda bahsetmek isteyeceğim en son kişi, lanet olası Warren.

Şimdi, yatak odama geri dönelim.

Yan tarafıma dönerek Kate'e bakıyorum. Yüzlerimiz birbirine yakın, başlarımız tek bir yastıkta. Elini masumane bir şekilde yanağının altına koymuş.

"Ama bilmek istediğim bir şey *var*," diyorum.

"Sor bakalım."

"Neden yatırım bankacılığı sektörüne girdin?"

Ben, beyaz yakalı profesyonellerden oluşan bir aile geçmişine sahibim. Alexandra ile benim anne babamızın adımlarını takip etmemiz beklenmiyordu ve bir şekilde öyle de oldu. İnsanlar daima bildikleri ve aşina oldukları şeye doğru çekiliyorlar demek ki.

Tıpkı profesyonel sporcular gibi. Büyük Beyzbol Ligi'nde isminde 'Junior' ifadesini taşıyan kaç kişi olduğunu hiç fark ettiniz mi? Bu, onları Onur Listesi'ndeki babalarından ayırt etmek için kullanılır. Tıpkı oyun kurucu Manning'ler gibi. Ama basit suçlarla dolu ergenlik yıllarını düşününce, Kate'i yatırım bankacılığı yapmaya itenin ne olduğunu merak ediyorum.

"Para. Çok para kazanacağımdan emin olduğum bir kariyer istiyordum."

Kaşlarım hayretle havaya kalkıyor. "Gerçekten mi?"

Beni bilmiş bir tavırla süzüyor. "Daha asil bir şey mi bekliyordun?"

"Evet, sanırım öyle."

Gülümsemesi sönüyor. "Gerçek şu ki, annemle babam genç yaşta evlenmiş ve bana genç yaşta sahip olmuşlar. Greenville'deki lokantayı satın aldılar fakat gırtlaklarına

kadar da krediye battılar. Biz de oranın üst katında yaşıyorduk. Çok küçük... ama güzel bir yerdi."

Gülümsemesi iyice yok oluyor. "Babam, ben on üç yaşındayken vefat etti. Sarhoş bir sürücünün sebep olduğu bir trafik kazasında. O olaydan sonra, annem sürekli bir şeylerle meşguldü. Bir yandan lokantayı çekip çevirmeye, diğer yandan kendini kaybetmemeye çalışıyordu."

Bir an için sustuğunda, kolumu boynuna dolayarak ve onu kendime çekiyorum. O da alnını göğsüme yaslarken sözlerini sürdürüyor.

"Kıt kanaat geçiniyorduk. Öyle muhtaç falan değildik ama... kolay da sayılmazdı. Her şey bir mücadeleden ibaretti. O yüzden bana Okul Birincisi olduğumu ve Wharton'a tam burs kazandığımı söylediklerinde, kaderimi kabullendim. Tamam dedim, yatırımcılık olsun. Çaresiz veya başkasının eline bakan biri olmayı asla istemedim. Yanımda Billy olmasına rağmen, kendi geçimimi kendimin sağlayabileceğimi bilmek, benim için önemliydi. Şimdi bunu başardığıma göre, artık istediğim tek şeyi yapabilirim. Annemle ilgilenebilirim. New York'a taşınmasını isteyip duruyorum ama henüz kabul ettiremedim. Bütün hayatı boyunca çalışıp didindi. Artık biraz dinlensin istiyorum."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Aileme dair söylediğim bütün iğneleyici laflara karşın, onlardan birine bir şey olsa aklımı yitireceğimden eminim.

Gözlerine bakmak için çenesini kaldırıyorum. Sonra onu öpüyorum. Birkaç dakika sonra, Kate arkasını dönüyor. Kollarımı beline sararak onu kendime çekiyorum. Dudaklarımı omzuna bastırıyor sonra da yüzümü saçlarına

gömüyorum. Ve teknik olarak gün doğmuş olmasına rağmen, ikimiz de uyuyakalana kadar öyle duruyoruz.

* * *

Sağlıklı her erkek, sabahları sertleşmiş bir şekilde uyanır. Bu olgu için tıbbi bir açıklama olduğuna eminim ama ben bunun Tanrı'nın bir armağanı olduğunu düşünmekten hoşlanıyorum.

Güne en iyi halinizle başlamak için bir şans.

En son ne zaman bir kadının yanında uyuduğumu hatırlamıyorum. Ne var ki, bir kadının yanında uyanmanın kendine göre faydaları olduğu kesin. Ve bunun her türlü avantajından yararlanmaya hazırım.

Gözlerimi açmadan yana dönüyor ve Kate'i arıyorum. Ona arkadan 'günaydın' demeden önce, sataşarak uyandırmayı planlıyorum. Bu benim kitabımda kabul edilebilir tek uyandırma servisi. Ama elimin örtülerde gezinirken bulduğu tek şey, Kate'in olması gereken yerdeki boşluk oluyor. Gözlerimi açıp doğrularak çevreme bakınıyorum. Fakat ortada Kate'e dair hiçbir iz yok

Hah.

Banyoda bir hareket veya duşta akan suyun sesini duymak için kulak kabartıyorum. Ama etrafa yalnızca sessizlik hâkim. Sağır edici, öyle değil mi?

Nereye gitti ki?

Bir an ben uyurken sıvışıp gittiğini düşünüyorum ve bu düşünceyle beraber kalp atışlarım hızlanıyor. Bu zamanında benim çok — hem de çok — yaptığım ama Kate'den asla beklemediğim bir hareket.

Tam yataktan çıkmak üzereyken, Kate kapıda beliriyor. Saçını kadınların hep yoktan var ettiğine inandığım şu lastik bantlardan biriyle toplamış. Üzerinde gri bir Columbia tişörtü var — *benim* gri Columbia tişörtüm — ve bir an için, yürürken tişörtün altında kımıldayan göğüslerini hayranlıkla izliyorum.

Kate, elindeki tepsiyi komodine bırakıyor. "Günaydın."

Suratımı asıyorum. "Gayet aydın olabilirdi. Neden kalktın?"

Gülüyor. "Açlıktan ölüyorum. Karnım kafese kapatılmış bir hayvan gibi sesler çıkartmaya başlayınca kalkmak zorunda kaldım. Bize kahvaltı hazırlayacaktım ama mutfağında bulabildiğim tek şey mısır gevreği oldu."

Mısır gevreği kusursuz bir yiyecektir. Her öğün bıkıp usanmadan yiyebilirim. Tabii, anne babanızın size zorla yedirdiği kepekli ve yulaflı saçmalıklardan bahsetmiyorum. Ben yalnızca güzel olanları tercih ederim. Lucky Charms, Fruity Pebbles ya da Cookie Crisp gibi. Dolabım şeker değeri yüksek kabarık buğdaylarla dolu bir açık büfe gibidir.

Omuz silkiyorum. "Genellikle dışarıdan söylüyorum."

Bana bir kâse uzatıyor. Apple Jacks. İyi seçim. "Tişörtünü ödünç aldım. Umarım sorun olmaz," diyor Kate, lokmalarının arasında.

Şampiyonlara özgü kahvaltımı çatır çutur yerken başımı iki yana sallıyorum. "Yok canım. Ama senin kıyafetsiz halin daha çok hoşuma gidiyor."

Nasıl yere baktığını görüyor musunuz? Dudaklarının nasıl kendiliğinden kıvrılarak hafif bir gülümseme hali

aldığını? Yanaklarında beliren rengi görüyor musunuz? Yüce Tanrım. İşte, yine kızarıyor. Dün geceden sonra nasıl kızarabiliyor ki? Onca küfürden, çığlıktan, tırmalamalardan sonra? O zaman kızarmadı da *şimdi* böyle bir şey için mi kızarıyor?

Çok tatlı, değil mi? Bence de öyle.

"Çıplak yemek yapmanın pek hijyenik olmayacağını düşündüm," diye cevap veriyor.

Boş kasemi tepsiye geri koyuyorum. "Yemek yapmayı sever misin?" Birlikte çalıştığımız süre boyunca Kate hakkında pek çok şey öğrendim ama hâlâ bilmek istediğim bir sürü şey var.

Başıyla onaylayarak mısır gevreğini bitiriyor. "İnsan lokantada büyüyünce, ister istemez seviyor. Yemek yapmak bir nevi hobim. Harika kurabiye yaparım, mesela. Daha sonra malzemeleri alırsak bizim için yapabilirim."

Yüzümde şeytani bir gülümsemeyle ona bakıyorum. "Senin kurabiyeni yemeyi çok isterim, Kate."

Başını iki yana sallıyor. "Neden bahsettiğin şey damla çikolatalı kurabiye değilmiş gibi hissediyorum acaba?"

Tanrı'nın armağanı konusunu hatırlıyor musunuz? Boşa gitmesine izin veremem. Günaha girmek istemem değil mi? Hem, daha fazla günah işleme lüksüm kalmadı. Onu yatağa çekerek tişörtü başından çekip çıkarıyorum.

"Çünkü değil. Şimdi, şu kurabiyeye gelelim..."

* * *

"Vezir B-Yediye."

"Fil G-Beşe."

Oyunlar çok eğlenceli.

"At C-Altıya."

"Şah."

Kıyafetsiz oyunlara gelince, onlar daha da eğlenceli.

Kate satranç tahtasına bakarken alnı kırışıyor. Bu üçüncü maçımız. Diğer ikisini kim mi kazandı? Lütfen, sormanıza bile gerek yok.

Oyun oynarken birbirimize hikâyelerimizi anlatıyoruz. Ben ona, on iki yaşında kaykay yaparken kolumu kırdığımı anlattım. O da bana, Delores ile birlikte hamsterının kürkünü pembeye boyadıkları günü anlattı. Ona, Matthew'la birlikte Alexandra'ya taktığımız isimden bahsettim. Kate bunun üzerine göğüs ucumu çimdikledi. Sertçe. Ona ofisimde, "Alexandra'nın tekisin," dediğim günü hatırladı herhalde.

Çok rahat, kolay ve keyifli. Sevişmek kadar keyifli değil belki ama ona çok yakın. Yatağın iki tarafında, oyun tahtasını ortamıza almış, başımızı elimize yaslamış halde uzanıyoruz.

Ah. Unutmuşsunuzdur diye söylüyorum, bir de çıplağız.

Bazı kadınların vücutları konusunda sıkıntıları olduğunu biliyorum. Biraz fazlalığınız mı var? Boş verin. Hiç önemli değil. Çıplak, her seferinde Mütevazı'dan üstün gelir. Erkekler görsellikten hoşlanırlar. Size bakmak istemeseydik, sizi becermezdik de, değil mi ama?

İsterseniz bunu bir kenara yazın.

Kate'in çıplak olmakla ilgili hiçbir sorunu yok. Kendi vücudunda çok rahat olduğu kesin. Ve acayip seksi.

"Artık bir hamle yapacak mısın, yoksa öyle bakarak tahtada delik açmayı mı umuyorsun?"

"Beni acele ettirme."

İçimi çekiyorum. "İyi. İstediğin kadar düşün. Gidebileceğin hiçbir yer yok nasılsa. Seni köşeye sıkıştırdım."

"Bence hile yapıyorsun sen."

Gözlerim kocaman açılıyor. "İşte bu hiç olmadı, Kate. Çok incindim. Ben hile yapmam. İhtiyacım yok çünkü."

Bana bir kaşını kaldırarak bakıyor. "Her zaman kıçın bu kadar havada olmak zorunda mı?"

"Öyle umuyorum. Edepsiz konuşmak seni hiçbir yere vardırmaz. Oyalanma artık."

İçini çekerek yenilgiyi kabulleniyor. Ve ben de son hamlemi yapıyorum. "Şah mat. Tekrar oynamak ister misin?"

Karnının üzerine dönerek dizlerini büküyor. Ayakları neredeyse başına değecek. Bu görüntü karşısında aşağıda hareketlenmeler hissediyorum.

"Başka bir şey oynayalım."

Twister? Salam Saklamaca? Kama Sutra taklitleri?

"Guitar Hero var mı sende?"

'Guitar Hero' derken? Bin yılımızın turnuvasından mı bahsediyor? Tüm zamanların en havalı video oyunundan mı? Herhalde var.

"Belki başka bir şey seçsen daha iyi olur," diyorum. "Seni böyle yenmeye devam edersem, o hassas kadın egonu yerle bir edebilirim."

Kate, bana ters ters bakıyor. "Kur bakalım."

Bu derece istekli olmasından bir şeyler sezinlemeliydim, aslında. Tam bir katliamdı. Tek kelimeyle insafsızcaydı. Beni yıktı geçti.

Kendimi savunmak için söylemem gerekiyormuş gibi hissediyorum, Kate gerçekte gitar çalmayı biliyor. Üstelik bir de kıyafetlerimizi giymemizi söyledi. Bu ne kadar acımasızca bir taktiktir böyle? Tişörtümün altından belirip duran o dolgun, küçük poposunu görmek için uğraşıp durdum. Bütün dikkatim dağıldı.

Hiç şansım yoktu.

* * *

Ne yapmaya çalıştığımı merak ediyorsunuz, değil mi? Yani, bu benim. Herkesle bir kere beraber olurum. Tekrar yok, geri sarmak yok. Öyleyse neden cumartesi günümü Kate'le, Adem ve Havvacılık oynayarak ziyan ediyorum?

Açıklayayım. Onu, şu an olduğu yere getirmek için aylarca uğraştım. Bunu isteyerek, hakkında hayaller ve fanteziler kurarak, birbiri ardına sonsuz gibi gelen geceler geçirdim.

Issız bir adada kaldığınızı ve bir hafta boyunca yemek yiyemediğinizi farz edin. Nihayet bir kurtarma gemisi sizi buluyor ve koca bir tabak yemek ikram ediyor. Bir çatal alıp geri kalanını çöpe atar mıydınız?

Elbette, hayır. Her lokmasının tadını çıkarırdınız. Her ısırığın zevkine varır, hatta tabağı tertemiz olana kadar yalardınız.

Ben de bunu yapıyorum işte. Sürekli Kate ile takılıyorum. Doyana kadar. O yüzden, bu olanlara başka anlamlar yüklemeyin sakın.

* * *

Kate'in dövmesi olduğundan bahsetmiş miydim? Ah, evet. Tam kalçasının üzerinde. Belinin hemen altında. Küçük, turkuvaz bir kelebek.

Enfes bir şey. Şu an dilimle hatlarını takip ediyorum.

"Tanrım, Drew..."

Kate, Guitar Hero'da beni rezil etmeyi başardıktan sonra duş almak istedi. Bir de bana, ilk sen girmek ister misin, diye sordu.

Ah aptal, aptal kız. Sanki tek başına duşa girmesine izin verecekmişim gibi.

Ayağa kalkarak ona arkasından yanaşıyorum. Teni, dört bir yanımıza vuran sulardan daha sıcak. Saçlarını bir kenara atarak, o nefis boynunun tadını çıkarıyorum. "Benim için bacaklarını aç, Kate," derken sesim boğuk çıkıyor.

Kate, dediğimi yapıyor.

"Biraz daha."

Biraz daha açıyor.

Dizlerimi bükerek içeri doğru kayıyorum. *Tanrım.* Kendimi böyle, onun içinde hissetmemin üstünden iki saat

geçmişti. İnanılmaz uzun bir zaman olmuş, değil mi? Adeta bir ömür gibi.

Beraber inliyoruz. Göğüsleri sabundan dolayı kaygan. Ellerimi göğüs uçlarının üstüne getiriyor ve onlarla, mırıldanmasına sebep olacağını bildiğim şekilde oynuyorum. Başını geriye atıp omzuma yaslıyor ve tırnaklarını baldırlarıma geçiriyor. Verdiği his karşısında dişlerimin arasından keskin bir nefes alarak, hızımı biraz daha arttırıyorum.

Sonra belini büküp ellerini fayanslara yaslayarak öne doğru eğiliyor. Ellerimi onun ellerine yaslayarak, parmaklarımızı birbirine doluyor, acele etmeden belimi hareket ettiriyorum. Sırtını, omzunu, kulağını öpüyorum. "İnanılmazsın, Kate."

Başı omzuna doğru eğiliyor ve inliyor. "Tanrım, sen de çok... sert... ve irisin."

Bu cümle? Bu cümleyi duymak, her erkeğin en büyük hayalidir. Keşiş bile olsanız, bunu duymak isteyeceğinizden eminim.

Evet, bunu daha önce de duydum. Ama aynı şeyi Kate söyleyince, — hem de o tatlı sesiyle — ilk kez duyuyormuşum gibi geliyor.

Sonra yalvarmaya başlıyor. "Daha sert, Drew. Lütfen."

İnleyerek istediğini yapıyorum. Bir elim hâlâ duvara yaslıyken, diğer elimi bacaklarının arasına götürüyorum. Böylelikle kendimi her ileri ittiğimde parmaklarımın baskısını hissetmiş oluyor ve bu temasın verdiği hisle inliyor.

"Daha sert, Drew. Daha sert," diyor.

Sözlerini işitir işitmez, kendimi ileri itiyorum. Adeta alevlere teslim olarak çöken bir çatı gibi, ona teslim oluyorum. Kate'i tamamen duvara yaslayıp, yanağını soğuk fayansa dayamasını sağlıyorum. Ardından hızlı ve sert bir şekilde ileri geri hareket ediyorum. Kate'in tatmin olmuş haykırışları duvarda yankılanıyor ve mükemmel bir uyum içinde boşalıyoruz.

Uzun, yoğun, inanılmaz ve harikulade bir his.

Kate aldığı zevk bütün vücuduna yayılırken dönüp kollarını boynuma dolayarak, beni usulca öpüyor. Sonra başını göğsüme yaslıyor ve duş başlığının altında öylece duruyoruz. "Tanrım, her seferinde daha güzel oluyor," derken, sesimdeki huşuyu gizleyemiyorum.

Kate gülüyor. "Değil mi? Böyle hisseden bir tek benim sanıyordum." Bana bakarak dudağını ısırıyor ve ıslak saçlarımı gözlerimin önünden çekiyor. Çok basit bir jest bu. Ama arkasında gizlenen öyle derin duygular var ki. Dokunuşu nazik, bakışlarında üzerime titrer bir ifade var. Sanki ben hayatında gördüğü en muhteşem şeymişim gibi. Sanki bir tür... hazineymişim gibi.

Normalde, böyle bir bakış karşısında saklanacak delik arar ve soluğu en yakın çıkışta alırdım.

Ama Kate'in yüzüne bakıp, bir elim belinde diğer elim saçlarında dolaşırken, içimde kaçma isteği uyanmıyor. Başımı çevirmek bile istemiyorum. Onu hiç bırakmak istemiyorum.

"Hayır... ben de öyle hissediyorum."

On Beşinci Bölüm

Bu edepsiz detaylarla canınızı sıkmıyorum, değil mi? Bütün olayı, Kate ile bütün hafta sonu durmadan sevişip, birbirimizin canını çıkardık, diyerek özetleyebilirdim aslında.

Ama öylesi pek eğlenceli olmazdı.

Hem resmin tamamını görmenizi de sağlamazdı. Uzun uzadıya anlatırsam, hiçbir şeyi kaçırmazsınız. Yaşadığımız küçük anları kuş bakışı görmüş oluyorsunuz. O zamanlar, anlamsız ve önemsiz görünen anları. Ama şimdi gribe yakalandığım için, düşünebildiğim tek şey, o anlar.

Her dakika, her saniye.

Hiç kafanıza takılıp kalan bir şarkı oldu mu? Herhalde olmuştur, herkese olur. Belki güzel bir – hatta en sevdiğiniz – şarkıdır. Ama yine de sinir bozucudur, değil mi? Bir süre sonra canınızı sıkar. Çünkü o şarkıyı sadece zihninizde duymakla yetinmek istemezsiniz. Radyoda veya canlı bir konserde dinlemek istersiniz. Aynı şarkıyı kafanızda tekrar tekrar çalmak, ucuz bir taklitten ibarettir.

Adeta sizinle dalga geçer gibi gerçek şarkıyı duyamadığınızı hatırlatır durur.

Lafı nereye bağladığımı anlıyor musunuz?

Üzülmeyin, anlayacaksınız.

Neyse, nerede kalmıştım? Doğru. Cumartesi gecesinde.

* * *

"Bu mükemmel bir yastık."

Az önce yemek söyledik – tercihimizi İtalyan mutfağından yana kullandık – ve gelmesini bekliyoruz. Kate, kanepede yastıklardan ve battaniyelerden oluşan bir yığının arasında oturuyor. Kucağında yatak odamdaki yastıklardan biri var.

"Mükemmel bir yastık mı?"

"Evet," diyor. "Söz konusu yastıklar olduğu zaman çok seçiciyimdir. Ve bu yastık mükemmel. Ne çok düz ne çok kabarık. Ne çok sert ne çok yumuşak. Mükemmel."

Gülüyorum. "Öğrendiğim iyi oldu, Goldilocks[31]."

Film seyretmeye karar verdik. İsteğe bağlı kablolu yayın, bence çağımızın en büyük ikinci icadı. Birincisi ise, kesinlikle dev ekran plazma TV. Kate yerde duran çantasını karıştırırken, ben uzaktan kumandayı almak için ayağa kalkıyorum.

31 Goldiloks : 'Goldilocks And The Three Bear' hikâyesinde geçen küçük kız. Burada Goldiloks'ın, ayıların yataklarını eleştirdiği bölüme bir gönderme yapılıyor.

Hâlâ çıplak olduğumuzdan bahsetmiş miydim? Evet, öyleyiz. *Çırılçıplak.* İnsanda inanılmaz bir özgürlük hissi uyandırıyor.

Üstelik keyifli de.

Tüm güzel yerlere ulaşmak kolay. Manzara ise muhteşem.

Kanepeye dönerken, burnuma artık aşina olduğum bir koku geliyor. Tatlı ve çiçeksi. Şeker ve bahar bir arada gibi. Kate'e bakıyorum ve kollarına losyon sürdüğünü görüyorum. Kemiğe saldıran bir köpek gibi şişeyi elinden alıyorum. "Bu nedir?"

Şişeyi burnuma götürerek derin derin içime çekiyorum ve tatmin olmuş bir iniltiyle yastıklara gömülüyorum.

Kate gülüyor. "Burnuna çekme. Nemlendirici o. Kuru ciltle mücadelenin seni bu kadar azdırdığını fark etmemiştim."

Şişeye bakıyorum. Vanilya ve lavanta. Bir kez daha kokusunu içime çekiyorum. "Senin gibi kokuyor. Yanıma her yaklaştığında... üzerine esmer şeker serpiştirilmiş lanet olası bir demet güneş ışığı gibi kokuyorsun."

Tekrar gülüyor. "İnanmıyorum, Drew. Sende şairlik olduğunu hiç bilmiyordum. William Shakespeare görse kıskanırdı."

Onu duymazdan gelerek, "Yenir mi bu?" diye soruyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Hayır."

Ne yazık. Oysaki enfes bir Hollandez sosu[32] gibi yemeğime koyabilirdim. Sanırım tadını Kate'in teninden almakla yetinmem gerekecek.

Şimdi düşünüyorum da, öylesini tercih ederim zaten.

"Banyo köpüğü de yapıyorlar. O kadar sevdiysen, birkaç şişe alırım."

İlk defa bir sonraki seferden bahsediyor. Daha ileri bir tarihte tekrar takılmaktan. Bir gelecekten. Geçmişte düşüp kalktığım kızların aksine, Kate ile ikinci seferin düşüncesi bende ilgisizlik veya rahatsızlık hissi uyandırmıyor. Aksine, istekle – ve heyecanla – bekliyorum.

Kendimi sırf ona bakmanın verdiği garip keyif duygusuna bırakarak, bir süre onu inceliyorum. Kate Brooks'u izleme konusunda tam zamanlı bir meslek edinebilirim belki.

"Ee," diye soruyor. "Hangi filmi seyredelim?"

Bana yaslanınca kolum kendiliğinden ona dolanıyor. "*Braveheart*[33] olabilir bence."

"Iyy. Şu filmin ne özelliği var, bana söyler misin? Niye bütün erkekler müptelası olmuş böyle?"

"Ah, kadınların *The Notebook*'[34]u saplantı yapmasıyla aynı sebepten ötürü herhalde. Sen de o filmi önerecektin, değil mi?"

Belli belirsiz gülümsüyor ve doğru tahminde bulunduğumu anlıyorum.

---

32 *(Hollandaise sauce)* Hollandez Sosu : Yağ, yumurta ve limon karışımından oluşan, Fransızlara ait bir sos.

33 Braveheart : 1995 yapımı, Türkiye'de 'Cesur Yürek' adıyla vizyona giren film.

34 The Notebook : 2004 yapımı, Dram/Romantik türünde bir film.

"Ama *The Notebook* çok romantik."

"Tam gay işi."

'Mükemmel' yastığımla yüzüme bir tane patlatıyor.

"Hayır, çok tatlı."

"Mide bulandırıcı. Homoseksüel olan arkadaşlarım bile o filmi izlemiyor. Onlar için bile fazla gay, düşün."

Hülyalara dalmışçasına içini çekiyor. "Bir aşk hikâyesi, hem de çok güzel bir aşk hikâyesi. Herkes onları birbirinden ayırmaya çalışıyor. Ama yıllar sonra yolları tekrar kesişiyor. Kaderleri birlikte yazılmış."

Gözlerimi deviriyorum. "Kader mi? Haydi oradan. Kader dediğin şey masaldır, güzelim. Üstelik hikâyenin geri kalanı da fasa fiso. Gerçek hayatta işler öyle yürümüyor."

"Ama bu..."

"Boşanma oranının böylesine yüksek olması *bu yüzden*, işte. Böyle filmler, kadınlara akla mantığa sığmayacak beklentiler verdiği için."

Aynı şey romantik kitaplar için de geçerli. Bir keresinde Alexandra, *Playboy*larımdan birini ödünç aldığı için Steven'ın neredeyse kafasını koparacaktı. Ona bakarsanız, Kaltak her yaz kumsalda uzanırken Fabio[35] kapaklı hafif pornosunu elinden eksik etmez.

Evet, 'porno' dedim. Çünkü o kitaplar gerçekte birer *porno*.

35 Fabio Lanzoni : İtalyan model. 1980-1990 yılları arasında bir çok aşk kitabının kapağında yer almıştır.

İyi porno bile değil üstelik. 'Kaya gibi olmuş erekliğini, kadınlığının taç yapraklarıyla örtülü merkezine doğru götürdü.'

Kim böyle abuk subuk laflar eder ki?

"Gerçek erkekler – Nolan mıdır, Niles mıdır, her ne karın ağrısıysa – o herif gibi düşünmez."

"Noah."

"Burada, kıçına tekmeyi basan karının teki için evinde oda ayıran bir erkekten bahsediyoruz. Kızın başkasıyla olduğunu bile bile, bir anda evin kapısında belirmesini bekleyerek yıllarını tüketen bir erkekten. Öylesine erkek denmez."

"Ne denir, peki?"

"Kocaman, kıllı bir vajina."

Çok mu iğrenç oldu?

Korkarım öyle.

Derken Kate'in, elleriyle ağzını örterek kahkahasını bastırmaya çalıştığını ve kanepeye yuvarlandığını görüyorum. "Aman... Tanrım. Sen... domuzun... tekisin... böyle şeyler aklına nereden geliyor?"

Omuz silkiyorum. "Ne görüyorsam, onu söylüyorum. Bunun için özür dileyecek değilim."

Kahkahası yavaş yavaş dinerken, gülümsemesi yüzünden silinmiyor. "Tamam, *Notebook* yok."

"Teşekkürler."

Bir anda yüzü aydınlanıyor. "Aaah, peki *Anchorman: The Legend of Ron Burgundy*'ye ne dersin?"

"Will Ferrell'ı sever misin?"

"Dalga mı geçiyorsun? *Blades of Glory*'i seyrettin mi?"

En sevdiklerimden biridir. "The Iron Lotus? Tam bir klasik."

Bana kaşlarını oynatarak ustaca filmden alıntı yapıyor. "Bu fena yanığı geçirmek için biraz tatlı kreman var mı?"

Gülüyorum. "Tanrım, seni se... "

Bir anda sözlerim boğazıma takılıyor.

Öksürüyorum.

Ardından boğazımı temizliyorum.

"Senin de o filmi sevmene şaşırdım." Kumandaya basıyorum ve *Anchorman* başlarken kanepeye uzanıyorum.

Tamam, tamam. Üzerime çullanmayın. Bir saniye durup sakinleşelim, olur mu? Çok basit bir hataydı. Dilim sürçtü. Başka bir şey yok.

Dilim son zamanlarda epey yorgun düştüğü için, bu kadarına da hakkı var herhalde.

* * *

Yemekten sonra, Kate sırtını göğsüme yaslamış halde kanepede uzanıyor ve *Ron Burgundy*'i seyretmeye devam ediyoruz. Yüzümü saçlarına gömerek, müptelası olduğum kokuyu içime çekiyorum. Yarı uykulu bir halde filmi seyrederken, Kate'in kahkahası göğsümde çınlıyor. "Sen de benim hakkında böyle mi düşünmüştün?" diye soruyor usulca.

"Mmm?"

"Şirkette çalışmaya başladığımda. 'Akrep kadın' olduğumu mu düşünmüştün?"

Will Ferrell'ın az önce filmde söylediği replikten bahsediyor. Yüzüme mayışık bir gülümseme yayılıyor. "O gün... seni konferans salonunda gördüğümde, mideme yumruk yemiş gibi oldum. Ondan sonra, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum."

Cevabım hoşuna gitmiş olmalı ki, çok geçmeden kalçalarını bana sürtmeye başlıyor. Kendimi poposunun arasına yerleşirken buluyorum.

Bir erkek ne kadar yorgun olursa olsun, – otuz beş saat boyunca eyalet sınırlarında taş taşımış bile olabilir – bu hareket onu daima uyandıracaktır.

Dudaklarımı boynuna yaslarken, elimi karnında dolaştırıyorum. "Tanrım, Kate. Sana... doyamıyorum."

Bu iş iyice çığırından çıkmaya başladı, değil mi?

Nefesinin hızlandığını hissediyorum. Bana dönüyor ve dudaklarımız buluşuyor. Ama daha ileri gitmeye yeltenemeden, merakıma yenik düşerek geri çekiliyorum. "İlk tanıştığımızda sen, benim hakkımda ne düşünmüştün?"

Vereceği cevabı düşünürken gözlerini tavana dikiyor. Sonra gülümsüyor. "REM'de tanıştığımız ilk akşam, çok... inanılmaz olduğunu düşündüm. Her yana cinsel cazibeni yayıyordun." Parmakları dudaklarımı ve kaşlarımı okşuyor. "Bu gülümsemen ve gözlerin, kesinlikle yasaklanmalı. O gün, – Billy'le geçirdiğim on yılda, ilk kez – 'keşke hayatımda biri olmasaydı' dedim."

Vay.

"Sonra ofiste, sekreterlerin senden bahsettiğini duydum. Her hafta sonu nasıl başka başka kızlarla takıldığından, falan. Ama bir süre sonra... senin bundan çok daha öte bir insan olduğunu gördüm. Çok zeki ve eğlencelisin. Korumacı ve şefkatlisin. Işıltın öyle parlak ki, Drew. Yaptığın her şey – düşüncelerin, söylediklerin, hareketlerin – insanı... adeta kör ediyor. Kendimi çok... şanslı hissediyorum. Sırf yakınında olduğum için."

Resmen dilim tutuluyor.

Bunları bana söyleyen başka bir kadın olsaydı, ona hak verirdim. Ona *herhalde* benimle olduğu için şanslı olduğunu söylerdim, çünkü ben en iyinin de en iyisiyim. Daha iyi kimse olamaz. Ama bu sözleri Kate'den duymak? Aklını kıskandığım, görüşlerine hayran olduğum birinden? Ne diyeceğimi gerçekten bilemiyorum. O yüzden bir kez daha işi hareketlerime bırakıyorum.

Dudaklarımı onunkine bastırırken, dilim ağzından içeri kayıyor. Ama dönüp üzerine çıkmaya yeltendiğimde, Kate'in farklı bir fikri olduğunu görüyorum. Beni iterek sırt üstü yatırıyor. Sonra dudaklarını çenemden boynuma kaydırarak, göğsümde ve karnımda gezdiriyor. Yüksek sesle yutkunuyorum.

Benimkini avucuna alarak yavaşça okşuyor. Şimdiden taş gibi sert olduğumu hissediyorum. Daha konuşmaya başladığı an sertleşmiştim aslında. "Tanrım, Kate..." Gözlerimi kapatmadan onun dudaklarını ıslatıp beni ağzına almasını seyrediyorum. Bir inilti koyuverirken, beni tamamen ağzına alarak sertçe emmeye başlıyor.

Oral sekste uzman sayılırım aslında. Bir erkek için, en rahat seks türü budur. Yaygara kopmadığı gibi, ortalık da pek dağılmıyor. Eğer daha önce hiç bir erkeğe bunu yapmadıysanız, size küçük bir sır vereyim. Erkek için nasıl yaptığınızın çok bir önemi yoktur. Ağzınıza alın yeter. Tabii, her şeyi daha zevkli hale getirebileceğiniz bazı hareketler de yok değil.

Kate, o enfes dudaklarını penisimin ucunda gezdirirken elini kullanmayı da ihmal etmiyor.

Bunun gibi hareketler, mesela.

Dilini lolipop yalıyormuş gibi çeviriyor. Bunu nereden öğrenmiş ki? Elimde olmadan inleyerek, kanepedeki kırlentlere yapışıyorum. Beni birkaç kez tamamen ağzına alıyor. Ardından hem elini hem de dudaklarını kullanarak, hareketlerinin hızını arttırıyor.

Mükemmel. İnanın, bunu şehrin en iyileriyle yaptım. Ama size yemin ederim, Kate Brooks'ta bir porno yıldızının tekniği var.

Onun ilk seferi olduğu için hareketsiz kalmaya çalışıyorum ama bu çok zor. Sonra ellerini altıma – kalçalarıma – yaslayarak beni yukarı çekiyor. Kalçalarımı ileri geri iterek, beni ağzında hareket ettiriyor. *Yüce Tanrım.* Ellerini çekiyor ama kalçalarım kendiliğinden hareket etmeye devam ediyor.

Kendimi bırakmaya çok yakınım ama daima önce karşı tarafı uyarırım. Bir erkek sizi bu konuda uyarmıyorsa, kıçına tekmeyi basın gitsin. Çünkü pisliğin tekidir.

"Kate... bebeğim, ben... şimdi çekilmezsen... Tanrım... ben..." Ağzımdan mantıklı sözcükler çıkarma yetimi çoktan kaybetmiş durumdayım. Ama ne demek istediğimi anladığını düşünüyorum.

Ama çekilmiyor. Yaptığı şeyi kesmiyor. Ben ona baktığım anda Kate de gözlerini açarak bana bakıyor. Ve bu kadarı bana yetiyor. Onu ilk gördüğümden beri fantezilerimde kurduğum an bu. Beni o mükemmel dudaklarının arasına almışken, o kocaman, kahverengi gözleriyle bana bakıyor. İsmini mırıldanarak artık kendimi tutmadan orgazm oluyorum. Kate, inleyerek hepsini istekle yutuyor.

Sonsuz gibi geçen bir sürenin sonunda, sakinleşmeye başlıyorum. Jakuziden ilk çıktığınız anı bilirsiniz ya? Bacaklarınız jöle gibi titrer? Evet, şu anki halim tam olarak öyle.

Derin derin nefes alarak onu omuzlarından çekip arzuyla öpüyorum. Deli gibi sırıtıyorum. Bazı erkekler, bir kadının ağzına boşaldıktan sonra onu öpmekten tiksinebilirler. Ama benim öyle bir takıntım yoktur. "Böyle oral seks yapmayı hangi cehennemde öğrendin sen?"

Kate üzerime uzanırken, sesimdeki şaşkınlık karşısında gülmekten kendini alamıyor. "Delores, üniversitedeyken bir çocukla çıkıyordu. Çocuk pornoya acayip meraklıydı. Sürekli odamıza filmler bırakıyordu. Ara sıra... onları seyrederdim işte."

Delores Warren'ı bir daha gördüğümde, dizlerimin üzerine çöküp kıçını öpeceğim. Unutturmayın.

* * *

Film bittikten sonra, Kate'le, Will Ferrell'ın bütün filmlerini seyretmeye karar veriyoruz. Tam *Blades of Glory*'nin yarısına gelmişken telefonum çalıyor. Hâlâ kanepedeyiz, yan yana keyifle uzanıyoruz. İçimden ne ayağa kalkmak, ne de Kate'den başka biriyle konuşmak geliyor.

Ben de, aramanın telesekretere yönlendirilmesine izin veriyorum. Arka plandan yükselen müziği bastırmaya çalışan Jack'in sesi odayı dolduruyor. "Drew! Dostum, açsana! Hangi cehennemdesin?" Bir an duraksıyor ve telefonu açmayacağımı fark ediyor. "Bu gece dışarı çıkmak zorundasın, dostum! Club Sixty-Nine'dayım ve burada seni görmek isteyen biri var."

Bunun sonu hiç iyi görünmüyor. Y kromozomuyla birlikte gelen içgüdülerim bana telesekreteri kapatmamı söylerken, oturduğum yerden doğrulmaya çalışıyorum. *Acilen.* Ama yeterince hızlı davranamıyorum ve Pandora'nın Kutusu'ndan ateşli bir kadın sesi çıkıyor. "Dreeeewwwww.... Ben Staaaacey. Seni çok özledim, bebeğim. Bir daha taksiye binelim mi? Hatırlıyor musun, o gece seni öyle bir emmiş..."

Elim hızla *kapat* butonuna basıyor.

Hafifçe dönüp Kate'e bakıyorum. İfadesiz bir yüzle, gözlerini ekrandan ayırmadan filmi izliyor. Bir şeyler söylemem gerekiyor gibi hissediyorum. Ne diyeceğim peki? 'Pardon, tek gecelik ilişkilerimden biri, işte,' mi? Yok. Bunun söylenecek doğru şey olduğundan emin değilim.

Gergin bir şekilde doğruluyor. "Ben gitsem iyi olacak."

Lanet olsun. Jack, ben senin...

Kate ayağa kalkarken yastığımı önünde tutarak kendisini saklıyor.

Bu hiç iyiye işaret değil. Bir saat önce bacak arasını yüzüme yapıştıran kız, şimdi ona bakmamı bile istemiyor.

Kahretsin.

Yanımdan geçerek, yatak odasına giriyor. O an midemdeki kasılmalara rağmen, sıkı kalçalarının yürürken nasıl salındığına hayran olmaktan kendimi alamıyorum. Tahmin edersiniz ki, bir tarafım tabutundan kalkan Dracula gibi doğruluyor.

Ben on yaşındayken, bir köpeğimiz vardı. Ne bulursa üzerine atlardı. Hizmetçinin bacağından tutun da, babamların dört direkli yatağına kadar. Bir türlü doymak bilmezdi. Eve ne zaman misafir gelse, annemle babam utançtan kıpkırmızı kesilirlerdi. Ama şimdi, o kadar da kötü bir köpek olmadığını anlıyorum. Bu onun hatası değilmiş, meğer.

Acını paylaşıyorum, Fido.

İçimi çekerek Kate'in peşinden gidiyorum. Yatak odasına vardığımda eteğini giydiğini ve bluzunu iliklediğini görüyorum. İçeri girdiğimde bana bakmıyor.

"Kate..."

"Ayakkabımın diğer tekini gördün mü?" Gözleri yerde, yatakta yani benim dışımda her yerde geziniyor.

"Kate..."

"Belki yatağın altındadır," diyerek yere eğiliyor.

"Gitmene gerek yok."

Bana bakmıyor. "Planlarınla arana girmek istemem."

Plan yapan kim? Kafamdaki tek plan, kendimi bacaklarının arasındaki zengin büfeye daldırmak. Tekrar, tekrar.

"Ben plan falan yap..."

"Önemli değil, Drew. Ama her şey gayet güzeldi..."

Güzel mi? Dün gece ve bütün gün boyunca – yatak odasında, mutfakta, duşta, koridorun duvarına yaslanıp – yaptıklarımıza 'güzel' deyip geçiyor mu yani? Şaka mı yapıyor bu kız?

Yüzümde beliren bakışı görmüş olmalı ki, sözünü yarıda keserek bir kaşını kaldırıyor. "Üzgünüm, yanlış bir sıfat mı kullandım? O hassas erkek egona hakaret mi ettim?"

Kızıyorum. "Aslında... evet."

"Sen hangi sözcüğü tercih ederdin?"

Bilginiz olsun diye söylüyorum, hâlâ çıplağım ve aşağılara bakacak olursanız, o an gerçekte neyi tercih edeceğimi anlamak için Einstein olmanız gerekmez.

"Harikulade? Efsane? Benzersiz?" Her kelimeyle beraber, ona doğru kendimden emin bir adım atıyorum.

Benim hareketim karşısında, gergince geri çekiliyor ve nihayetinde şifonyerime yaslanıyor. Ona bakıp sırıtıyorum. "Sen bu ülkedeki en prestijli işletme programından mezun olmuşsun, Kate. Onurum senin 'güzel'den daha iyi bir şey, *herhangi bir şey,* bulmanı bekliyor."

Bir an gözleri göğsüme takılı kalıyor. Sonra başını kaldırıp bana bakıyor. Yüzünde ciddi bir ifade var. "Gitmeliyim."

Yanımdan geçip gitmeye çalışıyor ama kolunu yakalayarak onu kendime çekiyorum. "Gitmeni istemiyorum."

Hayır, neden diye sormayın. Cevap verememem. Şu an olmaz. Şimdi, sadece buraya – ve ona – yoğunlaşmış durumdayım. Gerisinin önemi yok. Kate, önce kolunu tutan elime sonra da bana bakıyor. "Drew..."

"Gitme, Kate." Onu kucağıma alarak şifonyere oturtuyor ve bacaklarının arasına giriyorum. "Burada kal." Boynunu öpüyor, kulağını dişliyorum. Ürperiyor. "Benimle kal, Kate," diye fısıldıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Lütfen."

Dudağını ısırıyor ve usulca gülümsüyor. "Tamam."

Gülümsemesine karşılık veriyorum. Sonra dudaklarım onunkileri buluyor. Uzun uzun, ağır ağır, derin derin öpüşüyoruz. Eteğini yukarı çekerek parmak uçlarımı kalçalarında gezdiriyorum. Üzerinde hâlâ iç çamaşırı yok.

Kolay ulaşım gibisi var mı?

Önünde eğiliyorum. "Drew...?" diyor, yarı soru yarı iniltiyle.

"Şşşt. 'Güzel' sıfatının ötesine geçmek için konsantre olmam gerekiyor."

Sonra gece boyunca bir daha aramızda tutarlı sözcüklerden oluşan bir konuşma geçmiyor.

On Altıncı Bölüm

Her süper kahramanın bir sığınağı, bir mabedi vardır. En azından iyi olanların yani. Benim de var. Kendi kişisel Yarasa Mağara'm. Tüm sihirin başladığı yer... 'Kariyerim' dediğim efsaneyi inşa ettiğim yer.

Ev ofisim.

Burası bir erkek limanı. Kadınsız bölge. Ama iyi anlamda. Bence her erkeğin kendine ayırdığı böyle bir alan olmalı. Odayı kendim dekore ettim. Her parçası her detayıyla kendim ilgilendim. Eğer arabam bebeğimse, bu ofis de ilk çocuğum sayılır. Gurur ve neşe kaynağım.

Maun döşemeler, el yapımı doğu kilimleri, İngiliz derisi koltuklar. Duvarlardan birinde, taş bir şömine ve gömme kitaplıklar var. Masamın arkasında, mükemmel bir şehir manzarasına sahip, duvar boyunca uzanan kocaman bir pencere var. Köşede ise bizim çocuklarla ayda bir, yıllanmış viski ve Küba purosu içerek, poker oynadığımız oyun masası duruyor.

Steven'ın dışarı çıkıp eğlenmesine izin verilen o gün, ayın kaçına denk geliyorsa artık.

Çalışma masama oturmuş, laptopuma gömülü bir şekilde çalışıyorum. Üzerimde yalnızca boxer var. Tıpkı her pazar günü yaptığım gibi.

Kate mi? Evet, hâlâ burada. Ama dün akşamki performansımızdan sonra, biraz uyumasına izin vereyim diye düşündüm. Biraz enerji depolasın. Annemle yapacağımız pazar kahvaltısını iptal ettim ve çocukları ekip, basketbol maçına gitmedim. Tam da bir sözleşmenin son taslağını incelerken, eşikten uykulu bir ses geliyor.

"Hey."

Başımı kaldırıp gülümsüyorum."Hey."

Bu kez, üstünde 'Metallica' yazan, siyah tişörtümü giymiş. Boyu dizlerini geçiyor. Üzerindeki tişört ve uyurken karışmış saçları ona çok tatlı ama aynı zamanda seksi bir hava vermiş. Kate'e bakınca, iş artık gözüme o kadar cazip gelmiyor.

Kate bakışları odada gezinirken, bir elini saçlarından geçiriyor. "Çok güzel bir ofisin varmış, Drew. Nefes kesici."

Kate, huşu uyandıran ve ilham veren bir çalışma alanının önemini takdir edecek bir kadın. İş hayatında kazanan biri olmak istiyorsanız, zaten öyle olduğunuzu vurgulayan bir ofise ihtiyacınız vardır. "Teşekkürler. Evin en sevdiğim odası, burası."

"Neden olduğunu sormayacağım."

Rafların birinden bir çerçeve alarak bana gösteriyor. "Bu kim?"

Mackenzie'yle geçen yaz kumsalda çekildiğimiz bir resim. Beni boğazıma kadar kuma gömmüştü. "Yeğenim, Mackenzie."

Fotoğrafa bakarken gülümsüyor. "Çok tatlıymış. Eminim sana tapıyordur."

"Evet, tapıyor. Ama ben de o istese, hiç düşünmeden bir elimi feda ederim. O yüzden, duygularımız karşılıklı. Bir gün onunla tanışmanı çok isterim."

Kate tereddüt etmiyor. "Bu çok hoşuma gider."

Sandalyeme yaklaşarak, dizime oturuyor. Öne eğiliyorum ve dudaklarım onunkileri buluyor. Dilim, artık çok yakından tanıdığım dudaklarının arasından içeri kayıyor.

Çıplak göğsüme iyice sokuluyor. "O kadar sıcaksın ki." Başını omzuma yaslayarak bilgisayarıma bakıyor. "Ne üzerine çalışıyorsun?"

İçimi çekiyorum. "Jarvis Technologies ile olan anlaşma var ya."

Jarvis, bir iletişim şirketi. Geniş bant uydu üzerine bir kuruluş satın almaya niyetliler.

Gözlerimi ovuşturuyorum.

"Bir sorun mu var?"

Söz konusu iş olunca, genellikle yalnız kurdu oynarım. Sır vermeyi yada paylaşmayı sevmem. Önem verdiğim tek görüş, kendi görüşümdür. Ama Kate ile iş hakkında konuşmak, kendimden bahsetmek gibi geliyor. Söyleyeceklerini duymayı gerçekten istiyorum. "Evet.

CEO'larında mantık var, cesaret yok. Mükemmel bir anlaşma hazırladım ama bir türlü tetiği çekmiyor. Riskler konusunda endişeli."

Parmağı çenemde geziniyor. "Her kazancın riskleri vardır. Ona, neticenin buna değeceğini göstermelisin."

"Ben de öyle yapmaya çalışıyorum."

Bir anda yüzü ışıldıyor. "Biliyor musun, sana yardımcı olabilecek bir şey önerebilirim. Wharton'da beraber ders çalıştığım arkadaşım, yeni bir değerlendirme modeli için taslak hazırladı. O modeli kullanıp rakamların sağlamlığını kanıtlarsan, Jarvis'i riski göze almaya ikna edebilirsin, bence."

Kate'in aklının da beni poposu kadar azdırdığını düşünmeye başlıyorum.

Neredeyse, yani.

"Çantamdaki diskette. Sana getireyim."

O gitmek üzere doğrulduğunda, tişörtünün belini yakalayarak onu kendime çekiyor ve kucağıma oturtuyorum. Sertliğimi hissetmemesine imkân yok. Kollarım beline dolanarak kaçmasını engelliyor. Dudaklarımı kulağına yaslıyorum.

"O işe girişmeden yapmak istediğim bir şey var."

"Ne istiyorsun, Drew?" diye sorarken, sesinden eğlendiği belli oluyor.

Onu kaldırarak masamdaki her şeyi elimin tersiyle itiyor ve onu masaya yatırıyorum.

"Seni."

* * *

Günün geri kalanını çalışarak, konuşarak ve gülüşerek geçiriyoruz. Kate'e, Mackenzie'den ve iliğimi kemiğimi kurutan Kötü Sözcük Kavanozu'ndan bahsediyorum. O da bana, Greenville'de geçen çocukluk yılları ve annesiyle babasının kafesi hakkında daha çok şey anlatıyor. Öğle yemeğimizi balkonda yiyoruz. Hava soğuk, o yüzden Kate üşümemek için kucağıma oturarak beni elleriyle besliyor.

Daha önce hiç bu kadar iyi vakit geçirdiğimi hatırlamıyorum. Üstelik, sevişmiyoruz bile.

Tuhaf.

* * *

Saat onu geçiyor. Yatmaya hazırlanıyoruz. Kate duşta.

Tek başına.

Jiletimi alıp, beni dışarı attı. Kadınların aksine, erkeklerin mahremiyete ihtiyacı yoktur. Etrafta insanlar var diye, sergileyemeyeceği bedensel bir işlev düşünemiyorum.

Hiç utanmamız yoktur.

Neyse. Madem Kate'in yalnız kalmaya ihtiyacı var, öyle olsun. Onu beklerken kendimi oyalayabilirim. Yatak örtülerini değiştiriyorum. Elimin altında birkaç tane hazır dursun diye, çekmecemden prezervatif kutusunu çıkarıyorum.

O anda kalbim duruyor. Yapabilmesi mümkün olsaydı, eminim penisim ağlardı.

Kutu bomboş. "Siktir."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum. Aklın yolu birdir, derler."

Kate'in sesini duyunca arkamı dönüyorum. Bir elini kalçasına, diğerini kapının pervazına dayamış halde eşikte dikiliyor. Vücudu çırılçıplak. Bacaklarının arasını daha da kısa tıraş etmiş. *Yüce Tanrım.*

Kate'in vücudunun beni etkilemeyeceği anı bekleyip duruyorum. 'Evet, evet. Daha önce de görmüştüm,' diyebileceğim zamanı. Ama şu ana dek, işler tam tersi şekilnde ilerliyor.

Tıpkı... ıstakoz yemek gibi. Daha önce hiç yemediyseniz, "Eh, olabilir," diye düşünürsünüz. Ama bir kez tadına baktığınızda, yeniden yeme şansı ağzınızın suyunu kahrolası Missisippi Nehri gibi akıtır. Çünkü artık nasıl inanılmaz bir lezzeti olduğunu biliyorsunuzdur. Onu sadece düşünmek bile... Tanrım. Böyle giderse, 'kendine dokunmadan mastürbasyon yapmayı başaran ilk erkek' olarak tarihe geçeceğim.

Bak, anne! Ellerimi kirletmiyorum.

Kate, bana doğru ilerleyerek kollarını boynuma doluyor. Beni ağır ağır öpmeye başlarken, dili alt dudağımda geziniyor. Kendimi geri çekilmeye zorluyorum. "Kate, dur... yapamayız."

Eli boxerımm içine kayıyor ve sertleşmiş olduğumu fark ediyor. Beni birkaç kez okşayarak, "Sanırım burada sana katılmayan birileri var," diyor.

Alnımı onunkine yaslarken sesim boğuk çıkıyor. "Hayır... demek istediğim, bitmiş. Prezervatifler. Ben...mm..."

Elimi onunkine yaslayarak, bir arada anlamlı bir bütün oluşturacak birkaç kelime söylemeyi başarabilmek için okşamasını engelliyorum. "Köşedeki dükkâna gidip birkaç paket alayım... sonra... Tanrım, seni gece boyunca becereceğim."

Kate gözlerini yere indirerek yutkunuyor. Konuşurken sesi alçak çıkıyor. "Ya da... prezervatif... kullanmayız."

"Ne?"

Bunu daha önce hiç yapmadım. Hiç. Ergen olduğum zamanlarımda bile. Çünkü benim elemanı pörsüyüp düşmesine sebep olamayacak kadar çok seviyorum.

"Hap kullanıyorum, Drew. Ve Billy... pek çok şey yapmış olabilir ama beni asla aldatmadı. Sen hiç... test yaptırdın mı?"

Tabii ki yaptırdım. Kendimi bildim bileli, ayda bir yaptırırım. Benim hayat tarzımı düşününce, doğal olarak bu biraz mecburi oluyor. Mesleki tehlike diyelim. Sesim tiz çıkıyor. "Evet. Ben... yaptırdım. Sorun yok. Peki... emin misin?"

Yatakta bana pek çok şey teklif edildi. Aklınıza gelebilecek her türlü müstehcen alet ve fanteziler dahil. Aslında düşündüm de, bazıları aklınıza bile gelmeyebilir. Ama korunmadan seks yapmak, asla bunlardan biri olmadı. Bu hiç akıllıca veya güvenli bir iş değil. Bir kadın size hap kullandığını söyleyebilir ama nasıl emin olabilirsiniz ki? İnsanlar size temiz olduklarını da söyleyebilirler ama ben bu laflara inanmam. Böyle şeylerde karşınızdaki kişiye tamamen güvenmeniz gerekir.

Ve güven, asla seks hayatımın bir parçası olmamıştır.

Benim için mesele paylaşmak değildir. Birilerini tanımak ve beni tanımalarına izin vermek, bana uymaz. Benim olayım rahatlamak ve rahatlatmak. O kadar.

"Seni hissetmek istiyorum, Drew. Senin de beni hissetmeni istiyorum. Aramızda... hiçbir engel olmadan."

Gözlerimiz buluşuyor. Ve sanki – yalnızca bana özel – bir hediye veriyormuş gibi bakıyor. Çünkü bana güveniyor, inanıyor. Üstelik, tuhaf olan ne biliyor musunuz?

Kate'in bana hep böyle bakmasını istiyorum.

"Kate, seninle geçirdiğim bu birkaç gün muhteşemdi. Ben daha önce... Daha önce hiç..." Hissettiklerimi nasıl dile getireceğimi bile bilmiyorum. Ona nasıl söyleyebileceğime dair en ufak fikrim yok. Hâlbuki, hayatımı iletişim kurma yeteneğimden kazanıyorum. Fikirlerimi sözcüklere dökmekteki başarımdan. Planlarımı betimleyebilmekten.

Ama o anda sözcükler acınacak derecede yetersiz kalıyor.

Ben de kollarına yapışıp onu kendime çekiyorum. Ya şaşkınlıktan ya da heyecandan – hangisi emin değilim – inliyor. Dili dilime dolanıyor ve ellerini saçlarıma geçiriyor. Derken kendimizi yatakta buluyoruz. Dudaklarımız birbirine yapışmış, boxerım ise çoktan yeri boylamış halde. Elim göğüslerinde, karnında ve bacaklarının arasında geziniyor.

"Ah, Kate. Çoktan ıslanmışsın," diye bir inilti koyuveriyorum.

Gerçekten de öyle. Üstelik daha doğru düzgün ona dokunmadım bile. *Tanrım.* Daha önce hiç kimseyi veya hiçbir şeyi şu an onu istediğim kadar istememiştim. Parmaklarımı içeri kaydırırken boynumu ısırıyor. İkimiz de yüksek sesle inliyoruz.

Sonra Kate, ellerini bütün vücudumda gezdirmeye başlıyor. Bacaklarımın arasını avuçluyor, okşuyor, sırtımı ve göğsümü tırmalıyor.

Bir anda dönüp, üzerine çıkıyorum. Ona ihtiyacım var. Hem de hemen. Dizimle bacaklarımı ayırıyor ve kendimi ona bastırıyorum. Her yanından alevler fışkırıyor. Adeta beni çağıran, içine çeken bir yangın gibi. Kendimi yavaşça içeri doğru itiyorum ve kendimden geçerken gözlerimi yumuyorum.

Onu her yanımda çırılçıplak, korunaksız hissediyorum. Verdiği his... daha fazla. Daha ıslak, daha sıcak, daha sıkı. Her açıdan daha fazla. İnanılmaz bir şey bu.

Kate kalçalarıma yapışıp beni daha derine ilerlemeye zorluyor. Ama ben tamamen geri çıkarak tekrar kendimi içeri kaydırıyorum.

Ulu Tanrım.

Ritmi ben belirliyorum. Yavaş, tatlı, nazik bir sevişme değil bu. Vahşi, ateşli ve muhteşem.

Aralık dudaklarından tiz inlemeler dökülüyor. Dudaklarımı tekrar dudaklarına bastırarak iniltilerini kesiyorum. Büyük bir istekle birbirimize yapışıyoruz.

Sanki bu ilk ve son seferimizmiş gibi.

Kate bütün vücuduyla bana dolanıyor. Bacaklarını belime, kollarını ise boynuma doluyor. Bana tıpkı bir mengene gibi, sımsıkı yapışıyor. Daha yakınında, daha derininde olma arzusuyla ben de kendimi ona doğru bastırıyorum. Tanrım. Elimde olsa onun içine girer, bir daha dışarı çıkmazdım.

Kate'in elleri benimkileri buluyor ve parmaklarımız birbirine kenetleniyor. Ellerimizi başının üzerine kaldırıyorum. Nefeslerimiz birbirine karışırken, alınlarımız birleşiyor. Kalçaları benimkiyle aynı anda hareket ediyor, adeta okyanus akıntısı gibi. İleri geri. Coşkun bir ahenk içerisinde. Birlikte.

Gözlerimiz buluşuyor. "Tanrım, Drew... durma... lütfen, sakın durma."

Onun içinde boğuluyorum adeta. Zorlukla nefes alabiliyorum. Ama bir şekilde, "Durmam. Asla durmam," demeyi başarıyorum.

Orgazm olduğu anı hissediyorum. Islaklığı beni sarıyor. O kadar güzel bir duygu ki... Vahşice ve yoğun. Neredeyse zevkten ağlayacağım. Yüzümü boynuna gömerek kokusunu içime çekiyor, tadına doymaya çalışıyorum. Ardından onunla beraber – onun içinde – doruğa ulaşıyorum. Kendimi ona bastırırken vücudumda dolaşan elektrikle, dudaklarımdan tek bir kelime dökülüyor. Defalarca.

"Kate... Kate... Kate... Kate."

Mucizevî bir şey bu.

Birkaç saniye sonra, vücutlarımız hareketsizleşiyor. Oda, hızla alıp verdiğimiz nefesler ve kalp atışlarımız dışında sessiz.

Sonra Kate fısıldıyor. "Drew? İyi misin?" Başımı kaldırdığımda, güzel gözlerinin endişeyle bana baktığını görüyorum. Nazikçe yanağımı okşuyor. "Titriyorsun."

Daha önce hiç çok uzaktaki bir şeyin resmini çekmeye çalıştınız mı? Lensten baktığınızda bütün manzara bulanıktır. Sonra siz makinenin odağıyla oynarsınız, yakınlaştırıp uzaklaştırırsınız. Derken doğru ayarı bulursunuz ve birkaç saniye sonra – bum – görüntü netleşir.

Her şey yerli yerine oturur.

Resim tüm berraklığıyla karşınızdadır.

Şu an Kate'e bakarken, benim için de durum aynı böyle. Sanki bir anda, gözlerimin üzerinden bir perde kalkıyor. Her şey o kadar net ki.

Ona âşığım. Tek kelimeyle. Çaresizce. Acınası bir şekilde.

Âşığım.

Ben tamamen Kate'e aidim. Bedenimle, ruhumla.

Ondan başka bir şey düşünemiyorum. Asla istemeyeceğimi sandığım her şey. Kate, hem genel anlamda hem de *benim* için mükemmel.

Onun için her şeyi yaparım.

Ne olursa.

Hep yanımda, yakınımda olsun istiyorum. Sürekli.

Sonsuza dek.

Bu, sadece seksle ilgili bir şey değil. O mükemmel vücudu ya da parlak zekâsıyla da bir alakası yok. Beni düşünmeye zorlaması, bana meydan okumaya istekli olmasından da değil. Demek istediğim, olay bunların her birinden çok daha öte.

Aslında hepsi.

Yani, o.

Kate.

Onunla olabilmek için, hayatım boyunca kendime koyduğum her lanet olası kuralı çiğnedim. Üstelik bunu sadece onunla yatmak için yapmadım.

Ona sahip olmak, benimle kalmasını sağlamak için yaptım.

Bunu nasıl fark edemedim? Nasıl oldu da anlayamadım?

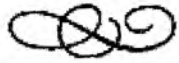
"Hey?" Kate, usulca dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Nereye kayboldun? Bir an daldın gittin. İyi misin?"

"Ben..." Zorla yutkunuyorum. "Kate, ben..." Derin bir nefes alıyorum. "Ben... iyiyim." Gülümseyerek öpücüğüne karşılık veriyorum. "Sanırım beni tükettin."

Gülüyor. "Vay. Bunu başarabileceğimi hiç düşünmemiştim."

Evet, bir de bana sor.

On Yedinci Bölüm

Nasıl olur? dediğinizi duyar gibiyim.

Ben Kate'e aşık olduğumu fark ettim. E, onun da bana karşı boş olmadığı belli. O zaman, nasıl oldu da Billy Geberesice Warren'la barışabildi, diye düşünüyorsunuz değil mi?

Mükemmel bir soru. Tam da oraya gelmek üzereyiz. Ama öncelikle, size bir fen dersi vereyim. Kurbağalar hakkında ne biliyorsunuz?

Evet, doğru duydunuz. Kurbağalar dedim.

Eğer bir kurbağayı direkt kaynayan bir suyun içine koyarsanız, sıçrayıp kaçar. Ama suyu başta soğuk tutar sonradan ağır ağır ısıtmaya başlarsanız, kurbağa orada kalır ve haşlanarak ölür. Kaçmaya çalışmayı bırakın, çok geç oluncaya kadar ölüyor olduğunu bile fark etmez.

İşte, erkeklerde tıpkı bir kurbağa gibidirler.

Ona âşık olduğumu fark etmek ödümü koparmış mıydı? Kesinlikle. Çünkü bu büyük bir olay. İnsanın hayatını

değiştiren türden. Yabancı kadınlar, bizim çocuklara anlatacağım öyküler falan tarih oldu. Tabii, cumartesi gecelerim de. Ama tuhaftır ki, bunların hiçbirinin önemi yok. Ciddiyim.

Çünkü artık çok geç. Ben Kate'in kaynayan kazanına çoktan düşmüşüm.

Bütün gece uyuyuşunu seyrettim. Ve planlar yaptım... ikimiz için. Beraber – yarın, öbür hafta sonu ya da gelecek sene – gideceğimiz yerler, yapacağımız şeyler hakkında düşündüm. Neler söyleyeceğimi, ona duygularımı nasıl ifade edebileceğimi kafamda evirip çevirdim. Tepkisini ve onun da aynı şeyleri hissettiğini itiraf edişini hayal ettim. Tıpkı asla gidip seyretmeyeceğim, kız işi bir film gibiydi. Havalı playboy, hayallerinin hiçbir-şeyden-taviz-vermeyen kızıyla tanışır ve o kız, kalbini sonsuza dek ellerinde tutar.

Bunun gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu fark etmeliydim. Zaten güzel şeylerin hiçbiri değildir. Mesela Noel Baba, erkeklerin G noktası, cennet vesaire. Uzun bir liste.

Göreceksiniz.

* * *

Beşinci Cadde'den aşağı doğru yürüyoruz. Kate'in şehrin öbür ucundaki dairesine gidip kıymetli vaktimizi harcamak yerine, işe giderken Saks'ta durduk ve Kate'e yeni Chanel marka lacivert bir takım elbise aldım. Onun ofise 'Utanç Yürüyüşü' yaparak girmesine izin veremezdim, değil mi? Benim için seçtiği kıyafetleri denerken, yemin

ederim, kendimi *Pretty Woman*'daki Richard Gere gibi hissettim. Hatta Kate, bana bir kravat bile aldı.

Tıpkı filmdeki gibi.

Sonra – büyük bir azgınlıkla parçaladığım çamaşırlarının yerine – yeni bir şeyler almak için iç çamaşırı reyonuna uğramakta ısrar etti. Ben çamaşıra ihtiyacı olmadığı konusunda onu ikna etmek için çok uğraştım ama sonunda kazanan taraf Kate oldu. Siz kadınlar şunu iyice anlamalısınız. İç çamaşırı giymemek; deri, dantel, kırbaç ve zincirlerin bir arada sunulmuş halinden bile çok daha seksi.

Starbucks'a uğrayıp, o çok ihtiyaç duyduğumuz kafeini alıyoruz. Dışarı çıkarken Kate'i kendime çekiyorum. Yanağını avuçlayarak onu öpüyorum. Tadı kahve gibi. Hafif ve tatlı. Alnıma düşen saçları geri iterken gülümsüyor.

Ona bakmaya, onu öpmeye doyamıyorum. Evet, farkındayım. İyice kılıbık bir adama dönüştüm. Ama olsun, umurumda değil. Çünkü Karanlık Taraf dediğimiz yer her zaman böyle hissettirecekse, beni listenin başına yazabilirsiniz. Cidden. Caddede çizgi filmlerdeki gibi "Zip-a-Dee-Doo-Dah" diye şarkı söyleyerek sekmeye başlarsam şaşırmayın. O derece mutluyum, yani.

Kate ile birlikte köşeyi dönüyoruz. El ele yürürken, çok fazla antidepresan almış iki geri zekâlı gibi birbirimize gülümsüyoruz. Vıcık vıcık, değil mi?

Burada bir an duralım. Bize bir baksanıza. El ele, ne kadar da güzel görünüyoruz. Bu görüntüyü unutmayın. Ben hiç unutmadım.

Biz... mükemmeldik.

Sonra şirket binasına varıyoruz. Kate'e kapıyı açıyor, arkasından ben de içeri giriyorum.

Gördüğüm ilk şey papatyalar oluyor. Ortaları sapsarı, kocaman, beyaz papatyalar. Bazıları güvenlik masasında vazolara konmuş, bazıları kurdelelerle bağlanıp buket haline getirilmiş, bazıları ise tamamen yerlere saçılmış, taç yaprakları sağa sola dağılmış bir halde duruyor. Lobinin ortasında ise –etraftakilerin en az iki katı kadar – papatyadan oluşan bir halka var. Halkanın ortasında da elinde gitarıyla, Billy Warren duruyor.

Lanet. Olsun.

Daha önce hiç şarkı söyleyen bir mal gördünüz mü? Öyleyse buyurun, tadını çıkarın.

Öyle kör olmuştum ki
Seni bırakmanın ne kadar acı vereceğini anlayamadım
İyileşelim, düzelelim istiyorum
Dön bana, dön yeniden

Ondan – ve onun var olmasını sağlayan her şeyden – bu kadar çok nefret etmeseydim, çok da kötü olmadığını itiraf etmek zorunda kalabilirdim. Kate'i – yüzünden gelip geçen, gözlerinde titreşen her bir duygu kıpırtısını – dikkatle izliyorum.

Midenizi etkileyen kötü bir virüs kaptığınızda, her an kusacak gibi hissettiğiniz için bütün gün baş ucunuzda bir kovayla yatarsınız hani? Ama sonra o an gelir, artık kusmak üzere olduğunuzu anlarsınız. Bütün vücudunuz

soğuk terler dökmeye başlar. Kafanızın içi davul gibi olur, gırtlağınızın midenizden yükselen safraya yer açmak için genişlediğini hissedersiniz.

İşte şu an aynen böyleyim.

Kahvemi bırakıyor ve kusmadan önce yetişebileceğimden emin olmak için en yakındaki çöp kovasının yerini tespit etmeye çalışıyorum.

Sebep olduğum tüm acılar için
Özür dilemem gerekiyor
Lütfen kalbini bana geri ver
Sonsuza dek güvende tutayım

Biz birbirimize aidiz
Böyle olduğunu hep biliyorduk
Asla bir başkası olmayacak
Ruhum sana ihtiyaç duyuyor

Başka bir zaman ve başka bir kız olsa, Warren'ın benim karşımda şansı olmazdı. Onu – çaba sarf etmeden – yarışmadan elerdim. O benimle kıyaslanamaz bile. Ben kahrolası bir Porsche'yim, o ise muayeneden bile geçemeyecek boktan bir kamyonet.

Ama burada söz konusu olan kız, Kate. Beraber bir geçmişleri var. Dile kolay, on yıl. Ve bu da, Warren'ı güçlü bir rakip haline getiriyor.

Gecenin karanlığında senin adını sayıklıyorum
Neredeyse her şeyi kaybettiğime inanamıyorum

Bir şans daha, bir nefes, bir deneme
Veda etmek için sebep bulamıyorum

Mağara adamı gibi Kate'i omzuma atıp onu buradan götürmek istiyorum. İçimden onu daireme kilitlemek geliyor. Böylece Warren onu göremez. Ona, bize dokunamaz. Bütün bu süre boyunca gözlerimi Kate'den ayıramıyorum ama o dönüp bana bakmıyor.

Bir kez bile.

Sebep olduğum tüm acılar için
Özür dilemem gerekiyor
Lütfen kalbini bana geri ver
Sonsuza dek güvende tutayım

Biz birbirimize aidiz
Böyle olduğunu hep biliyorduk
Asla bir başkası olmayacak
Ruhum sana ihtiyaç duyuyor

Niye enstrüman çalmayı öğrenmedim ki? Oysa ki dokuz yaşındayken, annem trompet çalmamı istemişti. Gerçi öğretmen iki dersten sonra işi bırakmıştı. Neden mi? Çünkü köpeği ağızlığına işetmiştim.

Ne diye annemi dinlemedim ki?

Başlangıcım da sensin, sonum da
Aşıktan öte, arkadaştan öte
Seni istiyorum, seni istiyorum

Warren, ona sahip olamaz. *Git bütün gün isteyip dur, bok kafalı. Çık çatı tepelerinde şarkı söyle. Parmakların düşene kadar gitar çal.* Artık çok geç. Kate artık benim. O, önüne gelenle seks yapacak bir kadın değil. Ve bütün hafta sonu, dünyanın sonu geliyormuş gibi üstümden inmedi. Bunun bir anlamı olmalı.

Değil mi?

Sebep olduğum tüm acılar için
Özür dilemem gerekiyor
Lütfen kalbini bana geri ver
Sonsuza dek güvende tutayım
İkimiz için

Lobide toplanan küçük kalabalık alkışlıyor. Bok beyinli, gitarını bırakıp Kate'e doğru yürüyor.

Eğer ona dokunursa, o elini kırarım.Yemin ediyorum.

Ama o, beni fark etmiyor bile. Gözleri yalnızca Kate'in üzerinde. "Seni cuma gecesinden beri arıyorum... bu hafta sonu birkaç kez eve de uğradım ama dışarıdaydın."

Aynen. Evde değildi. Meşguldü. Ne yapıyordu diye sorsana bir.

Veya *kiminle* yapıyordu diye.

"Burasının iş yerin olduğunun farkındayım... ama bir yerlere gidebilir miyiz? Biraz konuşsak? Belki ofisinde?"

Hayır de.

Hayır de.

Hayır de, hayır de, hayır de, hayır de, hayır de, hayır de, hayır de...

"Olur."

Kahretsin.

Kate yürümeye yeltenince, kolunu kavrıyorum. "Seninle konuşmam gerek."

Gözleri beni sorguluyor. "Yalnızca bir..."

"Sana söylemem gereken bir şey var. Hemen. Çok önemli." Sesimin çaresiz çıktığının farkındayım ama umurumda değil.

Elini, hâlâ kolunda duran elime yaslıyor. Sesi, bir çocuğa laf anlatmaya çalışıyormuş gibi sakin. "Tamam, Drew. Önce Billy'yle konuşayım sonra seninle ofisinde buluşuruz, olur mu?"

İki yaşındaymışım gibi ayaklarımı yere vurmak istiyorum. Hayır. *Hiç de* tamam değil. İçinde bulunduğum durumu bilmesi gerekiyor. Onun üzerinde hak iddia etmeliyim. Meydan okumalıyım. Arabamı kahrolası yarışa sokmalıyım.

Ama bunları yapmak yerine, elimi indirmekle yetiniyorum. "Tamam. Size iyi sohbetler."

Ve ilk dönüp giden ben oluyorum.

* * *

Hızlı adımlarla ofisime ilerliyorum. Ama onlar yanımdan geçerken Erin'in masasının önünde duraksamaktan da kendimi alamıyorum. Kate ofisinin kapısını kapatmak

için döndüğünde, gözlerimiz buluşuyor. Ve bana gülümsüyor. Ve ilk kez, bunun ne demek olduğunu bilmiyorum.

Beni hiçbir şeyin değişmediği konusunda temin mi ediyor? Ve hiçbir şeyin değişmeyeceğine dair? O geri zekâlıyı sürüne sürüne kapısına getirttiğim için teşekkür mü ediyor? Hiçbir fikrim yok.

Ve bu da beni çıldırtıyor.

Çenemi sıkarak kendi masama doğru yürüyor ve kapıyı arkamdan çarpıyorum. Odanın içinde volta atmaya başlıyorum. Doğumhanenin önünde, değer verdiği her şeyin o odadan kazasız belasız çıkıp çıkmayacağını görmek için bekleyen müstakbel bir baba gibiyim.

Ona söylemeliydim. Dün gece. Elimde imkân varken. Bana ne kadar çok şey ifade ettiğini, oOna karşı hislerimi. anlatmalıydım. Zamanım olduğunu zannetmiştim. Acele etmeden, uygun anı bulunca söylerim diye düşünmüştüm.

Aptal.

Niye söylemedim ki ona?

Kahretsin.

Belki de zaten biliyordur. Yani, onu evime getirdim, onunla *sarılıp yattım*. Ona taptım. Onu korunmadan becerdim. Hem de tam üç kez. Anlaması gerekirdi.

Erin, sessizce odaya giriyor. Berbat bir halim olmalı ki, yüzünde halden anlar, yumuşak bir ifade var. "Demek Kate ile Billy içeride konuşuyorlar, ha?"

Burun kıvırıyorum. "O kadar mı belli ediyorum?"

Muhtemelen evet diye cevap vermek için ağzını açıyor ama sonra kapatıp başka bir şey söylüyor. "Hayır, Drew. Seni iyi tanıyorum, hepsi o."

Başımı sallayarak onu onaylıyorum.

"Şöyle bir dolaşayım ister misin? Bakalım neler görebilirim... veya duyabilirim?"

"Sence işe yarar mı?"

Gülümsüyor. "CIA'e taş çıkartırım."

Tekrar başımla onaylıyorum. "Tamam. Olur. Haydi o zaman, Erin. Git de neler olduğuna bir bak."

Dışarı çıkıyor. Ben de dolaşa dolaşa halıda delik açmaya devam ediyorum. Elimi saçlarımdan öyle sık geçiriyorum ki, yıldırım çarpmış gibi dimdik kesiliyorlar.

Birkaç dakika sonra, Erin geri dönüyor. "Kapı kapalı, o yüzden hiçbir şey duyamadım ama camdan içeriye baktım. Masasının önünde oturuyorlar, yüzleri birbirlerine dönük. Billy, başını ellerinin arasına almış oturuyor. Kate de elini onun dizine koymuş, anlattıklarını dinliyor."

Tamam. Billy içindekileri döküyor. Kate de anlayış gösteriyor. Buna katlanabilirim. Çünkü sonra kıçına tekmeyi basacak, değil mi? Ona siktirip gitmesini söyleyecek. Çünkü artık hayatına devam ediyor ve daha iyi birini buldu. Öyle, değil mi?

Değil mi?

Tanrım, lütfen sen de bana hak ver.

"Ee... peki ben ne yapayım?"

Erin omuz silkiyor. "Yapabileceğin tek şey burada oturup, konuşmaları bittikten sonra Kate'in sana yapacağı açıklamayı beklemek."

Bekleme konusunda hiç iyi değilimdir. Annemle babam ne kadar uğraşırsa uğraşsın, asla gelen hediyeleri görmek için Noel sabahına kadar bekleyemedim. Mini-Indiana Jones[36] gibiydim. Tüm hediyeleri bulana dek her yeri arar, karıştırırdım.

Sabır, bir erdem olabilir ama benimkiler arasında yer almıyor.

Erin, kapıda bir an duruyor. "Umarım her şey yoluna girer, Drew."

"Teşekkürler, Erin."

Odadan çıkıyor. Ve bekliyor, düşünüyorum. Masasında ağlarken Kate'in yüzündeki ifadeyi düşünüyorum. Barda Warren'ı gördüğünde nasıl paniğe kapıldığını düşünüyorum.

Ben, Kate için bu kadar mıydım yani? Bir avuntu? Kendi sonuma giden bir araç?

Tekrar volta atmaya başlıyorum. Ve on yaşından beri konuşmadığım Tanrı'ya dua ediyorum. Ama bundan sonra dua etmeyi hiç unutmayacağım. Söz veriyor, yeminler ediyorum. Pazarlık yapıyor ve yalvarıyorum. Tüm kalbimle.

Kate, ben seçsin.

Hayatımın en uzun geçen doksan dakikasının ardından, masamdaki dahili telefondan Erin'in fısıltısını duyuyorum.

36 Dr. Henry Walton 'Indiana' Jones : 'Indiana Jones' serisinin baş karakteridir. Maceraperest, asker ve aynı zamanda arkeolog bir profesördür.

"Geliyor! Geliyor! Kate, saat dokuz yönünde."

Masama balıklama dalarak kalemleri ve ataşları yere savuruyorum. Sandalyemi geri itiyor, saçlarımı düzeltiyor ve çalışıyormuş gibi görünmek için ortalığa birkaç kâğıt yayıyorum. Sonra derin bir nefes alıyorum. *Topla kendini.*

Oyun vakti.

Kate kapıyı açıyor ve içeri giriyor.

* * *

Çok... normal görünüyor. Her zamanki halinde. Suçluluk duygusu yok. Gerginlik yok. Dünya umurunda değil.

Masamın önünde dikiliyor. "Selam."

"Selam." Kendimi hiçbir şey yokmuş gibi gülümsemeye zorluyorum. Kalbim göğsümde küt küt atıyor. Tıpkı yere bırakılmadan evvel bir köpeğin kalbinin çarptığı gibi.

Çok hevesli, çok ilgili görünmemek için önce hoşbeş etsem iyi olacak. Ama beceremiyorum. "Eee... Billy ile işler nasıl gitti?"

Usulca gülümsüyor. "Konuştuk. İkimizin de duymaya ihtiyacı olan bazı şeyler söyledik. Aramız iyi. Çok iyi hatta."

Tanrım. Göğsüme saplanan hançeri görebiliyor musun? Evet, az önce Kate'in sapladığı. Konuşmuşlar, araları – hatta *çok* – iyiymiş. Onu affetti.

Lanet olsun.

"Sevindim, Kate. Öyleyse görev tamamlandı, ha?" Kesinlikle aktör olmalıymışım. Bu performansın ardından kahrolası bir Akademi Ödülü'ne layık görülmeliyim.

Alnı kırışıyor. "Görev mi?"

O sırada cep telefonum çalarak beni bu kâbus gibi konuşmadan kurtarıyor.

"Alo?" Arayan Steven. Ama Kate bunu bilmiyor, tabii. Sesimin güçlü çıkması için kendimi zorluyorum. Enerji dolu görünmeliyim. "Hey, Stacey. Evet, bebeğim. Aramana sevindim."

Daima ilk golü siz atın. Hatırladınız mı?

"Cumartesi görüşemedik, kusura bakma. Ne mi yapıyordum? Önemli bir şey değil. Küçük bir projem vardı da. Bir süredir halletmeye çalıştığım bir şey. Evet, artık işim bitti. Görünüşe göre, hayal ettiğim kadar iyi değilmiş."

Evet, özellikle söylüyorum. Evet, umarım onu incitmişlerdir. Ne söylememi bekliyordunuz ki? Burada *benden* bahsediyoruz. Cidden, Kate beni böyle başından atarken ezik gibi oturacağımı mı sandınız?

Yok artık, daha neler.

Telefonun öbür ucundaki Steven'ın şaşkınlığını görmezden gelerek, ciğerlerimi bir kahkaha atmaya zorluyorum. "Bu gece mi? Tabii, seni görmeyi çok isterim. Olur, taksiyi de getiririm."

Neden buradaki kötü adam *benmişim* gibi bakıyorsunuz? Kate'e elimden gelen, sahip olduğum her şeyi verdim. O ise bana bir hiçmişim gibi davrandı. Ben, ona ruhumu açtım. Ve evet, bunun ne kadar kadınsı bir laf olduğunun farkındayım. Ama gerçek bu. O yüzden kötü adam benmişim gibi bakmayın çünkü – bu sefer – değilim.

Onu sevmiştim. Tanrım, onu inanılmaz *seviyorum.* Ve şu an, bu sevgi beni öldürüyor. Acil serviste göğsü yarılarak açılan bir hastadan farksızım.

Telefonu kulağımdan ayırmadan, nihayet başımı kaldırıp Kate'e bakıyorum. Ve bir an, nefes bile alamıyorum. İlk tekmeyi basanın ben olmama kızmış, belki hayal kırıklığına uğramış olacağını düşünmüştüm. Ama hiç öyle bir hali yok.

Daha önce hiç birinin tokat yediğini gördünüz mü?

Ben gördüm. Matthew'u. Tabii, o zamanlar çok küçüktük. Ve zaman zaman yanlış kadına bulaşıp yeterince hızlı hareket edemediğinde Jack'i. Tokadı yediklerinde, suratlarında aynı böyle bir ifade vardı. Yalnızca birkaç saniye sürmüştü. Yüzleri bembeyaz... ve bomboş kesilmişti. Sanırım bu bir şok ifadesi, başlarına böyle bir şey geldiğine inanamıyormuş gibi.

Kate'in yüzünde de işte böyle bir ifade var.

Suratına bir tokat patlatmışım gibi.

Bu konuda kendimi suçlu mu hissetmeliyim sizce? Pişman olmamı mı istiyorsunuz? Eh, çok kötü o zaman. Elimde değil. Yapamam. O, kararını verdi. Seçimini yaptı.

Şimdi sonuçlarına katlanacak.

Telefonun ağız yerini elimle kapatıyorum. "Üzgünüm, Kate. Telefondayım. Öğle yemeğinde görüşürüz, olur mu?"

İki kez gözlerini kırpıyor. Sonra tek kelime etmeden dönüp ofisimden çıkıyor.

On Sekizinci Bölüm

Kate gittikten sonra her şey bulanıklaşıyor. Hep böyle tarif etmezler mi zaten? Korkunç bir tren kazasının mağdurları? O ana dair her şeyin belirsiz olduğunu söylerler. Gerçek dışı.

Erin'e hasta olduğumu söylüyorum. Gülümsemesi üzgün ve bana acır gibi. Asansöre binmeden, Kate'i tekrar görmek umuduyla dönüp ofisine bakıyorum. Sırf kendime eziyet etmek için.

Ama kapısı kapalı.

* * *

Dışarıda yağmur yağıyor. Tam bir kış sağanağı. Kıyafetlerinizi sırılsıklam eden, içinizi donduran türden. Ama beni hiç rahatsız etmiyor.

Kafamın içi uyuşuk, sersemlemiş bir halde evime doğru yürüyorum. Düşük bütçeli bir korku filminden fırlamış, testereyle kendi ayağını kestiğinde dahi tepki vermeyecek bir zombi gibiyim.

Ama kapıdan içeri girdiğimde, duyularım bir anda harekete geçiyor. Tekrar hissetmeye başlıyorum. Ve Kate'i hissediyorum.

Her yerde.

Hâlâ, arzuyla ağırlaşmış göz kapakları ardından bana bakan gözlerini görebiliyorum. Yatağa uzandığımda, kulağıma fısıldadıklarını yeniden duyabiliyorum. Kokusu yastığıma sinmiş. Daha birkaç saat önce burada olduğunu bir türlü kafamdan atamıyorum. Ona bakabiliyor, dokunabiliyordum. Onu öpebiliyordum.

Ama artık... imkânsız.

Tıpkı yeni ölen birinin ardından hissettikleriniz gibi. Gerçekten gittiğine, artık sizinle olmadığına inanamazsınız çünkü ona daha dün rastlamışsınızdır. Hemen yanınızda – kanlı canlı – dikilmiş ve sizinle konuşmuşsunuzdur. En çok da o anı hatırlayıp yasını tutuyor insan, değil mi?

Çünkü geriye kalan son anı odur.

* * *

Ne zaman oldu bu?

İşte çözemediğim şey bu. Kate benim için ne ara bu kadar önem kazandı da, onsuz hayatıma devam edemez hale geldim? Onu ofisinde ağlarken gördüğümde mi? Ya da onu ilk öptüğümde? Belki, Anderson ona hakaret ettiğinde olmuştur. Çünkü o an, adamın suratına bir tane geçirmek istemiştim. Acaba, bardaki ilk akşam olabilir mi? O dipsiz kahverengi gözlere ilk baktığımda ve ona sahip olmam gerektiğini anladığımda?

Ya da burada mı? Kendi evimde? Ona dokunduğum yüzlerce seferden birinde?

Tanrım, neden daha önce anlayamadım ki?

O kadar hafta – o kadar ay – boşa gitti. Beraber olduğum ama yüzlerini dahi hatırlayamadığım bütün o kadınlar. Onun yüzüne bir gülümseme kondurmak yerine, çileden çıkarttığım onca zaman. Tüm o süre boyunca, onu seviyor olabilir ve beni sevmesini sağlayabilirdim.

Ama artık çok geç.

Kadınlar, erkeklerden daha çabuk âşık olurlar. Daha kolay ve daha sık. Ama erkekler bir kez âşık oldular mı, sonuna kadar giderler. Ve işler kötü gittiğinde, – özellikle de bitiren taraf biz değilsek – öylece çekip gidemeyiz.

Sürüne sürüne uzaklaşırız.

* * *

Öyle, ofisimdeki gibi konuşmamalıydım. Kate, o lafları hak etmemişti. Benimle aynı şeyleri istememesi ya da hissetmemesi onun suçu değildi ki.

Tanrım, berbat hissediyorum. Lütfen, biri beni öldürsün.

İnsan neden ihtiyaç duyduğunda bir kaza kurşununa kurban gitmez ki?

O duyguyu bilir misiniz? Hani... sizin için dünyalara bedel bir şeyi ellerinizin arasında tuttuğunuzda hissedersiniz ya? Mesela, bir beyzbol maçındayken çitlerin üzerinden uçan top ellerinizin arasına düştüğünde. Veya huzurlu, unutulmaz günlerden kalan bir resminize bakarken. Belki de anneniz size büyükannenizin büyükannesine ait

olan bir yüzüğü verdiğinde. O şey her ne ise, ona bakıp sonsuza dek saklayacağınıza söz verirsiniz. Çünkü o kadar özeldir. Kıymetlidir.

Yeri doldurulmaz.

Ve bir gün – nasıl veya ne zaman olduğunu anlayamadan – kaybolduğunu fark edersiniz.

Yitip gitmiştir.

Ve içiniz sızlar. Onu tekrar bulmak için her şeyinizi verirsiniz. Tekrar ait olduğu yerde, sizin yanınızda olması için.

* * *

Yastığıma sokuluyorum. Orada ne kadar zaman öylece kaldığımı bilmiyorum ama gözlerimi açıp pencereden baktığımda, havanın kararmış olduğunu görüyorum. Sizce şimdi ne yapıyorlardır? Muhtemelen birlikteliklerini kutluyorlardır. Dışarı çıkmışlardır. Veya evde kalmayı tercih etmişlerdir.

Gözlerimi tavana dikiyorum. Evet, bunlar göz yaşı. Sıvı pişmanlık.

Durmayın, bana yumuşak deyin, korkak deyin. Hak ediyorum. Aslında umurumda da değil.

Artık değil.

Sizce o herif ne kadar şanslı olduğunu biliyor mudur? Farkında mıdır?

Elbette değil. Onu elinden kaçıran ahmak da o değil miydi zaten? Elinde tutamayan geri zekâlı da bendim, tabii.

Belki ilişkileri uzun sürmez. Belki Kate, daha iyisini hak ettiğini fark edince tekrar ayrılırlar. Ama sanırım bu benim açımdan bir şey fark ettirmeyecek, değil mi? Şu son söylediklerimden sonra. Yüzündeki o ifadeyi gördükten sonra.

Tanrım.

Yataktan yuvarlanarak kalkıyor ve çöp kovasına doğru sürükleniyorum. Öğürmeye başlamadan önce kovanın başına zor yetişiyorum. Midemde ne varsa çıkartıyorum.

Ve o anda – dizlerimin üzerine çökmüşken – kendime grip olduğumu söylüyorum. Çünkü bu... bu mahvolmuş enkaz ben olamam.

Sonsuza dek süremez ya.

Sadece hastaysam, aspirin içip biraz uyuduğumda geçecektir. Tekrar eski halime dönerim. Eninde sonunda. Ama yıkıldığımı itiraf edersem, kalbimin binlerce parçaya ayrıldığını kabullenirsem... bir daha ne zaman kendime gelirim bilemiyorum. Belki de asla.

O yüzden yatağa dönüyorum. Yatıp beklemek için.

Ta ki gribim geçene kadar.

On Dokuzuncu Bölüm

İşte böyle. Hikâyem bu kadar. Giriş. Gelişme. Sonuç. Şimdi ise – buradayım – Alexandra ile Matthew'un beni sürüklediği bu dandik restoranda, size anlattığım hikâyenin aşağı yukarı aynısını onlara da anlatıyorum.

Altı yaşındayken, bisiklete binmeyi öğrenmiştim. Bisikletin yan tekerleklerini ilk kez çıkarmış tüm çocuklar gibi, düştüm. Defalarca hem de. Ne zaman düşsem, yanıma koşan kişi Alexandra olurdu. Üzerimdeki tozları siler, çizikleri öper ve beni bisiklete tekrar binmeye ikna ederdi. Dolayısıyla ablamın gönül yaram konusunda bana şefkatli davranmasını beklemem çok doğal. Halimden anlayacağını biliyorum.

Ama aldığım tek cevap, "Sen lanet olası aptalın tekisin, biliyorsun değil mi, Drew?" oluyor.

Sanırım, ona neden Kaltak dediğimi merak etmeye başlamıştınız. Buyrun.

"Anlayamadım?"

"Evet, kesinlikle bir boktan anladığın yok. Ortalığı ne biçim karıştırdığının farkında mısın, sen? Şımarık ve bencil olduğunun hep farkındaydım. Kahretsin, seni bu hale getiren insanlardan biri de benim. Ama aptal olduğunu hiç düşünmemiştim."

Ne?

"Ve senin taşaklı doğduğuna yemin edebilirdim."

İçtiğim şey boğazıma kaçarken, Matthew gülmeye başlıyor.

"Ciddiyim. Bezini değiştirirken o küçük adamların oradan sallandığını çok net hatırlıyorum. Ne oldu onlara? Büzüştüler mi? Yok mu oldular? Çünkü böyle acınası, taşaksız bir korkak gibi davranmanı açıklayacak başka bir sebep bulamıyorum."

"Tanrı aşkına, Alexandra!"

"Yok, bu durumu onun bile düzeltebileceğini sanmıyorum."

Savunmacı bir öfkenin içimde yükseldiğini hissediyorum. "Şu an bunları dinlemeye ihtiyacım yok. Hele ki senden. Zaten berbat durumdayım. Niye düşene bir tekme de sen atıyorsun, şimdi?"

Beni alaya alıyor. "Çünkü seni düştüğün yerden kaldırmak için kıçına bir tane vurmak gerek. Kate'in 'aramız çok iyi' derken, belki de medeni davrandıklarını kastetmiş olabileceği aklına gelmedi mi? Arkadaş kalmaya karar verdikleri? Dostane bir şekilde ayrıldıkları? Kadınlar hakkında sandığının yarısı kadar şey biliyor olsaydın,

hiçbir kadının on yıllık bir ilişkiyi kötü bitirmek istemeyeceğini tahmin ederdin."

Kulağa çok saçma geliyor. Neden kimse eskiden yattığı ve artık yatamayacağı biriyle arkadaş olmak istesin ki? Bunun ne anlamı var? "Hayır. Söylediklerin çok mantıksız."

Başını iki yana sallıyor. "Ayrıca, yaralanmış küçük bir çocuk yerine erkek gibi davransaydın, ona neler hissettiğini söylerdin."

İşte şimdi beni kızdırmaya başladı. "Oradan bakınca puştun teki gibi mi görünüyorum? Çünkü değilim. Ortalığa atılıp bir başkasıyla olmak isteyen birinin peşinden koşacak halim yok."

Alexandra'nın yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade beliriyor. En azından bana bakarken görmediğim bir ifade.

Hayal kırıklığı.

"Herhalde yok, Drew. Herkesin senin peşinde koşmasından bu kadar memnunken, neden sen birinin peşinden koşasın ki?"

"Ne demek şimdi bu?"

"Şu demek. Senin açımdan her zaman her şey kolay oldu. Yakışıklısın, zekisin, seni çok seven bir ailen var. Kadınlar kurbanlık koyun gibi önüne diziliyorlar. Ve istediğin bir şey için mücadele etmek zorunda kaldığın – nihayet buna değecek biri için gönlünü riske atman gereken – tek seferde, sen ne yapıyorsun, peki? Pes ediyorsun. Ateş edip, geri çekiliyorsun. Kendine acıyarak kabuğuna çekiliyorsun."

Hafifçe başını iki yana sallarken sesi yumuşuyor. "Denememişsin bile, Drew. Onca şeyden sonra. Onu... öylece bir kenara fırlatmışsın."

Bakışlarımı içeceğime indiriyorum. Sesim alçak. Pişmanlık dolu.

"Biliyorum."

Bunu hiç düşünmediğimi ve sözlerimden pişmanlık duymadığımı zannetmeyin. Çünkü duyuyorum. Çok acı bir şekilde hem de. Sonra, "Keşke... ama artık çok geç," diye sözlerimi sürdürüyorum.

Matthew nihayet konuşmaya katılıyor. "Asla çok geç değildir, dostum. Maç bitmedi, yalnızca ertelendi."

Ona bakıyorum. "Delores sana bir şey söyledi mi? Kate ve Billy hakkında?"

Başını iki yana sallıyor. "Onlar hakkında herhangi bir şey söylemedi... ama emin ol, senin hakkında söyleyecek çok şeyi var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, Dee senden nefret ediyor. Senin pisliğin teki olduğunu düşünüyor. Cidden, dostum. Sokakta seni cayır cayır yanarken görse, söndürmek için üzerine tükürmeye bile zahmet etmez."

Bu bilgiyi bir an sindirmeye çalışıyorum. "Belki kuzeninin nişanlısıyla yattığım için nefret ediyordur benden, olamaz mı?"

"Belki de en yakın arkadaşının kalbini kırdığın için nefret ediyordur?"

Evet. Bu hakikaten boktan bir durum. Yapacak bir şey yok.

"Kate'e aşık mısın, Drew?"

Alexandra ile gözlerimiz buluşuyor. "Evet."

"Onun da aynı şeyleri hissediyor olma ihtimali var mı?"

"Sanırım." O hafta sonu söylediklerini ve hareketlerini düşündükçe, Kate'in de bana karşı bir şeyler hissettiğinden daha çok emin oluyorum. Gerçek, derin hisler.

Ben hepsini yakıp, küle dönüştürmeden önce tabii.

"Onunla birlikte olmak istiyor musun, peki?"

"Tanrım, evet."

"O zaman eski sevgilisine dönüp dönmediğinin konumuzla bir alakası yok. Kendine sorman gereken soru, bu işi düzeltmek için onu geri kazanmak için neler yapmaya – neleri riske atmaya – gönüllü olduğun."

Buna cevabım ise çok basit. Her şeyi. Ne olursa. İtiraf ederken boğazımın daraldığını hissediyorum. "Kate'i geri kazanmak için her şeyi yaparım."

"O zaman Tanrı aşkına, onun uğruna savaş! Ona söyle."

Alexandra'nın sözlerini sindirmeye çalışırken, Matthew omzumu sıkıyor. "Böyle zamanlarda kendime hep, 'William Wallace[37] ne yapardı?' diye soruyorum." Bakışları ciddi. Coşkulu. Normalde sahip olmadığı bir İskoç aksanıyla, "Evet... koş, reddedilmeyeceksin... ama bundan sonraki yıllar boyunca, bütün ömrünü geri dönüp Kate'e

37 Sir William Wallace : 'Brave Heart / Cesur Yürek' filmine konu olan İskoç şövalye.

isterse taşaklarını alıp arabasının dikiz aynasına asabileceğini söylemek için bir şansın – tek bir şansın – olması için feda etmeye hazır olacaksın... Alamayacağı tek bir şey olduğunu söylemek için... özgürlüğün!" diye filmdeki bir sahneyi taklit ediyor.

Alexandra bu *Braveheart* sahnesi karşısında gözlerini devirirken, ben gülüyorum. Bütün hafta omuzlarıma çöken kara bulutlar, nihayet kalkmaya başlıyor. Yerini ise... umut dolduruyor. Özgüven. Kararlılık. Beni ben yapan, o sabah Billy Warren'ın şarkı söyleyişini gördükten sonra kaybettiğim her şey.

Matthew sırtımı sıvazlıyor. "Git kızı kap, dostum. Yani, kendine bir baksana. Kaybedecek neyin var ki?"

Haklı. Kimin haysiyete, gurura ihtiyacı var? Bunlar çok abartılmış şeyler. Hiçbir şeyiniz yoksa, kaybedecek bir şeyiniz de kalmamış demektir.

"Gidip Kate'i görmeliyim. Hem de hemen."

Ya başaramazsam? En azından savaşarak yenilirim. Alevlere kapılıp yanarsam ve Kate, küllerimi topuklu ayakkabısıyla ezer geçerse? Öyle olsun. Yine de denemek zorundayım. Çünkü...

Çünkü o buna değer.

* * *

Alexandra on altı yaşına girdiğinde, annemle babam o gün için Six Flags Great Adventure'yi kapatmıştı. Çok mu aşırı? Evet. Ama ayrıcalıklı bir şekilde büyümenin güzel yanlarından biri de budur. Harikaydı. Ne sıra vardı ne kalabalık. Yalnızca ailemiz, iş dünyasından bazı tanıdıklar ve

en yakın arkadaşlarımızdan yüz elli tanesi. Neyse, orada bir lunapark treni vardı, Mind Bender. Çılgınca bir şeydi.

Aynı trene asla iki kez binmeyeceğimi söylediğimi hatırlıyor musunuz? İşte o bir istisnaydı.

Matthew, Steven ve ben kusana kadar o trene binmiştik. Sonra tekrar vagonlara atlayıp, yeniden binmiştik. İlk tepe fenaydı. Upuzun, işkence dolu bir yokuş çıkarak, sonunda yüz yirmi metre tepeden aşağı – yere doğru dimdik – uçuyordunuz. O trene kaç kez binersek binelim, ilk tepeyi her çıktığımızda aynı şeyleri hissettim. Avuç içlerim terledi, midem kasıldı. Korku ve heyecanın kusursuz bir birleşimiydi.

Şu anda da aynı şeyleri hissediyorum.

Beni görüyor musunuz? Times Meydanı'nı koşarak geçen adamı?

Kate'i yeniden görecek olmanın düşüncesi bile kalbimin küt küt atmasına sebep oluyor, yalan söyleyemem. Ama aynı zamanda gerginim. Çünkü bu tepenin öbür tarafında ne olduğunu, kendimi ne kadar yüksekten aşağı bırakacağımı bilmiyorum.

Bana hiç acımıyorsunuz, değil mi? Ettiğimi buldum, diye düşünüyorsunuz? Hatta daha da beterini hak ettiğimi?

Bugünlerde herkes böyle düşünüyor gibi. Tamam, işleri batırdım. Orası kesin. Çok fena düştüm ama bütün büyük adamlar düşmez mi? Hem o günler geride kaldı artık. Yedek kulübesinden kurtuldum ve oyuna dönüyorum.

Tek umudum, Kate'in bana bir şans daha vermesi.

Yedi blok boyunca koşmaktan nefes nefese kalmış halde, güvenlik görevlisine başımla selam vererek boş lobide ilerliyorum. Kısa asansör yolculuğu boyunca nefesimi düzeltmeye ve söyleyeceklerimi aklımda tutmaya çalışıyorum. Kırkıncı kata gelince, asansörden iniyorum.

Kate'in pazartesi akşamı, saat on buçukta olabileceği tek bir yer. İşte tam burası, her şeyin başladığı yer. Ofisler karanlık. Onun ofisinden yayılan müzik hariç, her yer sessiz. Koridorda ilerleyerek, onun kapalı ofis kapısının önünde duruyorum.

Camdan içeri bakınca onu görüyorum.

Tanrım.

Masasında oturmuş, bilgisayar ekranına bakıyor. Dudağını ısırıyor. Ah, bu hareketi her zaman dizlerimin bağını çözmeyi başarmıştır. Geri topladığı saçları, yüzünün bütün kusursuz hatlarını ortaya seriyor. Ona bakmayı özlemişim. Beni anlayamazsınız. Sanki... sanki suyun altında nefesimi tutuyormuşum da nihayet yeniden nefes almaya başlamışım gibi hissediyorum.

Kate başını kaldırıyor ve gözlerimiz buluşuyor.

Bana gerekenden daha uzun bir süre baktığını fark ettiniz mi? Başını yana eğdiğini ve gözlerini kıstığını? Sanki beni gördüğüne inanamıyormuş gibi.

Şaşırıyor. Ardından şaşkınlığı tiksintiye dönüşüyor. Çürümüş bir şey yemiş gibi. Ve o anda anlıyorum. Sizin çoktan anladığınızı düşündüğüm şeyden emin oluyorum. Ben kahrolası geri zekâlının tekiyim.

Warren'la barışmamışlar. İmkânı yok.

Barışsaydı, ne beraber geçirdiğimiz hafta sonu ne de ben ona hiçbir şey ifade etmeseydik, bana şeytanın uşağıymışım gibi bakıyor olmazdı. Hiç etkilenmezdi. Erkeklerin basit mantığı budur. Bir kadın size kızgın mı? Demek ki önemsiyor. Bir ilişkiniz varsa ve sevgiliniz size bağırmaya bile zahmet etmiyorsa? Sıçtığınızın resmidir. İlgisizlik, kadınların ölüm öpücüğüdür. Bir erkeğin seks yapmak istememesiyle eşdeğerdir. İki halde de ilişkiniz sona ermiş demektir. Tarih olmuşsunuzdur.

Kate üzgünse, bunun sebebi onu incitmiş olmam. Bunu yapabilmemin tek sebebi ise, benimle olmak istemesi.

Çarpık bir düşünce anlayışı gibi görünebilir ama işin gerçeği bu. İnanın bana, biliyorum. Bütün hayatımı hiçbir şey hissetmediğim kadınlarla düşüp kalkarak geçirdim. Benden sonra bir başkasıyla yatağa girseler? Ne mutlu onlara. Bana beni bir daha görmek istemediklerini söyleseler? Daha da iyi. Taşı sıkıp suyunu çıkaramayacağınız gibi, hiç takmayan birinden de tepki alamazsınız.

Ne var ki, Kate'in duygularla dolup taşıyor gibi bir hali var. Öfke, güvensizlik ve ihanet gözlerinde ışıldıyor, suratında parıldıyor. Bana karşı hâlâ bir şeyler hissediyor olduğu gerçeği – bu his, nefret olsa bile – bana umut veriyor. Çünkü bununla başa çıkabilirim.

Kapıyı açarak, ofisine giriyorum. Kate, tekrar laptopuna dönüyor ve birkaç tuşa basıyor.

"Ne istiyorsun, Drew?"

"Seninle konuşmam gerek."

Başını kaldırmıyor. "Çalışıyorum. Sana ayıracak vaktim yok."

Masasına doğru bir adım atarak laptopunu kapatıyorum. "Zaman yarat o zaman."

Bakışlarını bana çeviriyor. İfadesi sert. Hatta buz gibi.

"Cehennemin dibine kadar yolun var."

Bu durumun komik olmakla uzaktan yakından alakası olmamasına rağmen sırıtıyorum. "Oradaydım zaten. Bütün hafta."

Arkasına yaslanarak beni süzüyor. "Doğru. Erin şu gizemli hastalığından bahsetti."

"Evden çıkamadım, çünkü..."

"Taksi yolculuğu seni yordu mu yoksa? Birkaç gün kendine gelmeye çalıştın, herhalde?"

Başımı iki yana sallıyorum. "O gün söylediklerim bir hataydı."

Ayağa kalkıyor. "Hayır. Burada hata yapan biri varsa, o da benim. Sende görünenden fazlası olduğunu düşünmem hataydı. O ukala havan ve pislik davranışlarının altında bir şeyler... güzel bir şeyler olduğuna inanmam hataydı. Yanılmışım. Senin için bomboş."

Kate'le birbirimize çok benzediğimizi söylediğimi hatırlıyor musunuz? Gerçekten de öyle. Bunu söylerken yalnızca yatağı veya ofisi kastetmiyorum. İkimizde de karşımızdakini yaralamak için tam yerinde kelimeleri söyleyebilmek gibi tekinsiz bir yetenek var. Herkesin içindeki

o zayıf noktayı bulup, üzerine kahrolası sözlü bombalar yağdırıyoruz.

"Kate, ben..."

Lafımı kesiyor. Sesi gergin. Boğuk.

"Biliyorsun Drew, ben aptal değilim. Senden bana evlenme teklifi etmeni falan beklemiyordum. Nasıl biri olduğunu biliyordum. Ama sen öyle... Ve bardaki o akşam? Bana bakışların yok mu? Düşünmüştüm ki..."

Sesi çatlıyor ve kendimi öldürmek istiyorum.

"... Sana bir şeyler ifade ettiğimi düşünmüştüm."

Ona dokunmak isteyerek yaklaşıyorum. Onu rahatlatmak, her şeyi geri sarmak.

Her şeyi yoluna sokmak istiyorum.

"Ediyordun. Hâlâ da ediyorsun."

Dimdik bir duruşla başını sallıyor. "Ya, tabii. Zaten o yüzden..."

"Hiçbir şey yapmadım. Kimseyle yatmadım. Kahrolası taksiye falan binmedim. Hepsi yalandı, Kate. O gün telefondaki Steven'dı, Stacey değil. Bütün o lafları, o olduğunu sanman için söyledim."

Yüzü bembeyaz kesiliyor ve bana inandığını anlıyorum. "Neden... neden böyle bir şey yaptın ki?"

Bir nefes koyuveriyorum. Sesim yumuşak ve gergin. Anlaması için adeta yalvarır gibi.

"Çünkü... sana âşığım. Çok uzun zamandır âşığım. Ama o pazar akşamına kadar bunun farkında değildim. Ve Billy'nin buraya geldiğini gördüğümde... ona döneceğini

düşündüm. Ve bu beni mahvetti. O kadar canımı yaktı ki... Senin de benim kadar kötü hissetmeni istedim."

En iyi anlarımdan biri sayılmaz, ha? Evet, biliyorum, pislik herifin tekiyim. İnanın bana, biliyorum.

"Bütün o lafları bilerek söyledim, seni hiç takmadığımı düşünmen için. Öylesine bir kız olduğunu sanman için. Ama öyle değilsin, Kate. Sen, tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun. Seninle olmak istiyorum... Gerçekten, yalnızca seninle... Daha önce kimseye karşı böyle şeyler hissetmedim. Sözlerim kulağa kahrolası bir Hallmark kartından fırlamış gibi geliyor ama gerçek. Seninleyken sahip olmak istediğim hiçbir şeyi umursamıyorum."

Hiçbir şey söylemiyor. Bana öylece bakıyor. Bunu artık kaldıramıyorum. Ellerimi omuzlarında, kollarında gezdiriyorum. Sadece onu hissetmek için.

Kaskatı kesiliyor ama geri çekilmiyor. Ellerimi yüzüne götürüyorum. Baş parmağımla yanaklarını, dudaklarını okşuyorum.

Tanrım.

Bakışlarımız birbirini bulunca gözlerini kapatıyor ve boğazımdaki yumrunun beni boğduğunu hissediyorum.

"Lütfen, Kate, başa... dönebilir miyiz? Her şey öyle güzeldi ki. Adeta mükemmeldi. Yine öyle olalım istiyorum. Ne kadar istediğimi bilemezsin."

Daha önce pişmanlık ya da suçluluk gibi duygulara inanmazdım. Bunları insanın kendi kafasında yarattığını düşünürdüm. Yüksekten korkmak gibi mesela. Yeterince kararlı, yeterince güçlüyseniz, aşamayacağınız şey yoktur.

Ama daha önce hiç bana... kendimden daha değerli gelen birini tanımamış, incitmemiştim. Ve korkularım, o kahrolası aptallığım yüzünden bu işi bok ettiğimi bilmek... Tek kelimeyle katlanılmaz.

Kate, ellerimi üzerinden çekerek geriye doğru bir adım atıyor.

"Olmaz."

Çantasını yerden alıyor.

"Neden?" Boğazımı temizliyorum. "Neden olmaz?"

"Burada ilk çalışmaya başladığım zamanı hatırlıyor musun? Bana babanın 'yalandan' bir sunum hazırlamamı istediğini söylemiştin hani?"

Başımla onaylıyorum.

"Müşteriyi kapmamı istemediğin için öyle söyledin. Değil mi?"

"Evet."

"Sonra, Anderson'la buluştuğumuz akşam, bana göğüslerimi adamın suratına yasladığımı söylemiştin çünkü... nasıl demiştin sen? 'Beni kızdırmak' istemiştin. Doğru mu, değil mi?"

Lafı nereye getirmeye çalışıyor böyle?

"Doğru."

"Sonra geçen hafta – onca şeyden sonra – beni o kadınla konuştuğuna inandırmaya çalıştın çünkü beni incitmek istiyordun, öyle mi?"

"Öyle, ama..."

"Şimdi de kalkmış bana âşık olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet."

Başını usulca iki yana sallıyor. "Peki sana neden inanayım, Drew?"

Orada öylece duruyorum. Sessizce. Çünkü söyleyecek hiçbir şeyim, bir savunmam yok. Fark yaratacak herhangi bir gerekçe sunamıyorum.

Gitmek üzere arkasını dönüyor. Panikliyorum. "Kate, lütfen dur..."

Önüne geçiyorum. Duruyor ama dümdüz karşıya bakıyor. Sanki şeffafmışım ya da ben orada değilmişim gibi.

"İşleri batırdığımı biliyorum. Çok fena hem de. Taksideki kız olayı aptalca ve zalimceydi. Çok üzgünüm. Anlayamayacağın kadar üzgünüm. Ama... bunun elimizdeki şansı mahvetmesine izin veremezsin."

Yüzüme bakıp gülüyor. "Elimizdeki şansı mı? Ne şansımız var ki, Drew? Aramızdaki tek şey kavga, rekabet ve şehvet..."

"Hayır, bunlardan öte bir şey var. Bunu o hafta sonu hissettim, senin de hissettiğini biliyorum. Aramızdaki şey... muhteşem olabilir. Bir şans, bize – bana – tek bir şans daha ver. Lütfen."

Rolling Stones'un "Ain't Too Proud to Beg[38]" şarkısını biliyor musunuz? Yeni jenerik müziğim o.

38 Aint Too Proud To Beg (Gururum yalvarmama engel değil) : The Rolling Stones grubunun 1974 yılında 'It's Only Ronck 'n Roll' albümünde yayınladıkları single.

Dudaklarını sımsıkı kenetliyor. Sonra etrafımdan dolanmaya yelteniyor.

Kolunu yakalıyorum.

"Bırak beni, Drew."

"Bırakamam." Üstelik kastettiğim tek şey kolu değil.

Geri çekiliyor. "Biraz daha uğraş. Bir kez yaptın ne de olsa. Tekrar başarabileceğine eminim."

Sonra kapıdan çıkıp gidiyor.

Ve peşinden gitmiyorum.

Yirminci Bölüm

Tamam. Konuşma pek iyi gitmedi.

Haklısınız. Aslında tam bir felaketti. Peşinden gitmem gerektiğini mi düşünmüştünüz? Yanılıyor. Hiç Sun Tzu'nun *The Art of War*[39] kitabını okudunuz mu? Ben okudum. Askeri stratejiler üzerine bir kitap. İyi bir general, ne zaman taarruza geçeceğini bilir. Çok iyi bir general ise, ne zaman geri çekileceğini. Yeniden toparlanmak için...

Kate'e neye ihtiyacım olduğunu söyledim. Şimdi ise göstermem gerek.

Savaşları, eylemler kazanır. Yaraları, eylemler iyileştirir. Sözler değil. Sözler ucuzdur. Özellikle de benimkilerin değeri şu anda felaket bir düşüş yaşıyor.

O yüzden... bir plan yaptım. Ve başarısızlık, bunun bir parçası değil. Çünkü burada söz konusu olan yalnızca ben veya benim isteklerim değil. Artık Kate'in ne istediği de önemli. Ve o beni istiyor. Karşı koymaya çalıştığını

39 The Art Of War (Savaş Sanatı) : Sun Tzu tarafından atfedilen eski bir Çin Askeri tezidir.

görebiliyorum ama bu inkâr edilemeyecek kadar bariz. Hep öyleydi.

Kate'e benden daha çok değer veren biri daha olamaz. Ve — siz kafamı koparmadan önce söyleyeyim — bunu aşırı gelişmiş özgüvenimden ötürü söylemiyorum. Söylüyorum çünkü onca öfkenin, onca yaranın altında... Kate'in de benim ona olduğum kadar bana âşık olması.

Ona bakmak, kahrolası bir aynaya bakmaktan farksız.

O yüzden pes etmeyeceğim. Havlu atmayacağım. İkimiz de istediğimize sahip olana kadar olmaz.

Birbirimize sahip olana kadar.

Hey, çok iyi bir general ne yapardı, biliyor musunuz?

Yedekleri oyuna çağırırdı.

* * *

Bir gerçeği sizinle paylaşmak istiyorum. Pek çok erkek, birden fazla işi aynı anda idare edemez.

Aynen öyle.

O yüzden pek çok erkeği çeşit çeşit yemeklerden oluşan bir Şükran Günü sofrası hazırlamaya uğraşırken göremezsiniz. Dünyanın dört bir yanında annelerin çocuklarını birkaç saatliğine kocalarıyla bıraktıktan sonra savaş alanı gibi bir eve dönmelerinin sebebi budur. Pek çoğumuz, tek seferde yalnızca bir şeye odaklanabiliriz.

Çoğumuz öyledir ama bu durum benim için geçerli değil.

Ofis kapısının önüne çıkmadan önce, Erin'le telefonda konuşuyorum. Hayır, ona köle muamelesi yapmıyorum.

New York City'nin en başarılı yatırım bankacılarından birinin asistanıysanız, gece geç saatte aranmak iş tanımınızın içinde yer alıyor demektir. Kafamı toparlamak için yaptığım bir haftalık tatilden sonra, hâlâ benimle çalışan bir müşterim kaldı mı öğrenmem gerek.

Şansıma, kalmış.

"Umarım üçüncü bir böbreğin çıkar, Drew," diyor Erin. "Çünkü Matthew, Jack ve Steven'ın aynı anda böbreğe ihtiyacı olursa, onlara vermen gerekecek."

Görünüşe bakılırsa, ben kanepemdeki göçüğü meydana getirmekle meşgulken beni idare eden onlarmış.

"Jack için bu hafta sonu Scores'ta bir masa ayırt. Benden olsun."

Hiçbir şey, parası ödenmiş bir striptizci kadar iyi bir teşekkür olamaz.

Matthew ile Steven'a gelince, o konuda düşünmem gerekecek. Striptiz kulüplerinin Karanlık Taraf'ta yasadışı olduğuna dair bir his var içimde.

Erin bana işler hakkında bilgi verdikten sonra, ona zaman çizelgemi temizlemesini söylüyorum ve yarın için ihtiyacım olacak şeylerin listesini veriyorum. Önümde çok uzun bir gün var ama bunun yatırım bankacılığıyla hiçbir alakası yok.

Telefonu kapattıktan sonra evime giriyorum. *Tanrım.* Elimle burnumu tıkıyorum. Yedi gün boyunca bu kokuyla nasıl yaşamışım ben?

Ah, doğru. Bitkisel hayattaydım.

Etrafı şöyle bir inceliyorum. Duvarlardan birinin önüne çöp torbaları sıralanmış. Masada boş şişelerden oluşan bir yığın var. Kirli tabaklar lavabodan dolup taşmış ve ortalığa trafikte çöp kamyonunun arkasında sıkışıp kaldığınızda arabanızın içine sızan koku gibi bayat bir koku yayılmış. Alexandra temizlemek için elinden geleni yapmış ama ev hâlâ berbat durumda.

Tıpkı hayatım gibi. Ne kadar da güzel sembolize ediyor, değil mi?

Burnumdan — gerçek anlamda — nefes alabileceğim tek yer olan yatak odasına doğru ilerliyorum. Yatağın kenarına oturarak gözlerimi telefona dikiyorum. Bahsettiğim yedekleri hatırlıyor musunuz? Onları arama vakti.

Ahizeyi kaldırıp numarayı çeviriyorum. İkinci çalıştan sonra, yatıştırıcı bir ses beni selamlıyor. Güç ve rahatlamanın mükemmel birleşimi.

"Alo, anne," diyorum.

Bir başkasını aradığımı sanmıştız, değil mi?

Aslında içten içe ana kuzusu sayılırım. Bunu itiraf edecek kadar olgunum da. Ve bana inanın, böyle olan tek kişi ben değilim. Bu pek çok şeyi açıklıyor, değil mi? Erkek arkadaşınızın çoraplarını veya iç çamaşırını neden kirli sepetine denk getirememesini, mesela. Sebebi, çocukluğundan beri bunu onun için annesinin yapmış olmasıdır. O yüzden makarna sosunuz güzeldir ama harika değildir. Çünkü tat duyuları annesinin yemeklerinin sosuna alışmıştır.

Ayrıca, 'Anneler en iyisini bilir' sözünü duymuşsunuzdur. Evet, sinir bozucu. Ama doğru mu? Ke-sin-lik-le. Bugüne kadar annemin yanıldığını görmedim. Hem de hiçbir konuda. O yüzden şu anda onun görüşü en değerli kaynağım. Kate'le aramı düzeltmek için ne yapmam gerektiğini *düşündüğümü* biliyorum ama bunun gerçekten de *doğru* şey olduğuna dair annemin onayına ihtiyacım var. Bu olaylarda yeniyim. Ve işleri batıracak lüksüm yok.

Bir daha olmaz.

Annem, tavuk çorbası ve soğuk kompres hakkında konuşmaya başlıyor ama lafını kesiyorum.

"Anne, hasta değilim. En azından senin düşündüğün anlamda."

İçimi çekerek bütün hikâyeyi anlatmaya başlıyorum. Kısaltılmış ve sansürlü versiyonunu, tabii.

Kendimi günah çıkartıyormuş gibi hissediyorum.

Kate'le işleri batırdığım – tamam, mahvettiğim – ofisteki sabahı anlattıktan sonra annem üzüntülü bir şekilde, "Ah, Drew," diyor.

Midem, pişmanlık ve hayal kırıklığıyla kasılıyor. Bir zaman makinem olması için neler vermezdim.

Dibe vuruşumun hikâyesini bitirdikten sonra, ona işleri düzeltmek için yaptığım planları anlatıyorum. Ben lafımı bitirdikten sonra birkaç saniye bir şey söylemiyor. Sonra sessiz, nazik annemden bekleyeceğim son şeyi yapıyor.

Gülüyor. "Babana ne kadar da benziyorsun. Bazen, benden en ufak bir DNA kırıntısı aldın mı, merak ediyorum."

Babamla aramda herhangi bir benzerlik olduğunu düşünmüyorum. İş aşkımız ve başarı güdümüz hariç, tabii. O anlamda her açıdan eşit olmuşuzdur. Bunun dışında, babam tutucu bir insandır. Kendini ailesine adamış, sadık bir adamdır. Aslında her açıdan benim zıttım sayılır.

"Öyle mi?"

Hâlâ kıkırdıyor. "Bir gün sana Columbia'da babanla ilişkimizin nasıl başladığını anlatırım. Hem de hiçbir zaman bilmenizi istemediği o küçük, kirli detayları atlamadan."

Eğer bu hikâyenin herhangi bir yerinde seks geçiyorsa, dinlemek istemiyorum.

Hiçbir zaman hem de.

Bana kalırsa annemle babam, hayatlarında iki kez seks yapmışlardır. Birinde Alexandra olmuştur, birinde de ben. O kadar. Bir noktada kendimi aldattığımı fark ediyorum ama bu inkâr içerisinde yaşamayı tercih ettiğim bir konu.

"Sana ve Kate'e gelince, planladıkların karşısında oldukça... etkileneceğini düşünüyorum. Eninde sonunda. Önce eminim ki çok öfkelenecektir. Buna hazırlıklı olmalısın, Drew."

Bende buna güveniyorum, aslında. Matthew'un bahsettiği ince çizgiyi hatırlıyor musunuz?

"Yine de sana sormam gerek, hayatım. Emin misin? Kate Brooks'un senin için yaratılmış olan genç bayan olduğuna dair hiç şüphen yok mu? Yalnızca bir sevgili olarak değil, arkadaş olarak, yoldaş olarak, eş olarak? Kuşku duymaman gerek, Drew. Birinin duygularıyla oynamak

çok yanlış bir şeydir, bunu sana söylememe gerek yok herhalde."

Şu an sesinden sitem duyuluyor. Sekiz yaşında, beni Alexandra'nın günlüğünü okurken yakaladığında kullandığı ses tonuyla aynı.

"Yüzde yüz eminim. Ya Kate... ya hiç ."

Bunun doğruluğu karşısında hâlâ şaşkınım. Ve açık konuşmak gerekirse, bir yandan da ödüm kopuyor.

Demek istediğim, Kate'le yatmadan önce dahi başka kadınlara olan isteğim şiddetli bir şekilde azalmaya başlamıştı. Bunun sebebi yatakta kötü olmaları değildi. Kate olmamalarıydı. Bir facia olur da Kate benimle barışmazsa, kafamı kazıtıp Tibet'e taşınabilirim.

Keşiş aradıklarını duymuştum.

"O halde sana tavsiyem; insafsız ol. Uzlaşmaz görün. Yolundan hiçbir şekilde sapma. Özgüvenin sarsılacak olursa, Kate bunu sevginin de sarsılacağına dair bir işaret olarak yorumlayabilir. Ona zaten sana inanmaması için pek çok neden vermişsin, güvensizliğinin daha fazlasını vermesine izin verme. Tatlı davran, Drew. Dürüst ol. Seni nasıl bir adam olarak yetiştirdiysem, öyle davran. Öyle bir adam olduğunu biliyorum."

Gülümsüyorum. Ve öylece, — hiç şüpheye yer kalmaksızın — bu işi yoluna sokacağımı biliyorum.

"Teşekkürler, anne."

Telefonu kapatmak üzereyken, "Ve Tanrı aşkına, bu durumu düzeltir düzeltmez, ikinizi birlikte yemeğe

bekliyorum. Oğlumu parmağında oynatan kadınla tanışmak isterim. Olağanüstü biri olmalı."

Kate'in yüzlerce görüntüsü bir anda kafama doluşuyor...

Kate masasının başında, gözlüklerini takmış. Zekâ ve kararlılıkla ışıldıyor. Hafife alınmayacak bir kadın.

Kate ettiğim yersiz laflardan birine gülüyor. Matthew'u Dee-Dee ile tanıştırıyor. Steven'ı beladan kurtarıyor.

Kate kollarımda, inanılmaz tutkulu ve istekli. Bana güveniyor. Altımda, üstümde, çevremde, her hareketime, her iniltime eşlik ediyor.

Gülümsemem genişliyor.

"Öyle, anne. Gerçekten de öyle."

* * *

Şimdi tarih dersi vakti, çocuklar.

Eski günlerde iki kavim savaştayken, muharebeden önce asilzadeleri savaş alanına göndererek şiddet içermeyen bir çözüm bulmak için görüşmeyi denerlermiş. Lordlar anlaşmaya varırsa, savaş olmazmış. Ama bir türlü uzlaşamazlarsa, savaş başlarmış.

Hem de savaş derken, eski moda baltalarla, ateşli oklarla, top gülleleriyle bacaklarınızı dizlerinizden koparan türde bir muharebeden bahsediyorum.

Evet, bu *Braveheart* filminden bir sahne. Ama yine de tarihsel açıdan doğru.

Demek istediğim, her hedefe ulaşmanın iki yolu vardır: Zor yol ve kolay yol. Bunu, eski insanlar çok iyi kavramış. Ben de anlıyorum. O yüzden ofis binasının önünde,

Kate'i içeri girmeden önce yakalamak için bekliyorum. Zeytin dalı uzatmak için. Barışçıl bir çözüm bulmak için.

Buna, benim 'kolay yolum' diyelim.

İşte geliyor. Bloğun ilerisinde onu görüyor musunuz? Bugün işe savaşa hazır halde gelen tek kişi ben değilim, demek ki. Kate de zırhını kuşanmış durumda.

Siyah bir pantolon-ceket takım, altına da benimle göz göze gelmesini sağlayacak kadar yüksek topuklu ayakkabılar giymiş. Saçlarını sıkıca topuz yapmış, yalnızca birkaç tutam yüzüne düşüyor. Çenesini kaldırmış, bakışları çelikten, kararlı ve sert adımlarla yürüyor.

Muhteşem.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve sertleştiğimi hissediyorum ama bunu görmezden gelmem lazım. Evet, biriyle yatmayalı binlerce yıl oldu ama o konuyu sonra hallederiz. Şu anda odak noktam tamamen Kate ve bir sonraki hamlem.

Binanın önünden ayrılarak, yarı yolda önünü kesiyorum.

"Selam, Kate. Bu sabah özellikle yenilip yutulası bir halin var."

Gülümseyerek ona mor bir lavanta uzatıyorum. Almıyor. Bunun yerine tek kelime etmeden yürümeye başlıyor.

Önünde kalmak için geri geri yürümeye başlıyorum. "Günaydın, Kate."

Etrafımdan dolaşmaya çalışıyor ama onu engelliyor ve ardından sırıtıyorum.

Elimde değil.

"Ne oldu? Benimle konuşmuyor musun yoksa? Beraber çalıştığımızı düşünürsek, sence bu mantıklı bir hareket mi gerçekten?"

Sesi ifadesiz, sözleri çalışılmış. Tıpkı bir robot gibi. "Elbette hayır, Bay Evans. Benimle görüşecek iş meseleleriniz varsa, sizinle sohbet etmekten keyif alırım. Ama söz konusu iş değilse, o zaman tercihim..."

"Bay Evans mı?" *Hiç sanmıyorum.* "Bu müstehcen bir rol yapma oyunu mu? Ben kötü patronum, sen de seksi sekreter gibi bir şey mi?"

Çenesi kasılıyor ve evrak çantasını daha sıkı kavrıyor.

"İstersen, patron sen olabilirsin. Ben de cezalandırılması gereken itaatkâr asistan olurum. Şu baskın kadın olayına girebiliriz, hiç sorun değil."

İğrenmiş gibi bir ses çıkarıyor.

Ve yanımdan geçip gidiyor.

Ona kolayca yetişiyorum. "Dur. Bekle, Kate. Dalga geçiyorum. Şakaydı. Lütfen, bekle. Gerçekten seninle konuşmam gerek."

Sesi keskin, rahatsız olmuş gibi çıkıyor. "Ne istiyorsun?"

Gülümseyerek tekrar çiçeği uzatıyorum. "Cumartesi günü benimle yemeğe çık."

Alnı kırışıyor. "Bilmediğim bir ilaç falan mı kullanıyorsun?"

"Neden sordun?"

"Dün gece kendimi yeterince iyi ifade edemedim mi? Neden bir daha seninle çıkmayı aklımın ucundan geçireceğim gibi bir hayale kapıldın ki?"

Omuz silkiyorum. "Bu sabah keyfin yerine gelmiş olur diye umuyordum. Belki gece güzel bir uyku çektikten sonra hâlâ... benden hoşlandığını fark edersin diye."

Burun kıvırıyor. "Boşuna nefesini tutup bekleme."

Bir adım attıktan sonra durup bana dönüyor.

"Aslında düşündüm de, tutsan da olur."

Kate binaya doğru ilerlerken adımlarına yetişiyorum. İki dakikam kaldı, belki de daha az. Hızla konuşuyorum.

"Cidden Kate, düşünüyordum da..."

"Ne mutlu sana."

Hep bu kadar hazırcevap mıydı bu ya?

"Sil baştan başlamak istiyorum. Bu sefer her şeyi doğru düzgün yapalım. Seni dışarı çıkarayım. Geçen sefer söylemem gereken her şeyi söyleyeyim. Seni ne kadar muhteşem bulduğumu, benim için ne kadar önemli olduğunu. Ah, sana bir daha asla yalan söylemeyeceğim."

Hiçbir zaman.

Ciddiyim.

Bundan on sene sonra Kate, bana üzerindeki kotun kıçını büyük gösterip göstermediğini sorarsa — ve öyle gösteriyorsa — tüm içgüdülerime karşı koyacak ve evet diyeceğim.

Yemin ederim.

Cevap verirken yoluna dümdüz devam ediyor. "Teklifin için teşekkürler ama hayır, almayayım. Kendimi aptal ve kullanılmış hissetmek, bu hafta yapılacaklar listemin üst sıralarında yer almıyor. Bunu daha önce yaşamıştım. Başa sarmak istemiyorum."

Nazikçe dirseğini tutarak onu kendime çeviriyorum. Bakışlarını yakalamaya çalışıyorum ama o gözlerini benden kaçırıyor. Sesim alçak. Ve samimi.

"Kate... paniğe kapıldım. Korktum ve her şeyi mahvettim. Bir daha asla böyle bir şey olmayacak. Ben hatalarımdan ders çıkarırım."

"Ne tesadüf." Beni imalı bakışlarla tepeden tırnağa süzüyor. "Ben de öyle."

Sonra çekip gidiyor. Derin bir nefes koyuveriyorum.

Peki.

O zaman zor yola kaldık.

Neden şaşırmadım acaba?

Yirmi Birinci Bölüm

Kate binanın kapısını açtığında, hemen arkasında bitiyorum. Eşiği geçtiği anda müzik başlıyor.

Ve olduğu yerde kalakalıyor.

Three Man Band. Gezginci müzisyenler. Gerçekten. Solistin omzuna askıyla astığı bir gitarı ve göğsüne tutturduğu bir mikrofonu var. Bateristin ise önünde altı parçalı bir davul seti var. Bandoda çalan bir çocuk gibi ama çok daha havalı. Sonuncusu ise belindeki platformda duran bas gitar ve klavyeden oluşan bir birleşim çalıyor.

Kulağa çok aptalca geldiğinin farkındayım ama aslında öyle değiller. Hatta gayet iyiler. Yazları Jersey sahillerinde çalan cover grupları gibiler. 38 Special'ın[40] 'Caught up in You' şarkısını çalıyorlar.

Kate, dişlerinin arasından tıslıyor. "Bu da neyin nesi?"

Omuz silkiyorum. "Eh, ben gitar çalmayı bilmem. Şarkı söylemek desen, o da yok. O yüzden..."

40 38 Special : 1974 yılında Don Barnes ve Donnie Van Zant tarafından kurulmuş olan bir Amerikan rock grubu.

Aklından ne geçtiğini biliyorum. *Müzik mi, Drew? Büyük planın bu mu? Billy bunu zaten denememiş miydi?* Evet, Warren bu stratejiyi denedi ve başarısız oldu. Ama bu farklı olacak.

Daha iyi.

Daha uzun.

Three Man Band, oradan oraya giden bir grup. Bu da Kate'i bütün gün takip edebilecekleri anlamına geliyor ve edecekler de. Ona yalnızca tek bir değil, düzinelerce — dikkatle seçilmiş — şarkıyla serenat yapacaklar. Ve hayır, bütün planım bu değil. Bu yalnızca ilk adım. Dahası da var.

"Senden nefret ediyorum."

Hayır, etmiyor.

Sahipsiz çiçeğimi kulağının arkasına takıyorum. "Şarkının sözlerini dinle, Kate."

Şarkıcı, diz çökmüş bir adamdan bahsediyor. Öyle aşık olmuş ki, artık değişmek, daha iyi bir adam olmak istiyormuş. Sırf onun için.

Kate, çiçeği kulağının arkasından çekerek yere fırlatıyor. Sonra hızla yanımdan geçip asansöre doğru ilerliyor.

Ve Three Man Band hemen çevresini sarıyor, çalmaya devam ediyorlar.

Korkmuş gibi görünüyor, öyle değil mi? Asansörün kapıları kapanırken, kendimi neredeyse kötü hissediyorum.

Neredeyse.

Bir sonraki asansöre binerek kırkıncı kata çıkıyorum. O sırada Aerosmith[41]'in 'Angel' şarkısının müziği ortalığa yayılıyor. Görünüşe göre Kate, Three Man Band'i odasına almamış. O yüzden kapalı kapının önünde duruyorlar.

Erin'in masasının başında duruyorum. Bana kahvemi uzatıyor.

"Güzel şarkı."

"Teşekkürler. Her şey tamam mı?"

"Ateşe hazırız, patron." Parmaklarını şıklatıyor. "Ah, unutmadan, bunu sana getirmiştim." Bana DVD'lerle dolu orta boy bir kutu uzatıyor. En üstte *Gone with the Wind, Say Anything, Beauty and the Beast, Casablanca, Titanic,* ve... *The Notebook* var.

"Bu nedir?"

"Araştırma. Senin için. İhtiyacın olabilir diye düşündüm."

Gülümsüyorum. "Sen olmasan ben ne yapardım, Erin?"

"Hayatının geri kalanını yalnız ve sefil geçirirdin."

Aşağı yukarı öyle de diyebiliriz.

"Kendine bir hafta daha izin yaz, tamam mı?"

Filmlerle dolu kutuyu alarak ofisime gidiyor ve ikinci aşamaya hazırlanıyorum.

* * *

Çiçekler. Pek çok kadın çiçek istemediğini söyler. Ama kendisine çiçek alındığında mutlu olmayan kadın yoktur.

41 Aerosmith : 1970 yılında kurulmuş bir Amerikan rock grubudur.

O yüzden her saat başı Kate'in ofisine çiçek gönderilmesi talimatını verdim. Her seferinde yedi düzine. Ayrı olduğumuz her gün için bir düzine.

Romantik, değil mi? Ben de öyle düşünmüştüm.

Kate'in en sevdiği çiçeğin beyaz papatya olduğunu bilmeme rağmen, çiçekçiye özellikle onlardan yollamamasını söyledim. Onun yerine egzotik çiçekler seçtim. Parlak renkli taç yaprakları ve tuhaf şekilleri olan buketler. Kate'in muhtemelen hayatı boyunca gitmediği yerlerden gelen, hayatı boyunca görmediği türden çiçekler.

Onu götürmek istediğim yerlerden.

İlk başta notları sade ve sıradan tutuyorum. Şunlar gibi;

Kate,
Üzgünüm.
Drew.

* * *

Kate,
Olanları telafi etmeme izin ver.
Drew.

* * *

Kate,
Seni özledim. Lütfen beni affet.
Drew.

Ama birkaç saat sonra işleri bir üst seviyeye taşımanın vaktinin geldiğine karar verdim. Daha yaratıcı olmalıyım. Siz ne düşünüyorsunuz?

Kate,

Senin yüzünden takipçi sapığın teki oldum çıktım.

Drew

* * *

Kate,

Benimle cumartesi günü yemeğe çıkarsan, bütün müşterilerimi sana veririm. Hem. De. Her. Birini.

Drew.

* * *

Kate,

Kendimi bir otobüsün önüne atsam, hastaneye ziyaretime gelir misin?

Drew

Not: Hayatta kalmazsam çok suçluluk duymamaya çalış. Gerçekten.

Son notu kırk beş dakika önce gönderdim. Şimdi ise masamda oturmuş, bekliyorum. Neyi bekliyorsun, diye sorduğunuzu duyar gibiyim. Göreceksiniz. Kate inatçı olabilir ama taştan yapılmış değil.

Kapım hızla açılarak, alçı panelin üzerinde bir göçük izi bırakıyor.

İşte başlıyoruz.

"Sen... beni çıldırtıyorsun!"

Yanakları kıpkırmızı kesilmiş, nefes alıp verişi hızlanmış ve gözlerinde bir katilin bakışları var.

Çok güzel.

Umutla kaşlarımı kaldırıyorum. "Çıldırtıyor muyum? Yani yine gömleğimi yırtmak mı istiyorsun?"

"Hayır. Daha çok, bir türlü geçmeyen mantar enfeksiyonu kaşıntısı gibi diyelim."

İrkiliyorum. Elimde olmadan.

Tanrım.

Kate, masama doğru bir adım atıyor. "Çalışmaya uğraşıyorum. Odaklanmam gerek. Ve Manny, Moe ve Jack kalkmış, ofis kapımın önünde seksenlerden kalma bütün bayağı şarkıları çalıp duruyorlar!"

"Bayağı mı? Cidden mi? Hah. Ben de seni seksenler tarzında bir kız sanmıştım."

Eh, yaşayarak öğreniyorsunuz.

"Ben ciddiyim, Drew. Burası bir iş yeri. Bunca gürültüden rahatsız olan bir tek ben değilimdir herhalde."

Güzel. Drew'a döndük. İlerleme var.

Diğer personeli rahatsız etme konusuna gelince? Onu da düşündüm. Bu katta çalışan kişilerin çoğuyla konuştum ve o günkü gösteri hakkında bilgi verdim. Pek dert etmiş gibi bir halleri yoktu.

"Ben de ciddiyim, Kate. Çalışmaman gerekiyor. Dinlemelisin. Bu şarkı listesini kendim seçtim. Benim açımdan büyük bir jest. Sana neler hissettiğimi göstermek için."

"Neler hissettiğin hiç de umurumda değil!"

"Ovv, bu sert oldu işte."

Kollarını kavuşturarak, ayağını yere vuruyor.

"Biliyor musun, bunu yapmak istemiyordum ama bana başka çare bırakmadın. Bu işi bir yetişkin gibi çözecek kadar olgun olmadığın kesin. O yüzden... seni babana söyleyeceğim."

Tabii ya.

Gidip babacığa beni şikâyet edecek olan *o* ama olgun olmayan *benim*.

İşe bak.

Gerçi bunu da düşünmüştüm. "Babam önümüzdeki iki hafta boyunca Kaliforniya'da olacak. Bana telefonun diğer ucundan yapabileceklerine dair pek endişem yok doğrusu." Tekrar konuşmaya yeltenerek ağzını açıyor ama sözlerimi sürdürüyorum. "Frank'le konuşmayı deneyebilirsin. Ama o da Hamptons'ta. Bütün yıl devam edecek olan golf kursu *Trump* yeni açılmış. George, ofisinde." Arkasını dönüyor ancak sonraki sözlerim duraksamasına yol açıyor. "Ama seni uyarmam gerek... romantiklere karşı zaafı vardır. Senin yerinde olsam, pek umutlanmazdım. Kendisi benim vaftiz babam olur da."

Bana bir an gözlerini dikip bakıyor. Nasıl karşılık vereceğini bulmaya çalışıyor. Masamdaki bütün ağır nesneleri

kaldırmış olduğum için memnun olduğumu belirtmek isterim.

Bilirsiniz, muhtemelen şu an kafama indirmek isteyeceği türde nesnelerden bahsediyorum.

"Bunu yapamazsın. Bu cinsel tacize girer."

Ayağa kalkarak masamın üzerine doğru eğiliyorum. "Git de bana dava aç o zaman."

Ağzını açtığında volkan patlaması gibi bir tirad geleceğini anlayarak lafını kesiyorum. Sesim sakin. Mantıklı.

"Veya bunlarla hiç uğraşmaz ve cumartesi günü benimle dışarı çıkarsın. Tek bir buluşma ve ardından tüm dertlerin bitecek. Ondan sonra benimle bir alakan olsun istemezsen, seni rahat bırakırım. İzci sözü."

Teknik olarak, bu bir yalan sayılmaz. Daha önce hiç izci olmadığımı söylemiştim. Yasalardaki boşluklar hani, hatırladınız mı?

Yüzüne bir tiksinti ifadesi yayılıyor. "Kesinlikle olmaz. Seninle dışarı çıkmam için bana şantaj yapmana izin vermeyeceğim."

Tekrar sandalyeme oturuyorum. "Bu güçlü bir karar. Feminist, ben-kadınım-duy-kükrememi tarzında bir karar. Seninle gurur duyuyorum, Kate."

Gözleri şüpheyle kısılıyor.

Akıllı kız.

"Üstelik, yarına planladıklarımı görmen için sabırsızlanıyorum. Ben olsam, herhangi bir toplantı ayarlamazdım. Ortalık çok gürültülü olabilir."

Ağzından çıkan her kelimeyle sesi daha da yükseliyor. Yaklaşan bir fırtınayla çakan şimşekler gibi. "Sen çıkarcı, çocuk gibi, kindar piçin tekisin!"

"Öyle olmak için uğraşmıyorum."

Masamın öbür tarafına geçiyor ve ayağa kalkıyorum.

"Sen bencil, benmerkezci, egoist orospu çocuğunun tekisin!"

"Biliyorum."

İki yumruğuyla birden göğsüme vurmaya başlıyor.

Küt.

"Keşke o salak kulüpte seni hiç görmemiş olsaydım!"

Küt.

"Keşke bu işe hiç girmemiş olsaydım!"

Küt.

"Keşke seni hiç tanımamış olsaydım!"

Bileklerini yakalayarak onu kendime çekiyorum.

Genellikle bu noktada öpüşmeye başlarız.

O kısmı mı bekliyordunuz? Üzgünüm. Öyle bir şey olmayacak. Çünkü burada konu sadece ben veya bir tarafım değil. Artık her şey değişti. Bunu Kate'e de ispatlamam gerek.

O yüzden geri çekiliyorum. Ama bunu kolay bir şey sanmayın. Çünkü değil. Şu anda dudaklarımı onunkilere yapıştırarak ona aramızdaki her şeyin ne kadar güzel olduğunu hatırlatmaktan daha çok istediğim hiçbir şey yok. Ve hâlâ ne kadar güzel olabileceğini.

Eğilerek alnımı onunkine yaslıyorum. Gözlerini kapatıyor. Burnumu onunkine sürterek sakinleşmek için derin bir nefes alıyorum. Hatırladığımdan daha da güzel kokuyor. Cennet Bahçesi'nin sıcacık kurabiyeleri gibi.

"Seni incittiğim için çok üzgünüm. Söylediğim hiçbir şeyde ciddi değildim. Tek bir kelimemde bile. Lütfen bana inan," diye fısıldıyorum.

Kate gözlerini açıyor. O güzel, kahverengi gözlerinde şaşkın bir ifade var. Avcının kokusunu almış bir geyik gibi korku dolu bir bakış. Çünkü bana inanmak *istiyor.* Ve benim bunu bildiğimi biliyor.

Sonra gözlerini kırpıştırıyor. Ve bakışları yeniden sertleşiyor. Bana mı yoksa kendisine mi daha çok kızdığını anlamak güç.

Muhtemelen bana.

Beni göğsümden itiyor ve sandalyeme geri düşüyorum.

"Siktir git."

Tekrar masamın etrafından dolaşarak kapıya doğru ilerliyor.

"Burada mı? Şimdi mi?" Bu teklifi düşünüp taşınıyormuş gibi tavana bakıyorum. "Hmm... peki o zaman. Ama dikkat et. Çünkü kanepemin başından daha önce böyle bir şey geçmedi."

Kravatımı gevşeterek gömleğimin düğmelerini çözmeye başlıyorum.

Kate kekeleyerek, parmağını bana uzatıp homurdanırcasına sesler çıkarıyor.

Evet, acayip seksi.

"Off!" diye tepinerek odamdan çıkıyor ve dışarıda bekleyen Three Man Band'in önünde duruyor. "Sakın peşimden gelmeye kalkmayın!"

Kate koridorun öbür ucunda kaybolurken, solist bana bakıyor.

Başımla onaylıyorum.

Üçü de Kate'in peşinden giderken, Asia'nın[42] 'Heat of the Moment' şarkısını çalmaya başlıyorlar.

Hey, sorun ne? Endişelenmiş gibi bir haliniz var. Endişelenmenize gerek yok. Ben ne yaptığımın farkındayım. Bunların hepsi planımın bir parçası.

42 ASIA : 1981 yılındadört farklı progressive rock grubu üyesinin bir araya gelmesiyle oluşmuş, İngiliz bir gruptur.

Yirmi İkinci Bölüm

Bunu bilmediğinize bahse girerim ama pek çok erkeğin Ariel'a bir takıntısı vardır. Bilirsiniz hani, *The Little Mermaid*[43] çizgi filmindeki? Şahsen ona karşı bir ilgi hissetmesem de, erkeklerin neden ona bayıldığını anlayabiliyorum. Deniz kabuklarını gayet güzel dolduruyor ve filmin büyük bölümünde konuşamıyor.

Bunun ışığında, Erin'in bana verdiği ödevin bir parçası olarak *Beauty and the Beast*[44]'i izlerken aklımdan geçenler beni pek rahatsız etmiyor. Belle'den hoşlanıyorum. Çok çekici. Şey... en azından bir çizgi film karakteri için. Bana Kate'i hatırlatıyor. Uyanık ve akıllı bir kız. Üstelik Çirkin'i ya da acayip kocaman kolları olan diğer adamı takacak bir tip değil.

43 *The Little Mermaid* : ilk kez 1989 yılında yayınlanmış olan ve Türkçe'ye 'Küçük Denizkızı' olarak çevirilen animasyon.

44 *Beauty and the Beast* : ilk kez 1991 yılında yayınlanmış olan ve Türkçe'ye 'Güzel ve Çirkin' olarak çevirilen animasyon.

Belle, bir kuşu beslemek üzere eğilirken gözlerimi televizyona dikip bakıyorum. Sonra dekoltesini görmek umuduyla ben de öne eğiliyorum.

Kesinlikle cehenneme gideceğim, değil mi?

Elimde değil. Çaresiz durumdayım. Sinirliyim.

Azgınım.

O konuyu sonra hallederiz demiştim, hatırladınız mı? İşte, 'sonra' geldi çattı. Kendimi patlamak üzere olan çalkalanmış bir kutu kola gibi hissediyorum. Eski rekorum on iki gündü, biliyorum ama bu farklı bir durum.

Çok daha kötü.

Donmuş bir hindi kadar sertim. Kendi kendime takılmadım. Bir kez bile. *Dokuz kahrolası gün* oldu. Sanırım içimde birikenler beynimi etkilemeye başlıyor. Bir diyabetli için şeker nasılsa, öyle işte.

Neden Tanrı'nın bana vermiş olduğu elin nimetlerinden yararlanmadım diye soruyorsunuz, değil mi?

Yeni kuralım bu. Aptallığım için kendime uyguladığım bir ceza. Kate de benimle boşalana kadar, boşalmayı reddediyorum. Dün iyi bir fikir gibi gelmişti. Ama bugün onu gördükten sonra, beklemenin beni öldüreceğinden emin oldum.

Gözlerinizi devirmeyin.

Hiç anlamıyorsunuz. Erkek değilseniz, anlayamazsınız da. Düzenli cinsel tatminin bizim için ne kadar önemli olduğuna dair en ufak bir fikriniz bile yok. Çok mühim bir şey bu. Hatta hayati.

Size açıklayayım.

2004'te UCLA, kadınların sevişmeye — diğer günlük faaliyetlerine kıyasla — ne kadar değer verdiğini belirlemek için bir anket yaptı. Peki sonuç ne oldu, biliyor musunuz? Her on kadından sekizi — bu da yüzde seksene tekabül ediyor — seks ile uyku arasında bir tercih yapmaları gerekse, uykuyu seçeceklerini söyledi.

Aynı sene, NYU da bir inceleme yaptı. Farelerle. Erkek farelerin beyinlerine elektrotlar yerleştirerek kafeslerine iki buton koydular. O küçük şanslı piçler mavi butona bastığında, elektrotlar orgazmı tetikliyordu. Kırmızı butona bastıklarında ise, yemek veriliyordu.

Farelerin hepsine ne olduğunu bilmek ister misiniz?

Öldüler.

Açlıktan hem de.

Hiçbiri *asla* kırmızı butona basmadı.

Başka bir şey söylememe gerek var mı?

Neyse, halim bu işte. Kendi küçük kafesime tıkılmış durumdayım ve etrafta kahrolası mavi butondan iz yok. Ama...

Belki en iyi şeyler listesine ikinci sıradan giriş yapacak bir şeyi deneyebilirim. Filmi durduruyorum. Sonra ahizeyi kaldırarak numarayı çeviriyorum.

"Alo?" Sesi uykulu. Boğuk.

"Selam, Kate."

"Drew? Sen... ev telefonumu nereden buldun?"

"Personel dosyana baktım."

Evet, bu tip şeylerin gizli bilgi olması gerekir ama bir iyilik istedim diyelim. Ben kazanmaya oynarım. Asla adil oynadığımı iddia etmedim.

Kafamda, Kate'in yatakta dans etmesine ilişkin görüntülerle kanepede arkama yaslanıyorum.

"Eee... üzerinde ne var?"

Çat.

Fena gitmedi.

Numarayı tekrar çeviriyorum.

"Alo."

"Aramadan önce beni düşünüyordun, değil mi?"

Çat.

Gülümseyerek tekrar arıyorum.

"Ne var?"

"Merak ediyorsundur diye söyleyeyim dedim, hâlâ bende."

"Ne hâlâ sende?"

"İç çamaşırın. Siyah dantelli olan. Çekmecemde duruyor. Bazen onu yastığımın altına sokup uyuyorum."

Sapıkça mı? Muhtemelen.

"Bütün kurbanlarından bir yadigâr mı saklarsın? Bana seri katilleri hatırlattı."

"Yoo, hepsinden değil. Yalnızca senden."

"İltifat mıydı bu şimdi? Daha çok midemi bulandırdı."

"Koleksiyonuma bir tane daha ekleyebiliriz diye umuyordum."

Çat.

Bu iş saçma bir hal almaya başladı.

Tekrar arıyorum.

"Ne. İstiyorsun. Drew?"

Seni.

İkimizi.

Bir hafta kadar lüks ve ıssız bir adada, seninle mahsur kalmayı.

"Kapatma. Nasıl olsa aramaya devam edeceğim."

"Ben de telefonun fişini çekerim."

Sesindeki meydan okuma, bardağı taşıran son damla oluyor. Bir hafta mı demiştim? Aslında bir ay demek istedim.

En az hem de.

"Ben de çıkar oraya gelirim. Kapının önüne dikilir, seninle oradan konuşurum. Komşular bunu nasıl karşılar, artık orasını bilemem."

Birkaç saniye konuşmuyor. Saat gece yarısını geçmiş. Muhtemelen ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyor.

Hem de nasıl ciddiyim.

Sonra hattın öbür ucunda bir of çektiğini duyuyorum. "Tamam. Telefonu kapatmıyorum. Aramak için ciddi bir sebebin var mı, yoksa tek istediğin beni biraz daha rahatsız etmek mi?"

Ona gerçeği tüm çıplaklığıyla söylüyorum. "Sadece sesini duymak istedim."

Çok da uzun olmayan bir süre önce, ne zaman istesem Kate'in ofisine uğrayabiliyordum. Onunla konuşabiliyordum. Ona bakabiliyordum. Onu dinleyebiliyordum.

Bunu özlüyorum. Hem de çok.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Çalışıyorum."

"Ben de. Sayılır yani. Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Yeni bir müşteri için teklif hazırlıyorum. Jeffrey Davies."

"Milyoner olan mı? O adam biraz şey değil mi... çatlak?"

"Çok eksantrik bir tip olduğu kesin."

Herifin acayip tuhaf olduğunu duymuştum. Şu Klingon dilini öğrenen veya ameliyatla kulaklarını Mr.Spock gibi yaptıran Trekkie fanatikleri gibi.

"Neyin peşindeymiş?"

"Teknoloji. Tam olarak söylemek gerekirse, hayatı uzatan bilimsel bir araştırma."

Şu an sesi rahat çıkıyor. Normal. Hatta neredeyse cana yakın.

"Kriyojenle uğraşan birilerini tanıyorum. Seninle görüşmelerini sağlayabilirim. Bunu cumartesi günkü akşam yemeğinde konuşabiliriz."

"Bana rüşvet mi vermeye çalışıyorsun?"

"Sen kahvaltıyı mı tercih ederdin yoksa? Öğle yemeği de bana uyar."

Bu noktada gün ortası atıştırmasına bile razıyım.

Burnundan bir ses çıkarıyor. Tam olarak kahkaha sayılmaz ama yakın. "Kes şunu, Drew."

Beni görememesine rağmen sırıtıyorum. "Öyle bir şey olmayacak. Bunu sonsuza dek sürdürebilirim. Acayip dayanıklıyımdır ama sen bunu zaten gayet iyi biliyorsun."

"Yine kapatayım istiyorsun herhalde?"

"Hayır. Yaramazlık yok, söz," diye sızlanıyorum.

Yan tarafıma dönüyorum. Ev loş ve hareketsiz. Çok... samimi geliyor. Telefonda konuşmaman gereken bir saatte örtülerin altına saklanıp konuştuğunuz lise zamanları gibi.

"Ee, Noel'de ne yapıyorsun?"

Konuşurken sesinden gülümsediğini anlıyorum. "Annem geliyor. Dee-Dee'ninki de gelecek. Hep birlikte dışarı çıkıp akşam yemeği yiyeceğiz. Kira sözleşmem öbür ay bitiyor, o yüzden annem buradayken ev bakalım diyorum. New York'tan etkileneceğini umuyorum. Belki kalmak istemesini sağlayacak bir yer bulabilirim."

"Peki ya Warren? Hâlâ Delores'le mı kalıyor?"

Arada sinsi sinsi saldırılar olmasını istemeyiz, değil mi?

"Gerçi seni hiç ilgilendirmez ama Billy birkaç gün önce Los Angeles'a geri taşındı," derken sesi tekrar sertleşiyor.

İçimden ayağa fırlayıp yemek masasının üstünde mutluluk dansı yapmak geliyor.

"Peki siz hâlâ... konuşuyor musunuz?"

"Düzenini kurduğunda bana mail atıp, işlerin nasıl gittiğini haber verecek."

"Kate... o gün, ofisindeyken aranızda ne geçti?"

O gün cesaretimi toplayıp onu dinlemeliydim. Bu soruyu o gün sormalıydım. Ama o an, beni umursamadığını söylediğini duymaktansa, umursamayan taraf *benmişim* gibi davranmanın daha kolay olacağını düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Cevap verirken, sesi üzgün ve bitkin çıkıyor. "Konuştuk, Drew. Onu sevdiğimi, içimde bir yanın daima seveceğini söyledim. Onun da beni sevdiğini bildiğimi söyledim. Ama artık birbirimize... *âşık* değiliz, dedim. Olmamız gerektiği gibi değiliz... hem de uzun zamandır. Biraz zaman aldı ama nihayetinde Billy de bana hak verdi. Ve..." Rahatsız olmuş gibi bir nefes koyuveriyor. "Sana bunları neden anlatıyorum, onu da bilmiyorum ya."

İkimiz de bir an sessiz kalıyoruz. Sonra kendimi tutamıyorum.

"Ben, sana *aşığım*, Kate."

Sessizliğini koruyor. Hiçbir cevap vermiyor.

Bunun sebebini bildiğim için göğsümün sıkıştığını hissediyorum.

"Bana inanmıyorsun, değil mi?"

"Sadece, istediğin zaman çok iyi yalan söyleyebildiğini düşünüyorum, Drew."

Off. Kendi düşen ağlamaz demişler, öyle değil mi? Berbat bir şey bu.

Ama sesim özgüvenli. Kararlı ve tereddütsüz. "Şu an yalan söylemiyorum, Kate. Ama olsun. Ne yapman

gerekiyorsa, yap. Bana küfret, vur, içinde ne varsa dök. Hepsini kaldırabilirim. Çünkü sen beni ittikçe, ben bunun gerçek olduğunu ispatlamak için daha çok savaşacağım. Hiçbir yere gitmediğimi ve sana olan hislerimin değişmeyeceğini göstereceğim. Ve sonra bir gün — belki yakın zamanda değil, ama bir gün — sana, 'sen, Kate Brooks. Sen hayatımın aşkısın,' diyeceğim ve sen, bunun doğru olduğundan hiçbir şüphe duymayacaksın."

Bir an sonra Kate boğazını temizliyor. "Kapatmam gerek. Geç oldu. Bitirmem gereken işler var."

"Tamam. Peki. Benim de."

"İyi geceler, Drew."

Sırıtıyorum. "Çok iyi bir gece olabilirdi. Ama sen şehrin öbür ucundasın."

Bu sözlerime gülüyor. Hemen bastırmaya çalıştığı bir gülüş bu, ama içten. Ve hayatımda duyduğum en güzel ses olduğundan eminim.

"Tatlı rüyalar, Kate. Rüyanda ikimizi gör. Çıplak olarak."

Çat.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Çaylak bir top atıcının kariyerindeki en önemli maç, ilk maçı değildir. Sonraki maçıdır. İkinci kez sahaya çıkışı. İstikrarlı olduğunu ispatlaması gerekir. Güvenilir olduğunu.

Bugün, benim ikinci maçım. Kate'in benden kurtulamayacağını ve acayip iyi bir oyuncu olduğumu göstereceğim gün. Çok sade ve şık bir şeyle başladım. İnsanın üzerine Three Man Band'den daha az gelen bir şey. Ne de olsa savaşı kazanmak için durmadan atom bombası atmanıza gerek yoktur.

Kate'in ofisini balonlarla doldurttum.

Bin tane balonla.

Her birinin üzerinde 'ÖZÜR DİLERİM' yazıyor.

Çok mu abartılı? Bence de değil.

Sonra ofisine bir şey gönderttim, Tiffany's'ten. İçinde bir not olan, küçük mavi bir kutu.

Sen, benimkine zaten sahipsin.

Drew.

Kutunun içinde platin bir zincire takılı, iki karatlık kusursuz bir pırlanta kalp duruyor.

Vıcık vıcık mı? Herhalde öyle. Ama kadınlar böyle vıcık vıcık saçmalıklara bayılırlar. En azından sabahın üçüne kadar ayakta kalıp seyrettiğim filmlere bakılırsa.

Bunun Kate'in ayaklarını yerden keseceğini umuyorum. Hemen sırtının üzerine düşebilir mesela ve bu pozisyondaki haline bayıldığımı söylememe gerek yok herhalde.

Şaka yapıyorum.

Yani, bir nevi.

Ayrıca içimden bir ses, Kate'in kendisine hediye verilmesine alışık olmadığını söylüyor. En azından bu çapta hediyelere. Ama olması gerekir. Şımartılmayı hak ediyor. Göze hoş gelen şeylere sahip olmayı. Güzel şeylere. Boş gezenin boş kalfası eski erkek arkadaşının alamayacağı ve muhtemelen de almayı aklına getirecek inceliği göstermeyeceği şeylere.

Benim ise, alabileceğim ve alacağım şeylere.

Kutuyu açtığında yanında olmak isterdim. Yüzündeki ifadeyi görmek. Ama bir görüşmem var.

"Andrew Evans. Hâlâ şeytanın ta kendisi kadar yakışıklı. Nasılsın, oğlum?"

Beni ofisimde kucaklayan kadını görüyor musunuz? Evet. Kestane rengi saçları, mavi gözleriyle ellili yaşlarında bile tam bir afet olan kadından bahsediyorum. Benim altıncı sınıftaki öğretmenim. O zamanlarda cildi İrlanda aksanı gibi yumuşacık ve kremsiydi. Ve insanın içinde her türlü günahı uyandıran bir vücudu vardı.

Kafayı taktığım ilk kadındı, o. Mastürbasyon yaparken hayal ettiğim ilk kadın. Benim ilk Bayan Robinson benzeri, daha olgun kadın fantezim.

Rahibe Mary Beatrice Dugan.

Evet, beni doğru duydunuz. Kadın bir rahibe. Ama size şu kadarını söyleyeyim, diğer rahibelere hiç benzemez. Rahibe Beatrice tam bir BİK. İlla açılımını mı söyleyeyim? Becermek İstediğim Kadın.

O zamanlarda etrafımızdaki en genç rahibe oydu. İsa'nın gerçekten hayatta olduğu zamandan beri yaşadıklarına inanacağınız kadar yaşlı görünen diğer suratsız, siyah cüppeli cadalozlardan çok farklıydı. Örtülü — yani yasak — bir kadın olduğu gerçeği ve üzerimizdeki güçlü konumu, biz yaramaz Katolik oğlanlar için her şeyi daha da erotik hale getiriyordu.

Bana ne zaman istese cetvelle vurabilirdi.

Üstelik, böyle düşünen tek kişi ben değildim. İsterseniz Matthew'a sorun.

Biz on üç yaşındayken Estelle, Matthew'un yürürken irkildiğini fark etmişti. Bütün cadalozluğunu takınarak onu doktora sürüklemiş ve orada kendisine derhal TOPS tanısı konulmasını sağlamıştı.

Tahriş Olmuş Penis Sendromu.

Doktor, Estelle'e bu rahatsızlığın çok uzun süre ıslak mayoyla durmaktan kaynaklandığını söylemişti. O da doktora inanmıştı. Aylardan kasım olmasına rağmen hem de. Evet, Matthew'un aleti sertti ama bunun sebebi o geri zekâlı mayolardan oluşan tahriş değildi.

Rahibe Beatrice'ti.

"Her zamanki gibi büyüleyici görünüyorsunuz, Rahibe B. Henüz kiliseden ayrılmadınız mı?"

Ben kiliseye gitmiyorum. Artık bıraktım. Bana pek çok sıfat yakıştırabilirsiniz ama iki yüzlü bunlardan biri olamaz. Oyunu kuralına göre oynamayacaksam, takım toplantılarına gitmeme ne gerek var, değil mi ama? Ne var ki, bu yıllar içerisinde Rahibe Beatrice ile irtibatımı kesmedim. Kendisi şu an St. Mary'nin müdürü ve ailem daima çok cömert bağışlarda bulunur.

Yüzümü sıvazlıyor. "Küstah oğlum benim."

Göz kırpıyorum. "Hadi ama Rahibe, adil olun. Kaç yıldır – otuz mu oldu? – kendinizi Tanrı'ya adadınız. Geri kalanımıza bir şans vermenizin zamanı gelmedi mi artık?"

Başını iki yana sallayarak sırıtıyor. "Ah, Andrew. Senin caziben bir azizi bile yoldan çıkarabilir."

Ona bir fincan çay uzatıyorum ve el değmemiş kanepeme oturuyorum.

"Aramana şaşırdım. Hatta daha çok meraklandım diyebilirim. Kendini hangi bataklığa sapladın, oğlum?"

Onu dün aramış ve yardımına ihtiyacım olduğunu söylemiştim.

"Konuşmanızı istediğim bir arkadaşım var."

Gözleri ışıldıyor. "Bayan bir arkadaş mı yoksa?"

Gülümsüyorum. "Evet. Katherine Brooks."

"Hanımları öpüp arkandan ağlatan hep sen olurdun. Bu, Bayan Katherine ile hangi konuda konuşmamı istiyorsun? Kızı hamile bırakmadın, değil mi?"

"Tanrım, hayır."

Bir kaşını azarlarcasına kaldırıyor.

"Afedersiniz."

Başıyla onaylıyor ve gözlerimi sürdürüyorum. "Onunla... bağışlamak hakkında konuşabilirsiniz diye umuyordum. İkinci bir şans vermek. Günahlardan arınmak."

Çayından bir yudum alırken düşünceli görünüyor. "Hata yapmak insanlara özgüdür, bağışlamak ise Tanrı'ya mahsustur."

Aynen. Aslında, davamı savunmaları için Matthew veya Steven'ı göndermeyi düşünmüştüm. Ama onlar çok taraflı görünürler. Kate bunu asla yemez. Ve siz sormadan söyleyeyim. Hayır, Kaltak'ı asla göndermem. Çok riskli. Söz konusu ikna etmek olunca, ablam evcil bir aslan gibidir. Bir an bakarsınız çok tatlı ve neşelidir, ancak olur da yanlış bir hareket yaparsanız yüzünüzü gözünüzü parçalar.

Rahibe Beatrice ise dindar bir kadındır. Nazik. Dürüst. Kate'i erkeklerin değişebileceğine — benim değişebileceğime — ikna edebilecek biri varsa, bu kişi ondan başkası olamaz. Bana neredeyse beni dünyaya getiren kadın kadar düşkün olmasının da bir zararı yok elbette.

"Peki bu genç bayanın kimi affetmesi gerekiyor?"

Elimi kaldırıyorum. "Beni."

"Kalbini kırdın, öyle mi?"

Kabullenircesine omuz silkiyorum. "Ve yaptığımı telafi etmek için aklıma gelen her şeyi deniyorum. Bir adını kıçıma dövme yaptırıp Yankee Stadyumu'nda koşturmadığım kaldı."

Onu önümüzdeki haftaya saklıyorum.

"Erkekler çoğu kez ellerinden kaçırdıklarını geri isterler, Andrew. Senin öyle bir erkek olmadığına inanmak istiyorum. Bu genç hanımla konuşursam ve onu tekrar sana güvenip, kalbini sana vermeye ikna edersem, onunla ne yapmayı planlıyorsun?"

Gök mavisi gözlerine bakıyorum. Konuşurken sesim kuşkusuz çıkıyor.

"Kıymetini bileceğim. Onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacağım. O, bana izin verdiği sürece."

Rahibe Beatrice'in yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılıyor. "Bir de artık mucizeler olmuyor derler." Fincanını bırakarak ayağa kalkıyor. "Görünüşe bakılırsa, yapmam gereken şeyler var. O tatlı kızı nereye sakladın? Beni bekliyor mu?"

"Kate'in sekreteriyle konuşma cüretinde bulundum. Birini bekliyor. Yalnızca, o kişinin siz olduğunuzu bilmiyor."

Kıkırdıyor. "Bunun onu küplere bindireceğini düşünmüyor musun?"

"Muhtemelen. Ama sinirini sizden çıkarmaz. O küpleri benim kafamda kırar."

Kapıya doğru ilerliyoruz.

"Dua etmeyi denedin mi, Andrew? Duanın çok güçlü bir etkisi vardır."

"Sanırım bugünlerde sizin dualarınız benimkilerden daha etkili olacaktır."

Gülümseyerek yanağıma bir anne edasıyla dokunuyor.

"Hepimiz günahkârız, evladım. Yalnızca bazılarımız bunun tadını diğerlerinden daha fazla çıkarıyor."

Kapıyı açarken gülüyorum.

Erin'in sırtıyla burun buruna gelince yüzümdeki gülümseme soluyor. Kollarını açmış, ofisimin önünde dikiliyor. Girişi engellemeye çalışıyor. Karşısında duran kadının girişini...

Kendisi Delores Warren oluyor.

* * *

Erin, Rahibe B'yi Kate'in ofisine yönlendirdikten sonra, Delores'e dönüyorum. Üzerinde siyah bir büstiyer, dar deri pantolon ve kırmızı topuklu ayakkabılar var. İşe giderken bunları giyiyorsa, yatak odasına ne giydiğini hayal bile edemiyorum. Çok ilgi çekici olmalı.

Steven bize doğru yürürken gözleri koridorun diğer ucundaki kadınlara takılıyor.

"O, Rahibe Beatrice miydi?"

"Evet."

Başını takdir edercesine sallıyor. "Güzel."

Gördünüz mü? BİK. Size söylemiştim.

Delores'e yüzünde şeytani bir gülümsemeyle bakıyor. "Hey, Dee. Matthew sana Rahibe B'den bahsetti mi?"

"Etti sayılır. Geçen hafta kilisede bizi tanıştırdı."

Benim aksime Matthew, hâlâ düzenli olarak kiliseye gidiyor. Kıçını kollamayı seviyor, ne olur ne olmaz diye.

Steven'ın gülümsemesi genişliyor. Kardeşini ispiyonlamak üzere olan bir çocuktan farksız.

"Sana TOPS'dan bahsetti mi peki?"

Dee'nin alnı kırışıyor. "TOPS da neyin nesi?"

"Matthew'a sor. Sana söyler. Uzmanı sayılır ne de olsa." Beni dirseğiyle dürtüyor. "Daha sonra Alexandra ile Mackenzie uğrayacaklar. Öğle yemeğinde bize katılmak ister misin?"

Kulağımın arkasını kaşıyorum. "Mümkün değil. Toplantım var... bir adamla... bir konu hakkında."

Adam uçakla gökyüzüne yazı yazıyor. Saat dörtte binadan kalkış yapması gerek. Şu anda çözmem gereken tek şey, ne yazacağı. Ama Delores'in bilmesini istemiyorum. Kate'i zamanından önce uyarmasına izin veremem.

Steven, başıyla onaylıyor. "Tamam. Sonra görüşürüz o zaman."

Delores'in gözlerinin içine bakıyorum. Ve yüzümden klasik gülümsemelerimden biri gelip geçiyor.

O ise karşılık olarak bana ters ters bakmakla yetiniyor.

Yeteneğimi kaybediyorum herhalde.

"Konuşmamız gerek."

Hayatımın bu noktasında, Delores Warren'ın benimle konuşmak istemesinin yalnızca birkaç nedeni olabilir. Hiçbiri de kulağa hoş gelmiyor.

Ofisimi gösteriyorum. "İçeri buyur."

İnsan, bir vampiri evine davet ederken de tıpkı böyle hissediyordur herhalde.

Masamın başına geçip sandalyeme oturuyorum. O ayakta dikiliyor.

Hiç *Animal Planet*[45] seyrettiniz mi? Kadınlar bana hep fil sürüsünü çağrıştırırlar. Korunaklı olmak için birbirlerinden ayrılmazlar. Ve olur da içlerinden biri bir tehlike sezerse, hepsi kaçışırlar.

O yüzden, şimdi dikkatli davranmam gerek.

"Senin için ne yapabilirim, Delores?"

"Kendini iğdiş etsen yeter bence. Ama kendini köprüden atmana da tav olurum. Brooklyn, yılın bu zamanında güzel oluyormuş diye duydum."

Ah, evet. Bu çok eğlenceli olacak.

"Bunlar haricinde," konuşmasını sürdürmeden önce ellerini masama yaslayarak, saldırmaya hazır bir yılan gibi üzerime eğiliyor, "en yakın arkadaşımın kafasını ütülemeyi de bıraksan olur."

Sorun değil. Kate'in kafası, vücudunun en ilgilendiğim bölgelerinden biri sayılmaz zaten. Sizce bunu ona söylesem mi? Muhtemelen hayır.

45 *Animal Planet*: 1 Ekim 1996'da Discovery Communications tarafından BBC ile ortaklaşa kurulan bir belgesel kanalıdır.

"Neyden bahsettiğini anlamıyorum."

"Geçen haftadan bahsediyorum. Onu, kullanılmış bir prezervatif gibi bir kenara fırlatıp atmıştın ya hani? Şimdi de kalkmış birdenbire çiçekler, müzik, aşk notları falan filan zırvalıyorsun."

Bunları duymuş demek? Bu iyiye işaret.

"Dolayısıyla ya — damarlarında dolaşan frengi hastalığı yüzünden — bölünmüş bir kişiliğe sahip olduğunu ya da çok fena kaşınıp bela aradığını düşünüyorum. İki durumda da, bas git, çek arabanı. Kate seninle ilgilenmiyor."

Bela aramak gibi bir niyetim yok. Öyle olsaydı, Kate beni REM'deki ilk gece başından attığında peşinden giderdim. Peki, gittim mi? Hayır, elimdekiyle yoluma devam ettim. Kolay yolu seçtim.

Ya da o gün için konuşacak olursak, ikili oynadım diyebiliriz.

"Birbirimizi kandırmayalım, olur mu? İkimiz de Kate'in benimle gayet ilgilendiğini biliyoruz. Öyle olmasa, beni parçalamak için bu kadar istekli olmazdın. Diğer endişelerine gelince, ben karşımdakinin kafasıyla uğraşmam. Ve etrafımda, aklıma gelebilecek her türlü kaşıntıyı gidermek için dünden razı bir sürü kadın var. Burada konu tek gecelik bir ilişki değil."

Masamın üzerine doğru eğiliyorum. Ses tonum dolaysız ve ikna edici, adeta Delores kararsız bir müşteriymiş gibi. Onu kendi tarafıma çekmem gerekiyor. "İtiraf etmeliyim ki, Kate'e olan hislerim beni ilk başta hazırlıksız

yakaladı ve işleri berbat ettim. Tüm bunları da bu yüzden yapıyorum zaten. Onu önemsediğimi anlaması için."

"Senin tek önemsediğin şey aletin."

O konuda pek tartışamam şimdi, doğruya doğru.

Karşıma geçip oturuyor. "Kate ile ben kardeş gibiyizdir. Hatta daha yakın. O, tek gecelik düşüp kalkabileceğin bir kız değil. Hiçbir zaman da olmadı. Kate bir ilişkisi olsun istiyor. Ona doğru dürüst davranan biriyle beraber olması benim için çok önemli. Gerçek bir erkekle."

Doğru söze ne denir? Pek çok erkek, kız kıza bir aksiyon için hiç düşünmeden tek kolunu verir. Bu acayip azdırıcı bir şeydir. Ama söz konusu Kate olunca? Onu kesinlikle paylaşmayı düşünmüyorum. İki cinsle de.

"Son baktığımda, bu anlattığın ben oluyordum."

"Hayır. Sen itin tekisin. Onun *iyi bir adama ihtiyacı* var. Kendisine nazik davranacak birine."

İyi adamlar sıkıcıdır. İşin eğlencesini sürdürmek için ara sıra biraz kötülükten zarar gelmez. Nazik adamlar mı? Onların ise kesinlikle saklayacak bir şeyleri vardır.

Jeffrey Dahmer'ın[46] komşuları, dondurucusundaki kesik kafaları bulana kadar onun nazik bir adam olduğunu düşünmüşlerdi.

Delores kollarını kavuştururken, sesi zafer dolu çıkıyor. Hatta sinsi. "Ve onun için mükemmel olacak birini tanıyorum. Benimle aynı laboratuvarda çalışıyor. Çok akıllı. Üstelik eğlenceli biri. İsmi Bert."

46 *Jeffrey Lionel Dahmer : ABD'li bir seri katil.*

Bert mi?

Şaka mı bu? Hangi kafayı yemiş geri zekâlı bu zamanda çocuğunun adını Bert koyar ki? Zalimlik bu.

"Kate'e iyi vakit geçirmenin nasıl olduğunu gösterecek. Bu hafta sonu onlara bir buluşma ayarlamayı planlıyorum."

Ben de kendimi Kate'in ayak bileğine kelepçelemeyi ve anahtarı yutmayı planlıyorum. Kate beni Siyam ikizi gibi arkasından sürüklerken, Bert'in ona iyi vakit geçirmeyi nasıl göstereceğini görelim bakalım.

"Benim daha iyi bir fikrim var. Çifte buluşma yapsak? Sen ve Matthew, ben ve Kate. Takılırız. Böylece sana Kate ile nasıl mükemmel bir çift olduğumuzu gösterme şansım olur."

"İşte şimdi takipçi sapığın teki gibi konuşmaya başladın. Sen elindeki şansı yüzüne gözüne bulaştırdın, uğraşma artık. O küçük siyah defterinden başka bir numara seç ve Kate'i rahat bırak."

Ayağa kalkıyorum. "Senin sandığının aksine, ben aşağılık bir adam değilim. Kadınları ayartmaya çalışmam, buna ihtiyacım da yok. Kate'den özür dilememi mi istiyorsun? Diledim zaten. Onu bir daha incitmeyeceğime dair garanti vermemi mi istiyorsun? Seni mutlu edecekse bir garanti belgesi yazıp kanımla imzalayabilirim. Ama benden onu rahat bırakmamı bir daha isteme çünkü böyle bir şey yapmayacağım. Yapamam."

İstifini bozmuyor. Yüzü öfkeli bir heykel gibi kıpırtısız ve sert. Ve söylediklerim onu hiç etkilemişe benzemiyor.

"Matthew sana nasıl biri olduğumdan bahsetti mi? Her kadının peşinden psikopata bağlayan bir tipe mi benziyorum? Tanrım, Delores. Ona resmen tapıyorum ben."

Burun kıvırıyor. "Bugün için, evet. Bugün ona tapıyorsun. Peki o yelkenleri suya indirdiğinde ne olacak? Cicim ayları geçip, seks sıradanlaşmaya başladığında? Ve başka bir kaltak yoluna çıkıp kendini senin kucağına atınca?"

Seks sıradanlaşmaz. İşi biliyorsanız, asla.

"Ben başkasını istemiyorum. Ve böyle bir değişim olacağını zannetmiyorum... Hiçbir zaman hem de."

"Bence, her zamanki gibi boşa konuşuyorsun."

"Sence, öyle. Sen Matthew'a benim Kate'e yaptığım gibi bir adilik yapsaydın, ben de senin üstünü çizerdim doğrusu. Ama senin ne düşündüğün, Kate'in ne istediğini değiştirmez. Ve içten içe — kendine henüz itiraf etmese bile — istediği şey benim, hayatım."

"Kendini amma da bir şey sanıyorsun. Bunca paran var ama *klâs* parayla satın alınacak bir şey değil, tabii. *Dürüstlük* de öyle. Sen, Kate'e uygun olmanın yanından bile geçmiyorsun."

"Peki kuzenin geçiyor muydu?"

"Hayır, alakası bile yok. Billy, olgunluktan nasibini almamış puştun teki. O ilişkinin sonu uzun zamandır belliydi, zaten. Bunca yıldır Kate'e söylemeye çalıştım. İlişkilerinin gerçek aşktan ziyade bir arkadaşlığa dönüştüğünü görmesi için uğraştım. Ama o zamanlar hayatlarımız, ailelerimiz o kadar iç içe geçmişti ki, sanırım ikisi de bir çuval inciri berbat edip birbirlerinden daha fazlasını

kaybetmekten korktular. Ama Billy onu hep sevdi, *hâlâ da seviyor.* Bundan eminim. Yalnızca gitarını daha çok seviyor, hepsi bu."

Derslikte dolaşan bir profesör gibi masamın önünde volta atmaya başlıyor.

"Bak, Drew. Dünyada üç çeşit eril canlı vardır: Oğlanlar, erkekler ve adamlar. Oğlanlar — Billy gibileri — asla büyümez, asla ciddileşmezler. Bir tek kendilerini, müziklerini ve arabalarını umursarlar. Erkekler — senin gibiler — yalnızca rakamlara ve çeşitliliğe önem verirler. Seri üretim hattı gibi, tek gecelik ilişkiler birbirini izler. Sonra bir de — Matthew gibi — adamlar vardır. Belki kusursuz değiller ama kadınları esneklikleri ve ağızlarının emiş gücünden daha fazlasıyla değerlendirirler."

Söylediklerinin hepsi doğru. Onu dinlemenizi öneririm.

Ne var ki, anlamadığı tek şey şu; bazen bir erkek doğru kadınla tanışana kadar adam olamaz.

"Böyle konuşamazsın. Beni doğru düzgün tanımıyorsun bile."

"Ah, seni gayet iyi tanıyorum. İnan bana. Benim de dünyaya gelmeme senin gibi bir adam sebep olmuş."

Lanet olsun... Baba meseleleri. Daha kötü olamazdı.

"Kate ile ben, birbirimizin arkasını kollarız," diye sözlerini sürdürüyor. "Bu hep böyleydi. Ve onun cinsel hastalıkla kaplı yatak direğindeki çentiklerden biri olmasına izin vermeyeceğim."

Daha önce hiç kafanızı duvara vurdunuz mu?

Hayır mı?

Dikkatli izleyin. Bu da ondan farksız.

"Öyle değil zaten. Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum! Anlaman için hangi dili kullanmam gerekiyor?"

"Bilmem ki. *Şerefsizce* dışında konuştuğun bir dil var mı?"

Elimle burun kemiğimi sıkıyorum. Damarlarımın şiştiğini hissedebiliyorum.

"Tamam, bak. Madem bana güvenmiyorsun, öyle olsun. Git, Matthew'la konuş. Ona güveniyorsun, değil mi? Herhalde ciddi olmasam, kız arkadaşının en yakın arkadaşıyla birlikte olmamı istemezdi."

Elini sinek kovarcasına sallıyor. "Bu hiçbir şeyi ispatlamaz. Erkekler birbirini kollar."

Tanrım!

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Sonra sakinleşmek için derin bir nefes alıyorum. Riske grime zamanı geldi. Kartlarımı açmalıyım. Bundan sonrası artık Tanrı'ya kalmış.

Pencereye doğru ilerleyerek aşağıda akan trafiği izliyor ve düşüncelerimi topluyorum. Konuşurken gözlerim hâlâ pencerede. "Dün işe gelirken ne gördüm, biliyor musun? Hamile bir kadın, taksiye biniyordu..."

Eskiden hamile kadınların tuhaf olduğunu düşünürdüm. Biçimsiz. Mesela Alexandra'yı görmeliydiniz. Mackenzie'ye hamileyken, kahvaltıda Humpty Dumpty'yi mideye indirmiş gibi bir hali vardı. Ve sürekli mideye indirdiklerine bakınca, onu da yaptıysa şaşırmazdım yani.

"... ve düşünebildiğim tek şey, Kate'in hamileyken ne kadar tatlı görüneceği oldu. Onun için bir sürü şey yapmak istediğim. Mesela... hasta olduğunda ona çayını yapıp mendilini getiren erkek ben olmak istiyorum. Çenesindeki küçük yaranın nereden kaldığını ve örümceklerden korkup korkmadığını bilmek istiyorum... ve geceleri rüyasında neler gördüğünü. Her şeyi. Bu çılgınca bir şey, bilmediğimi sanma. Daha önce hiç başıma böyle bir şey gelmemişti. Bir daha da gelmesini istediğimi sanmıyorum. Ne benim ne de başka birinin. Yalnızca Kate'i istiyorum."

Başımı pencereden çevirerek onun gözlerine bakıyorum.

Ormana girip, öfkeden delirmiş bir anne ayıyla yüz yüze gelirseniz, yapacağınız en iyi şey gözlerinin içine bakmak olacaktır. Eğer kaçarsanız, sizi yavrularına yem eder. Her seferde bir kolunuz olmak üzere, parçalara ayırarak hem de. Ama duruşunuzu bozmazsanız, bu işten sağ kurtulabilirsiniz.

"Kılıbık bir erkek olmamı mı istiyorsun? Aynen öyleyim zaten, merak etme. Kate, beni dizlerimin üzerine çöktürüp parmağıyla eziyor, ben ise halimden yakınmıyorum bile."

İkimiz de bu sözlerin ardından sessiz kalıyoruz. Delores bana bakmakla yetiniyor. Yüzümü incelerken... bir şeyler arıyor. Ne olduğundan emin değilim ama bulduğu anı fark ediyorum. Çünkü gözlerinden bir ifade gelip geçiyor. Biraz olsun bakışları yumuşuyor ve omuzları gevşiyor. Sonra başını sallıyor.

"İyi madem."

Bazı savaşların kazananı olmaz. Bazen iyi bir generalin umabileceği en iyi şey, ateşkes olur.

"Kate, kendi kararlarını kendisi verir," diyor. "Ve bu kararları kötü sonuçlanırsa, ben arkasını temizlemesine yardım ederim. En iyi arkadaşlar cesedi gömmeye yardım etmek için vardır, değil mi?"

Ayağa kalkıyor. Kapıya doğru birkaç adım ilerledikten sonra durup yeniden benden tarafa dönüp, parmağını bana doğrultuyor.

"Tek bir şeyi aklından çıkarma, dostum. İster on gün geçsin, ister on yıl, gözüm üzerinde. Ve onu üzdüğünü fark edersem, o zaman ben de seni üzerim. Unutma, laboratuvarda çalışıyorum, Drew. Kimyasallarla. Kokusuz ve tatsız öyle kimyasallar var ki, bir bakmışsın testislerin mini minicik kalmış. Bir daha da eski haline dönmezler. Artık adın Drewsilla mı olur, ne olur bilemem. Anlaştık mı?"

Matthew kafayı yemiş olmalı. Delores Warren acayip korkutucu bir kadın. Kesinlikle psikopat-kaltak potansiyeli var. Alexandra ile ikisi bir ara kahve içmeye çıkmalılar.

Ve benim hakkımda yaptığı bu plana epey kafa yormuşa benziyor.

Yüksek sesle yutkunuyorum. "Kesinlikle."

Tekrar başını sallıyor. "Birbirimizi anladığımıza sevindim."

Ve bu sözlerle ofisimden çıkıp gidiyor. Ben ise sandalyeme yığılarak, gözlerimi tavana dikiyorum. *Tanrım.*

Bu ilişki zımbırtısı adamın canını çıkarıyormuş. Kendimi maraton koşmuşum gibi hissediyorum. Engelli hem de.

Ama öte yandan, ufukta bitiş çizgisinin göründüğünden de eminim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Delores gittikten sonra evrak çantamı alarak, kapıya yöneliyorum. Gökyüzüne yazı yazan adamla buluşmam gerek. Hâlâ Kate'i nasıl çatıya çıkarabileceğimi bulmuş değilim, üstelik. Kate'den bahsetmişken...

Şöyle bir ofisine uğrasak mı dersiniz? Rahibeyle aralarının nasıl olduğunu görmek için?

Kapısı açık. Ellerimi pervaza yaslayarak içeri uzanıyorum. Balonların arasından onu görüyor musunuz? Masasında oturmuş, ellerini birbirinin üzerine yaslamış, — Rahibe Beatrice artık her ne anlatıyorsa — itaatkâr bir şekilde başını sallarken yüzüne bir gülümseme yapışıp kalmış.

"Bayanlar. Gününüz nasıl geçiyor?"

Kate, bana dönüyor. Sesi gergin. "Drew. İşte buradasın. Ben de seni düşünüyordum." Ellerini birbirine nasıl kenetlediğine bakılırsa, beni boğmayı düşünüyordu anlaşılan. "Rahibe Beatrice, tam da bana sırça köşklere ilişkin büyüleyici bir hikâye anlatıyordu. Bunların içinde yaşayan kişilerin başkalarına taş atmaması gerektiğinden."

Yüzünde hâlâ bir gülümseme var. Ama gözleri bambaşka şeyler söylüyor.

Aslına bakarsanız biraz ürkütücü.

Hani *Teksas Katliamı*[47]'ndaki yaşlı adam, kızın boğazını kesmeden önce gülümsüyor ya? Hah, işte aynı öyle bir şey.

Rahibe Beatrice gözlerini tavana dikiyor. "Tanrı'nın gözünde hepimiz kusurluyuz. Katherine lavabonu kullanabilir miyim, hayatım? İhtiyacımı gidermem gerek."

"Elbette, rahibe." İkisi birden ayağa kalkıyorlar ve Kate ofisine bitişik olan lavabonun kapısını açıyor.

Kapı kapanır kapanmaz, Gülümseyen Kate gidiyor yerine Öfkeli Kate geliyor. Bana doğru sert adımlarla ilerliyor.

Balonlar canlarını kurtarmak için kaçışıyorlar.

"Bunu sana bir sefer soracağım. Bana yalan söyleyecek olursan, yemin ederim ki Delores'in seni zehirlemesine izin veririm."

"Tamam."

"Bu kadın gerçek bir rahibe mi? Yoksa tuttuğun bir aktris falan mı?"

Gülmeye başlıyorum. Bunu soracağını aklımın ucundan bile geçirmemiştim. "Hayır, kendisi gerçek bir rahibe."

Kate aldığı cevaptan hoşnut olmuyor. "Tanrım, Drew! Rahibe mi? Bildiğin rahibe yani? Bu çok alçakça. Senin için bile."

"Kendisi şu anda teknik olarak Baş Rahibe ama olsun."

47 *The Texas Chainsaw Massacre* : 2003 yılında çekilmiş bir korku filmi.

Kate'e doğru yaklaşıyorum çünkü... yaklaşabiliyorum ve losyonunun kokusu beni benden alıyor. Burnumu tenine yaslayıp kokain bağımlısı gibi içime çekmemek için kendimi zor tutuyorum.

"İstediğini elde etmek için daha ne kadar düşeceksin?"

En dibe kadar. Ne kadar kötü olacağı umurumda bile olmaz.

Aslına bakarsanız, öyle olmasını tercih ederim.

"Çaresiz zamanlar yaşıyoruz... Elimdeki silahı kullanmak zorundaydım."

"Silah mı görmek istiyorsun? Bu Uçuşan Rahibe[48] ofisimden çıkar çıkmaz, sana silahı göstereceğim ben! İnanamıyorum..."

Tanrım, öyle güzel ki. Şuna bir bakın. Patlayan bir volkandan farksız. Şiddetli, ateşli ve nefes kesici. Kendisini çirkinleştirmenin bir yolunu bulamazsa, onu kızdırmakla epey vakit geçireceğim gibi görünüyor.

Sonu çok da kötü bitmeyebilir üstelik. Öfkeyle yapılan seks bir harikadır.

Kate'in lafını yarıda kesiyorum. "Bu konuşmadan her ne kadar büyük keyif alsam da gitmem gereken bir toplantım var."

Çıkmadan önce, onun çıplak boynunu işaret ediyorum, "Hey, neden kolyeni takmadın?"

48 The Flying Nun : 1967 - 1970 yılları arasında Amerika'da yayımlanan bir komedi dizisi.

Kollarını göğsünde kavuşturarak gururlu bir tavırla gülümsüyor. "Onu Rahibe Beatrice'e bağışladım. Bizden daha az şanslı olanlar için."

Zekice bir hamle.

Ama ben de pek aptal sayılmam, değil mi?

"Çok cömertsin. O halde, yerine yenisini almam gerekecek. Daha... büyük bir şey mesela. Yarın bir teslimat daha bekle derim."

Gülümsemesi alt üst oluyor ve gözünün önüne gelen balona bir tane vurup yolundan çekiyor.

Sonra kapıyı suratıma kapatıyor.

Kapının ardından seslenmeden iki saniye bekliyorum. "Tamam. Sonra görüşürüz, Kate. Seninle konuştuğumuza sevindim."

İçeriden Rahibe Beatrice'in sesini duyuyorum. "Andrew gitti mi yoksa? Ne kadar tatlı bir çocuk. Gönlünü bir işe verdi mi, kendini tamamen ona adar. Sana manastırın bahçesindeki yabani otları temizlediği günü anlatayım. Uzun hikâye gerçi ama vakitten bol ne var, değil mi? Yemekhanede bir itiş kakış olmuştu, sonra..."

* * *

Trafik berbattı. Hem gidiş hem geliş. Ama gökyüzüne yazı yazan adamla ayrıntıları çözmeyi başardık. Ben çıkarken, o hazırlıklara başlamıştı bile. Kate'in ofisine ulaşıp, onu çatıya çıkarmayı başarmak için çok az vaktim var. Kendi isteğiyle gelmezse, onu kucağıma alıp zorla götürmem gerekecek. Gerçi üzerimde koruyucu olsa kendimi çok daha rahat hissederdim.

Kate fena tekme atıyor çünkü.

Lobiyi koşarak geçiyorum ve asansörün düğmesine basıyorum. Ama kapı açıldığında gördüklerim karşısında donakalıyorum.

Kaltak karşımda duruyor, hem de yanında Mackenzie ile. Ve yeğenimin o mükemmel minik ellerinde ipler var. Bir düzine. Balonlara bağlı ipler. Kate'in balonlarına.

"Yok artık."

"Bunlar, üzerine titreyen ablacığınla kızını selamlamak için ne denli nazik sözler böyle."

Bunu yüksek sesle mi söylemişim? Neyse, fark etmez.

Olamaz, olamaz, olamaz.

Bu kötü oldu, hem de çok kötü. Şiddetli bir kasırganın vurması kadar kötü. Gerçi, ablamın geçtiği yerlerde daha fazla hasar bırakabilme özelliğine sahip olduğunu da unutmamak gerek.

"Merhaba, Drew dayı!"

Gülümsüyorum. "Merhaba, hayatım." Sonra kaşlarımı çatıyorum. "Ne haltlar karıştırdın, Alexandra?"

Gözleri masumca irileşiyor. Şaşırmış gibi bir hali var. "Ben mi? Öğle yemeği için kocamla buluşmaya geldim. Suç mu yani?"

Ortaokul yıllarımda Chris Whittle denen bir ezik, trigonometri dersinden çıkarken suratıma yumruk atmıştı. Çocuğun kız arkadaşıyla takılmıştım çünkü. Kızın oldukça yetenekli elleri vardı.

Neyse, ertesi gün Alexandra, Chris'e ufak bir ziyarette bulunmuş ve çocuğun korkudan altına işemesine sebep olmuştu.

Gerçekten.

Gördüğünüz gibi, Kaltak Kanunları'na göre, kendisi bana istediği gibi bulaşabilir ancak başka kimsenin buna izni yoktur. Şimdi neden endişelendiğimi anlıyor musunuz?

"Kate'i görmeye gittin, değil mi?"

Mackenzie onun yerine cevap veriyor. "Evet, Drew Dayı! Harika biri. Bana bir sürü balon ve bir tane de hesap makinesi verdi! Bak!" Makineyi Stanley Kupası'ymış gibi başının üzerine kaldırıyor ve gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Çok güzel, Mackenzie."

Sonra Alexandra'ya tekrar ters ters bakıyorum.

Endişeli görünmüyor. "Mackenzie'nin Kate ile tanışmasını istediğini söylemiştin."

İki hamile hemstırı aynı kafese koyarsanız, ne yaparlar biliyor musunuz? Birbirlerini yerler. Dişi hormonları, eskiden kalma bombalardan farksızdır. Ne zaman infilak edeceklerini bilemezsiniz.

"Evet, *Mackenzie*'nin Kate ile tanışmasını istemiştim. Ben lanet olası işleri düzeltinceye kadar, *senin* Kate ile tanışmanı istememiştim."

Mackenzie, kadim dostum Kötü Sözcük Kavanozu'nu sırt çantasından çıkararak, bana uzatıyor. İçine bir dolar atıyorum.

Yüzünü kavanozun tepesine yaslıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Hmm... Drew dayı? Kötü sözcükler artık bir dolar etmiyor. On dolar ediyor."

"On mu? Ne zamandan beri?"

Bir anda heyecanlanıyor. "Kate'in fikriydi. Makonomi kötüymüş, öyle diyor."

Makonomi de ne demek be?

"Diyor ki *en...en...*"

"Enflasyon," diye onun sözünü tamamlıyor Alexandra, gülümseyerek.

"Hah, evet."

Enflasyon.

Harika.

Teşekkürler, Kate.

Mackenzie'ye bakarak kaşlarımı kaldırıyorum. "American Express geçer mi?" Kıkırdıyor. Cezamı nakit ödüyorum. "Geri kalanı hesap makinende toplamaya ne dersin, tatlım?"

Buna kesinlikle ihtiyacı olacak. İçimde bu küçük konuşmanın beni üç haneli rakamlara çıkaracağına dair bir his var.

"Kate'e ne dedin?" diye soruyorum Alexandra'ya.

Omuz silkiyor. "Kadın kadına bir konuşma yaptık. Onun iş anlayışına hitap ettim. Gayet iyi gitti. Tüm ayrıntıları bilmene gerek yok."

"Neyi bilmeme gerek olduğuna bırak da ben karar vereyim. Özellikle de lanet olası kafana göre davranıp, onunla hiç konuşmaman gerektiğini düşünürsek."

Hesap makinesinden *tak-tak-tak* sesleri çıkıyor.

"Bu kadar mı nankörsün? Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum."

Dr. Kevorkian[49] da hastalarına yalnızca yardımcı olmaya çalışıyordu. Sonlarının nasıl olduğunu hepimiz biliyoruz.

"Senin yardımına ihtiyacım yok. Bir planım var."

Alexandra, ellerini kalçalarına yaslıyor. "Tabii, canım. Bu dâhiyane planın tam olarak neyi amaçlıyor? Kate seninle çıkmayı kabul edene kadar onun sinirini bozmayı mı? Oyun parkında ona isim de takacak mısın? Saçını da çek bari. İtiraf etmem gerekir ki, Rahibe Beatrice ilginç bir dokunuş olmuş. Kate'in dizlerinin üzerine çöküp onu bağışlaman için yalvarmadığına inanamıyorum. Ne kadar da romantik, Drew."

Çenem kasılıyor. "İşe. Yarıyor."

Alexandra bir kaşını kaldırıyor. "Kate öyle söylemedi ama."

İşte karşınızda. İyice bakın.

Kaltak tüm ihtişamıyla parıldıyor.

Siz de kalkmış, aşırı tepki verdiğimi düşünüyorsunuz.

"Sana, benim hakkımda bir şey mi söyledi? Ne dedi?"

49 Jacob 'Jack' Kevorkian : Ermeni asıllı, ABD'li patolog ve mahkûm katildir. 1990'dan başlayak 130 ölümcül hastaya kendi geliştirdiği bir karışımı enjekte ederek, ötanazi ile ölmelerine yardım etmiştir.

Elini sinek kovarmış gibi havada sallıyor. "Oradan buradan konuştu işte."

Bazı çocuklar, köpeklerine kemik uzatıp daha o kapamadan çekerek hayvancağızı kızdırmaktan hoşlanırlar ya? İşte, benim ablam da o çocuklardandı.

"Lanet olsun, Lex."

Pat-pat-pat.

"Bu arada, ondan hoşlandım," diyor. "Kimin ne halt yediğiyle uğraşacak bir tip değil, değil mi?"

Pat-pat-pat.

"Kimin ne halt yediğiyle uğraşmadığını nereden biliyorsun?"

Pat-pat-pat.

"Lanet olsun, Lex. Ona bir şey mi söyledin?"

Pat-pat-pat.

"Ne haltlar karıştırdın, Alexandra?"

Pat-pat-pat.

Gülüyor. "Tanrım, biraz rahatlasana. Seni hiç böyle yaralı görmemiştim. Acınası ve üzgün halin de geçtiğine göre, aslında bu durum eğlenceli bile sayılabilir."

Kate ile olan durumum, iskambil kartlarından yapılmış bir kuleden farksız. Birkaç kat inşa etmeyi başardım ama en ufak bir sarsıntıda hepsi alaşağı olur.

"Bu lanet olası işi mahvedersen, seni..."

Pat-pat-pat.

"Biliyorsun ki stres, saçlarının erken beyazlamasına sebep olur. Böyle devam edersen otuzuna varmadan babamdan farkın kalmayacak."

"Durumumu bu kadar eğlenceli bulmana sevindim. Ama ben bulmuyorum. Burada söz konusu olan benim hayatım."

Bu sözlerim, onu bir anda kendisine getiriyor. Başını yana eğerek beni şöyle bir inceliyor. Ve sesindeki alaycı hava yok oluyor.

Konuşması sıcak ve içten.

"Biliyor musun, seninle gurur duyuyorum. Kararlı davranıyorsun. Zorluklara aldırmıyorsun. Artık... büyümüşsün." Yüzüne yumuşak bir gülümseme yayılıyor. "Bugünü göreceğimi hiç düşünmemiştim." Sonra beni kucaklıyor. "Her şey yoluna girecek, Drew. Söz veriyorum."

Ben sekiz yaşındayken, büyükbabam kalp krizi geçirmişti. Annemle babam hastaneye gittiğinde, Alexandra bana her şeyin yoluna gireceğine söz vermişti.

Ama girmemişti.

"Bunu Kate mi söyledi?"

Başını iki yana sallıyor. "Tam olarak böyle demedi."

"O zaman nereden biliyorsun?"

Tekrar omuz silkiyor. "Östrojen diyelim. Bize akıl okuma gücü veriyor. Senin de vajinan olsa, sen de anlardın."

Mackenzie gururla elini kaldırıyor. "Benim bajinam var."

Sırıtıyorum. "Aynen, hayatım. Ve bir gün, dünyayı yönetmene yardımcı olacak."

"Johnny Fitzgerald'ın penisi var. Kendi penisinin benim bajinamdan daha iyi olduğunu söylüyor."

"Johnny Fitzgerald, geri zekâlının tekiymiş. Vajinalar daima penisleri alt eder. Kriptonit gibidirler. Penisler, onların karşısında savunmasızlardır."

Ablam konuşmamızı sona erdiriyor. "Tamam, o zaman. Güzel güzel sohbet ettiniz ama yeter. Gerçi, Mackenzie'nin anaokulu öğretmeninin bunları duymaktan büyük keyif alacağına eminim. Çocuk Koruma Servisi'ni aramadan önce, tabii."

Ellerimi kaldırıyorum. "Ben ona gerçeği söylüyorum. Sahip olduğu gücü ne kadar çabuk fark ederse, o kadar iyi." Saatime bakıyorum. Artık yukarı çıkmam gerek. Mackenzie'ye dönüyorum. "Hasar ne kadar, hayatım?"

"Seksen dolar."

Yok artık.

Müşterilerimden daha fazla ücret talep etmem lazım. Ya da bir tür ödeme planı hazırlamam.

Banknotlar kavanozda uçuşurken, Alexandra onun elini tutuyor. "Hadi, Mackenzie. American Girl mağazasına gidip, Drew dayının parasını harcayalım."

"Olur!"

Lobide ilerliyorlar, fakat kapıya vardıklarında durakasıyorlar. Mackenzie, Alexandra'ya bir şeyler fısıldayarak balonlarını ona uzatıyor.

Sonra koşarak yanıma geliyor.

Onu kucağıma alıyorum ve kollarını omuzlarıma dolayarak sıkıca sarılıyor.

"Seni seviyorum, Drew dayı."

Hiç konyak içtiniz mi? Şahsen ben genellikle viskiyi tercih ederim ama güzel bir kadeh konyak da içinizi ısıtır. Şu an hissettiklerim de aynen böyle.

"Ben de seni seviyorum, Mackenzie."

Geri çekiliyor. "Bak ne diyeceğim."

"Ne diyeceksin?"

"Kate, bana büyüdüğümde ne olacağımı sordu."

Başımla onaylıyorum. "Sen de ona prenses olmak istediğini mi söyledin?"

Alnı tatlı tatlı kırışıyor ve başını iki yana sallıyor. "Hayır, artık prenses olmak istemiyorum."

"Eh, bu içimi rahatlattı. Ne olmak istiyorsun peki?"

Sırıtıyor. "Bankacı."

"Harika seçim. Fikrini değiştirmene sebep olan nedir?"

Konuşurken bir yandan da gömleğimin yakasıyla oynuyor. "Kate yatırım bankacısı, sen de onun gibi olmamdan gurur duyacağını söylemiştin. Ben de o yüzden bankacı olmak istiyorum."

Söylediklerini sindirdikten sonra, ona ciddi bir ifadeyle soruyorum. "Mackenzie? Büyüdüğünde tıpkı onun gibi olmanı istediğimi Kate'e söyledin mi?"

Yüzündeki gülümsemeyi görüyor musunuz? Bu, dört yaşındaki bir çocuğun gülümsemesi değil. Bu, bayanlar baylar, bir dahinin gülümsemesi.

"Evet."

Gözlerimi kapatıyorum. Ve gülüyorum. Bunu nasıl oldu da kendim düşünemedim? Mackenzie kusursuz bir silah. Benim kendi Bebek Borg'um. *Direnmek imkânsız.*

"Hayatım," diyorum. "Drew dayına çok büyük bir iyilik yaptın. Noel'de her ne istiyorsan söylemen yeter, senindir. Her şey olabilir."

Bunca olasılık karşısında gözleri irileşiyor. Ablama bir bakış atıyor ve sinsice bana eğilip fısıldıyor. "Bana midilli alır mısın?"

Aman Tanrım.

Bir saniye kadar düşünüyorum.

"Elbette."

Bana daha da sıkıca sarılarak cıvıldıyor.

"Yalnızca... midilli gelene kadar annene söyleme, olur mu?"

Aksi takdirde tanık koruma programına dahil olmam gerekebilir.

Mackenzie, yanağıma bir öpücük konduruyor ve onu yere bırakıyorum. Seke seke Alexandra'nın yanına dönüyor ve onlar kapıdan çıkarken arkalarından el sallıyorum.

Yirmi Beşinci Bölüm

Normandiya'yı kasıp kavuran bir asker gibi Kate'in odasına giriyorum. Masasında oturmuş, sarı renkli bir not defterine hızlı hızlı bir şeyler yazıyor.

"Yine geldim. Beni özledin mi?"

Başını kaldırmıyor. "Hem de nasıl."

Kitapta yazan en eski savunma, *kinayedir.* Ben de ona katılıyorum. "Gücünü kırdığımı biliyordum. Öne geçmemi sağlayan ne oldu? Rahibe B mi?"

Kate sandalyesini geri iterek, bacak bacak üstüne atıyor. Ayağında yeni ayakkabılar var. Daha önce fark etmemiştim. Yüksek topuklu, bilekten bantlı, siyah Mary Jane'ler. *Yüce Tanrım.* Edepsiz ve cicinin mükemmel karışımı. Hem tatlı hem seksi. Ben ayağında o ayakkabılarla Kate'e yapabileceğim tüm olağanüstü — ve yarı yasadışı — şeyleri hayal ederken, benim ihmal edilmiş eleman anında hareketleniyor.

Hiç fetişim yoktur ama bir tane edinmeyi düşünüyorum, galiba.

Kate'in sesi, beni edepsiz düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Hayır. Aslına bakarsan, ablanın ziyareti oldu. Sizin ailede pek kurnazlık yok sanırım?"

Eyvah. Ben de bundan korkuyordum.

"Alexandra'nın iyice yerleşmiş psikolojik sorunları var. Ne yapacağı belli olmaz. Söylediklerine kulak asmasan iyi edersin. Ailedeki kimse onu ciddiye almaz."

"Buradayken gayet aklı başında bir hali vardı."

Omuz silkiyorum. "Akıl hastalığı aldatıcı olabilir."

Şüpheli bir şekilde gözlerini kısıyor. "Ciddi değilsin, değil mi?"

Lanet olsun. Yalan yok.

"Teknik olarak, hiç öyle bir teşhis konulmadı. Ama adalet ve intikama ilişkin fikirlerinin kesinlikle gerekli yerlere bildirilmesi gerek. Delores'e çok benziyor... ama kendisi, tekniğini mükemmelleştirmek için bir on yıl daha deneyim kazanmış hali."

Kate ne demek istediğimi anlarken, yüz ifadesi gevşiyor. "Ah."

Aynen. Dünyama hoş geldin, tatlım.

"Bana kahve getirdi," diyor Kate. "İçeyim mi peki?"

İkimiz de masasındaki Starbucks bardağını şüpheli gözlerle süzüyoruz.

On üç yaşındayken, erkeklerin soyunma odasında Alexandra'nın külotunu açık artırmayla satmıştım. *Giyilmiş* külotunu. Ablaların arasında dolaşan laflardan bunu öğrendiğinde, sakinliğini korumuştu. Bildiğini hiçbir

şekilde açık etmemişti. Sonra Coco Pebbles'ıma çikolata aromalı laksatif karıştırmıştı. Üç gün boyunca tuvaletten çıkamamıştım.

Kate'e karşı böyle bir garezi olmadığının farkındayım ama yine de...

"Ben olsam içmezdim."

Gergin bir şekilde başını sallayarak bardağı kendinden uzaklaştırıyor.

"Mackenzie'yi nasıl buldun? Onunla tanıştığında yanında olmayı çok isterdim."

Gülümsemesi sıcak ve içten. "Harika bir çocuk."

"Aşağıda onlara rastladığımda, Mackenzie'nin hesap makineni bana karşı kullandığını duymak seni heyecanlandırır, eminim."

Gülümsemesi genişliyor. "Çok hoş."

Ben başımı iki yana sallarken Kate, "Şimdi Alexandra'nın neden Kötü Sözcük Kavanozu işini başlattığını anlıyorum. Görünüşe bakılırsa, Mackenzie ile epey vakit geçiriyorsun," diyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Senin gibi konuşuyor. İnsan her gün, Beyaz Atlı Prens'in Sindirella'nın potansiyelini öldürmekten başka işe yaramayan bir pislik olduğunu söyleyen, dört yaşında bir çocukla karşılaşmıyor."

İşte benim kızım.

"Küfür etmek insana iyi gelir."

Kate kahkahasını bastırmaya çalışıyor. O kadar baştan çıkarıcı görünüyor ki, sandalyesine doğru eğilip onu kollarımla hapsetmekten kendimi alamıyorum. Sohbet buraya kadardı. Artık işime bakmam gerek.

"Gel de biraz yürüyelim."

Sesim alçak. İkna edici.

"Asla olmaz."

Ve kesinlikle etkisiz.

"Hadi ama, Kate. Yalnızca bir dakika sürer. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Burun kıvırıyor. "Yine ne yaptın? Lobide gösteri yapsınlar diye Ringling Brothers'ı mı tuttun? Benim onuruma konfeti yağmuru mu düzenledin?"

Gülüyorum. "Saçmalama. Asla öyle bir şey yapmam."

Kate, şüpheli bir şekilde bir kaşını kaldırıyor.

"Tamam, haklısın. Kesinlikle *yapardım*. Ama bugün değil."

Beni iterek ayağa kalkıyor. Ona izin veriyorum.

"Korkmuyorsun, değil mi?" diye soruyorum. "Benimle yalnız kalırsan kendini kontrol edip edemeyeceğinden mi endişelisin?"

Bizim gibi insanlar için meydan okuma, seks bağımlıları toplantısındaki bir fahişeden farksızdır. Reddedilmesine neredeyse imkan yok.

"Ortalıkta bana karşı ifade verecek tanıklar olmazsa seni geberteceğimden korktuğumu kast ediyorsan, cevabım

evet. Gerçi itiraf etmem gerek, yirmi yıl ila müebbet, şu an ödemek için küçük bir bedel gibi görünüyor."

Sizce o da sözlü ön sevişmeden benim kadar keyif alıyor mudur? Alması gerek. Çünkü bu işte çok iyi.

Diğer tarafa geçerek, masanın aramıza girmesini sağlıyor.

"Bak, Drew. Yeni bir müşterim var. Sana söylemiştim. Bu işler nasıldır, bilirsin. Şu anda böyle... dikkatimin dağılmasına müsaade edemem."

Bunu iltifat olarak alıyorum. "Dikkatini mi dağıtıyorum?"

Bir of çekiyor. "Öyle demek istemedim." Sonra bir anda yüzü değişiyor. Yalvarırcasına bana bakıyor. "Artık dur, ne olur. Şu," elini havada sallıyor, "çıktığın görevin peşini bırak. Lütfen."

Steven on bir yaşında olduğu sıralarda, arka bahçelerinde futbol oynarken bir ağaca çarpmış ve kafasını yarmıştı. Annesine, onu hastaneye götürmemesi için nasıl yalvardığını hayatım boyunca unutmayacağım. Çünkü orada kafasına dikiş atacaklarını biliyordu. Ve dikiş attırmak korkutucudur. Hangi yaşta olursanız olun.

Ama Janey Reinhart'ın onun yalvarmalarına pabuç bırakacak hali yoktu. Her şeye rağmen, onu hastaneye götürmüştü. Çünkü her ne kadar Steven'ın ödü kopmuş olsa da — istediği şey bu olmasa da — annesi ihtiyacı olan şeyin ne olduğunu biliyordu.

Lafı nereye getirdiğimi anlıyor musunuz?

"Kontrol sende, Kate. Bunu sana başından beri söyledim. Beni başından atmak istiyorsan, yapman gereken tek şey cumartesi günü benimle dışarı çıkmak."

Dudağını ısırarak bakışlarını masasına indiriyor.

"Tamam."

Pardon, tekrar söyler misin? Duyamadım.

Hatta başından beri yaptığımız her şeyi tekrarlasa hiç de fena olmaz.

Tamam, tamam. Şaka yapmanın sırası değil.

"Pardon, tekrar söyler misin?"

Gözleri benimkileri buluyor. Bakışları tereddütlü ama pes etmiş bir hali var. Lunapark trenine binmek için sırada bekleyen biri gibi. Binmeye kararlı ancak neye bulaştığından emin değil. "Evet, dedim. Cumartesi günü seninle yemeğe çıkarım."

İşte, resmileşti. Dikkat edin. Cehennem buza dönmüş olmalı.

"Ablanla konuştuktan sonra, birtakım şeylerin farkına vardım."

Beni sevdiğinin mi? Bana ihtiyaç duyduğunun mu? Bensiz yaşayamayacağının mı?

"Bence bu konuyu bir an önce konuşup bitirmemiz gerek, Drew."

Ah, hayır. Konuşup bitirmek olmasın. Konuşup bitirmekten hariç her şey olur.

Konuşup bitirmek, kadınların bir şeyi aşırı analiz ederek dallandırıp budaklandırmak için icat ettikleri, uydurma

bir olaydır. Her şey kutsanıp gömüldükten sonra konuşup bitirmek, onlara zavallıyı mezardan çıkarıp hakkında – biraz daha – çene çalma bahanesi veriyor.

Erkekler asla böyle bir şey yapmazlar.

Bittiyse, bitmiştir. Karanlığa gömülmüştür. Tamamlanmıştır.

Biz *konuşmadan* bitiririz.

"Konuşup bitirmek mi?"

Bana doğru ilerliyor. "Bana kalırsa aramızdaki her şey öyle hızlı başlayıp bitti ki, kendini buna alıştıracak zamanın olmadı. Belki biraz vakit ayırırsak... ofisten uzakta bir yerde oturup konuşursak... olup biten her şeyin ardından, en iyi ihtimalle arkadaş kalmayı umabileceğimizi anlarsın."

Arkadaş derken, *yatak arkadaşını* kastetmediğine eminim. Bu da benim işime gelmez.

Bir erkek, asla aktif olarak ilgi duyduğu bir kadınla arkadaş olamaz. Mümkün değil. Bir an gelir, aşağıdaki eleman idareyi ele alıverir. Adam kendisi gibi yürüyüp, kendisi gibi konuşmaya devam eder – *Yaratık* filmindeki şu tuhaf, surat emen şeylerden enfeksiyon kapan zavallı tipler gibi – ama artık kendisi değildir. O andan itibaren her hareket, her jest, söz konusu organın hedefine ulaşmaya yönelik olur. Bunun da arkadaşlıkla uzaktan yakından alakası olmadığı ortada herhalde.

Hem, benim yeterince arkadaşım var zaten. Matthew, Steven ve Jack. Fazlasına ihtiyacım yok.

"Arkadaş mı?"

Bu fikirden ne kadar tiksindiğimi fark etmiyor, fark ettiyse de umursamıyor.

"Evet. İş arkadaşı olarak buluşmalıyız. Birbirimizin dengi olarak. Bir randevu gibi değil. Daha çok iki iş arkadaşı arasında gerçekleşen bir toplantı gibi."

İnkâr, çok güçlü bir duygudur. Ama bu noktada elimdekiyle yetinmek zorundayım. "Yani cumartesi günü yemeğe çıkıyoruz, değil mi? Söylediklerinden bunu anlamalıyım?"

Bir an tereddüt ediyor ama sonra başıyla onaylıyor. "Evet."

"Harika. Başka bir şey söyleme. Seni saat yedide alırım."

"Olmaz."

"Olmaz, derken?"

"Olmaz işte. Ben senin yanına gelirim."

Çok ilginç.

Ağır ağır konuşuyorum. "Kate, erkek arkadaşım dediğin geri zekâlının sen daha sutyen takmaya başlamadan parmağına nişan yüzüğünü geçirdiğini düşünürsek, çok fazla randevuya çıkmadığının farkındayım. Ama böyle durumlarda erkeğin ki o, ben oluyorum, seni — yani kızı —alması gerekir. Bu yazılı olmayan bir kuraldır."

Dudaklarını nasıl sıktığını, omuzlarını nasıl dikleştirdiğini görüyor musunuz? Evet, gürlemeye hazır.

"Sana bunun bir randevu olmadığını söylemiştim."

Omuz silkiyorum. "Anlambilime girmeyelim, şimdi."

"Varsayalım randevu dedik. Öyle olsa bile, *ilk* randevu olacaktı. Ve asla tanımadığım bir erkeğin ilk buluşmada evime gelip beni almasına izin vermezdim."

Elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Ne alaka şimdi? Beni tanıyorsun zaten. Altmış dokuz pozisyonu bile yaptık. Daha ne olsun?"

"Bak, koşullarım bunlar. Eğer ayak uyduramayacaksan, bütün olayı unutalım gits.."

"Dur, dur. Aceleci davranmayalım. Kabul ediyorum. Benim evimin oraya gelirsin. Saat yedide. Geç kalma."

"Olur."

"Ama benim de kendime göre koşullarım var."

Adeta boğazıma saldırıyor. "Seninle seks yapacak değilim!"

Şaşırmış görünmek için kendimi zorluyorum. "Çok incindim. Gerçekten. Seksten bahseden oldu mu şimdi? Asla seksi anlaşmamızın bir parçası olarak öne sürmezdim."

Sonra gülümsüyorum.

"Bu, tercihe bağlı. Kıyafet de öyle."

Gözlerini deviriyor. "Bu kadar mı?"

"Hayır."

"Başka ne istiyorsun?"

Ah, bebeğim. Neler istediğimi bir bilsen. Gerçi, bilmemesi daha iyi. Onu korkutup kaçırmak istemem.

"Dört saat istiyorum. En az. Aralıksız. Sohbet ve akşam yemeği istiyorum — iştah açıcılar, antre, tatlı dahil — ve şarap, dans..."

Elini kaldırıyor. "Dans falan yok."

"Tek bir dans. Ve bu konu pazarlığa açık değil."

Tavana bakarak seçeneklerini tartıyor. "Pekâlâ. Tek bir dans." Parmağını bana doğru sallıyor. "Ama ellerin popomun yakınlarına doğru kaymaya başlarsa çeker giderim, haberin olsun."

Ölçüp biçme sırası bana geliyor. "İyi bakalım... öyle olsun. Ama koşullarımdan herhangi birini ihlal edersen, akşamı tekrarlamayı talep etme hakkımı saklı tutuyorum."

Bir an duraksıyor ve gözleri güvensizce kısılıyor. "Ve cumartesi gününe kadar beni — tamamen — rahat bırakacaksın, değil mi? Bir 'merhaba' demek için uğrayan rahipler olmayacak? Kapımın önünde eriyen buzdan heykeller falan?"

Sırıtıyorum. "Hiç tanışmamışız gibi olacak. Hatta ben burada çalışmıyormuşum gibi."

Aslına bakarsanız burada *olmayacağım* bile. Çok ama çok meşgul olacağım.

Kate, başıyla onaylıyor. "Tamam."

Elimi uzatıyorum. Elimi sıkarken, "Anlaştık o halde," diyor.

Elini nazikçe ters çevirip öpüyorum, tıpkı ilk tanıştığımız akşamki gibi. "Bu bir randevu."

Hani bir şey almak için bir odaya gidersiniz ama içeri girdiğiniz an, ne için geldiğiniz aklınızdan silinip gider ya? Bunu daha önce yaşadıysanız, neden arkamı dönüp odadan çıkmaya yeltendiğimi anlarsınız.

Ben kapıya vardığımda, Kate'in sesi beni durduruyor. "Drew?"

Dönüp ona bakıyorum. "Evet?"

Sesi keyifsiz. "Ben... ben insanları incitmekten keyif alan biri değilim. O yüzden... cumartesi için fazla umutlanma derim."

Ben daha ağzımı açamadan pencerenin dışındaki hareketlenme gözüme takılıyor. Ve neredeyse unuttuğuma inanamıyorum. Tek kelime etmeden öne doğru atılıp, Kate'in elini tutuyorum. Onu pencerenin yanına getiriyor ve hemen arkasına geçip ellerimi omuzlarına koyuyorum.

Dudaklarımı onun kulağına yaklaştırıyorum. Nefesim tüylerini ürpertiyor. İyi anlamda, tabii ki.

"Artık çok geç."

İşi sade tutmak istedim. Çocuk olsaydık, ağaca kazıyacağım veya duvara sprey boyayla yazacağım türden şeyler yapmak. Ama aynı zamanda net de olması gerekiyordu. Kate'e ve dünyadaki diğer tüm kadınlara benim, Drew Evans'ın, oyundan çekildiğini bildiren bir duyuru gibi.

Kate sürprizimi gördüğünde nefesini tutuyor.

Gökyüzünde bütün şehrin görebileceği kadar kocaman beyaz harflerle, *SONSUZA DEK Drew Evans + Kate Brooks* yazıyor.

Her zaman zirvede bırakın. Bunu size söylemiş miydim?

Hayır mı? Şimdi söylüyorum o zaman.

İster iş adamı olun, ister şarkıcı, ister reyting rekorları kıran bir televizyon programı sunucusu. İnsanları daha fazlasını ister haldeyken bırakın. Asla elinizin tamamını göstermeyin. Daima sizi sahneye geri çağırabilirler ama sizden bir kez sıkıldılar mı, geri dönüşü yoktur.

Kate'in başına bir öpücük konduruyorum. "Cumartesi günü görüşürüz, Kate."

Ben odadan çıkarken, hâlâ gözlerini ayırmadan pencereden dışarı bakıyor.

* * *

Endişelenmeyin, gösteri henüz bitmedi. Elimde hâlâ birkaç numara var ve en iyisini daima en sona saklarım. Bunu kaçırırsanız sonradan çok üzülürsünüz.

Hemen Erin'in masasına gidiyorum. "Bana çiçekçiyi bağla. Ve catering şirketini. Bana, dün bahsettiğimiz şu dekoratör ile randevu ayarla. Bu akşam için olsun."

Telefonu alıp numarayı çeviriyor. "Hallediyorum."

Evet, dekoratör dedim. Neye yarayacağını bilmiyorsunuz, değil mi?

İşte bu büyük final. Bana oyunu kazandıracak hamlem.

Göreceksiniz.

Cumartesi gecesi.

Yirmi Altıncı Bölüm

Kömür karası pantolonu ve kollarını yarıya kadar kıvırdığı siyah gömleğiyle acayip yakışıklı görünen şu adama bir bakın. Masadaki porselen tabakları düzenleyen hani?

İşte bu, benim. Drew Evans.

Gerçi bu tam olarak doğru sayılmaz. Artık eski ben değilim. Yeni ve gelişmiş bir durumdayım. KSD yani. Bunun neyin kısaltması olduğunu tahmin edebiliyor musunuz? Bu şehirdeki kadınların yarısı, beni şu anki halime getirmek için, hiç düşünmeden sol göğüslerini feda ederlerdi. Kılıbığın teki. Takıntılı.

Âşık.

Ama beni bu duruma sokmayı başaran tek bir kadın var. Benim de ona halimden memnun olduğumu göstermem gerekiyor. Onu, iki gündür görmedim. Cehennem azabı gibi geçen upuzun iki gün. Yedi kadar kötü değildi belki ama ona yakın bir şeydi.

Neyse, şöyle bir etrafınıza bakın. Ne düşünüyorsunuz? Eksik bir şey kalmış mı?

Müsait olan her yer taptaze çiçeklerle örtülü. Beyaz papatyalar. İlk önce bunları görmenin ona Warren'ı hatırlatacağını düşündüm ama şu an, bunu umursamıyorum. Bunlar Kate'in en sevdiği çiçekler, o yüzden yalnızca onlar var. Ses sisteminden hafif bir Bocelli müziği yükseliyor. Mumlar odayı aydınlatıyor. Çevreleri camla çevrili, yüzlerce mum.

Mumlar insanı yarı yolda bırakmazlar. Mum ışığı, herkesin daha iyi görünmesini ve daha güzel kokmasını sağlar.

Tak tak.

Kate gelmiş olmalı. Tam zamanında. Odayı bir kez daha tarıyorum. İşte böyle. Benim Super Bowl'um. Yedinci Oyun'um. Ve her şey hazır. Ben dahil. Daha hazır olamazdım. Derin bir nefes koyuveriyorum ve kapıyı açıyorum.

Bir an hareketsiz kalıyorum. Hiçbir şey düşünemiyorum. Nefes almak mı? Öyle bir seçenek göremiyorum.

Kate koyu renk saçlarını tepesinde toplamış. Zarif bukleler boynuna doğru düşerek, çok da uzun olmayan bir süre önce, öperek saatler geçirdiğim noktayı okşuyorlar. Elbisesi koyu —parlak — kırmızı, hatta saten. Omuzlarındaki zarif askılardan aşağıya doğru uzanıyor. Elbisenin arkası daha uzunken, ön kısmı dizinin üzerinde biterek pürüzsüz bacaklarının her santimini ortaya koyuyor.

Hele o ayakkabıları... *Tanrım.* Ayak bileğinin arkasında siyah, dolaşık bir kurdeleyle bağlanmış yüksek topuklu ayakkabılar giymiş.

Konuşma yetimi geri kazandığımda, sesim pürüzlü çıkıyor. "Şu popoyu kavramamaya ilişkin maddeyi tekrar

görüşmemizin imkanı var mı? Çünkü sen şu elbisenin içindeyken, kavramamak biraz zor olacak."

Zor olacak tek şey bu değil tabii. Çünkü benimkinin şimdiden kımıldanmaya başladığını hissediyorum.

Gülümseyerek başını iki yana sallıyor. "Önceden görüştüğümüz tüm koşullar aynen geçerli."

O içeri girerken, geri çekiliyorum. Beni gözünün ucuyla hafifçe süzüyor. Yüzüne yakından bir bakın. Gözlerinin nasıl koyulaştığını fark ettiniz mi? Fark etmeden dudaklarını nasıl yaladığını? Yüksek çimenlerin arasında ceylan görmüş bir dişi aslan gibi?

Gördükleri hoşuna gidiyor. Bana iltifat etmek istiyor. Ama istese de yapmayacak. Ne de olsa burada Kate'den bahsediyoruz. Hayatta ağzını açmaz. Son zamanlarda kaydettiğim ilerlemeye rağmen, hâlâ savunmaya çekilmiş durumda. Bana güvenmiyor. Gardını almış, hazır bekliyor.

Sorun değil. Hiç bozulmuyorum. Gözleri, söylememek için kendisini zor tuttuğu her şeyi bana açık ediyor, zaten.

Onu, salona doğru yönlendiriyorum ve dudağını ısırırken, "Ee, nereye gidiyoruz?" diye soruyor.

Mumları fark ettiğinde bir an duraksıyor. Tabii, çiçekleri de. Aynı zamanda iki kişi için hazırlanmış kusursuz masayı.

"Geldik bile," diyorum ona yumuşak bir sesle.

Bakışlarını etrafta gezdiriyor. "Vay. Burası... çok güzel olmuş, Drew."

Omuz silkiyorum. "Fena değil. Güzel olan, *sensin*."

Kızarıyor. İnanılmaz bir şey.

Onu öpmek istiyorum. Hem de nasıl.

Daha önce hiç susadınız mı? Gerçekten ama? 36 derecelik bir yaz gününde, ağzınız yutkunamayacak kadar kurudu mu mesela? Şimdi, birinin önünüze buz gibi bir bardak su bıraktığını hayal edin. Ona bakabiliyorsunuz, tadının ne kadar mükemmel olacağını hayal edebiliyorsunuz ama dokunamıyorsunuz. Ve hiçbir şekilde içemiyorsunuz.

Şu an yaşadığım cehennem azabı da aşağı yukarı bundan farksız.

Gözlerimi Kate'in yüzünden ayırarak, ona bir kadeh kırmızı şarap uzatıyorum. Sonra kendime de bir içki alıyorum.

"Parmaklarına ne oldu?" On parmağımdan dördüne sarılı yara bantlarını kast ediyor.

"Mantarlar. Süngerimsi küçük pislikler, dilimlenmekten pek hoşlanmıyorlarmış anlaşılan."

Şaşırmış görünüyor. "Yemeği sen mi yaptın?"

Kate'i bir restorana götürecektim. Şehrin en iyisine. Ama Kate için önemli olan o şeyin değeri, hatırladınız mı? Ve gurme bir şefin pişirip getirebileceği hiçbir şeyin, onun gözünde kendi çabamdan daha kıymetli olmayacağını biliyorum.

Gülümsüyorum. "Pek çok yeteneğim var. Sen daha yarısını bile görmedin."

Bu, gerçek sayılabilir tabii. Daha önce hiç yemek yapmamıştım.

Bu da bana, Martha Stewart'ı hatırlatıyor. Kendisi benim yeni idolüm. Cidden. Önceden onun bütün olayının saçmalıktan ibaret olduğunu düşünürdüm. Kim kalkıp da insanlara kahrolası kumaş peçeteleri nasıl doğru katlayacağını göstererek milyarder olabilir ki? Ama bu eskidendi. Kendi fırınımı kullanmaya ve masayı hazırlamaya kalkışmamdan önce yani.

Şimdi gözümde Martha, ilahi bir güç. Buda gibi mesela. Ve tarifleri bu işi kotarmamı sağlarsa, hayatımın geri kalanını onun sandaletli, tombul ayaklarına kapanmakla geçireceğim.

Kate ile kanepeye oturuyoruz.

"Ee... ofiste işler nasıl?" diye soruyorum.

Şarabından bir yudum alarak, elbisesinde aslında var olmayan kırışıklıkları düzeltiyor. "Nasıl olsun? İyi gidiyor. Nasıl derler... sessiz."

"Diğer bir deyişle, bensiz sıkıntıdan aklını kaçırmak üzeresin."

"Yoo. Çok... verimli bir dönem oldu. Pek çok işi hallettim."

Sırıtıyorum. "Beni özledin."

Burun kıvırıyor. "Öyle bir şey söylemedim."

Söylemesine gerek yok ki.

"Hadi ama, Kate. Ben dürüstlük yemini ettim. Senin de aynısını yapman adil olur." Öne doğru eğiliyorum.

"Gözlerimin içine bak ve beni şu son birkaç gündür — hiç ama hiç — düşünmediğini söyle."

"Ben..."

Vız... vız.... Vız...

Akşam yemeği hazır. Kate, kadehinden bir yudum daha alıyor.

"Yemeğe baksan iyi olur, Drew. Yanmasın sonra."

Alarm sesi onu kurtardı.

Şimdilik tabii.

* * *

Yaptığım tavuk Marsala[50] fırından çıkmış ve tabaklarımıza yerleşmiş haliyle çok... *eşsiz* görünüyor.

Tamam, epey korkutucu görünüyor. Kabul ediyorum.

Kate, biyoloji dersinde kurbağa kesiyormuş gibi alnı kırışarak tabaktaki kahverengi topakları çatalıyla bir o yana bir bu yana iteliyor. "Unu eklemeden önce suyla karıştırdın mı?"

Su mu? İyi de Martha sudan falan bahsetmedi ki. *Sürtük.*

"Nasıl desem, Drew. Gelmiş geçmiş en iyi yemeklerden bazılarının görünüşleri iğrençtir. Yani sunum o kadar da önemli değil. Asıl olay, yemeğin tadı."

"Gerçekten mi?"

Çatalını tutarken derin bir nefes alıyor. "Hayır. Sadece kendini daha iyi hissetmen için uğraşıyordum."

50 Chicken Marsala : İtalyan - Amerikan mutfağı karışımı olan ve içerisinde tavuk, mantar ve Marsala şarabı bulunan bir yemek.

Gözlerimi tabağıma dikiyorum. "Denediğin için teşekkürler."

O yemeğinden bir lokma alamadan, masanın üzerinden uzanıp elini yakalıyorum. "Dur. Önce ben."

Böylece kötü bir balon balığı gibi bir anda devrilip kalırsam, en azından içimizden biri 911'i arayacak bilince sahip olur. Üstelik eğer hastaneye yatırılırsam, Kate'in bana acıma ihtimalinin de çok yüksek olduğunu göz ardı etmemek gerek.

Ve sakın acıma seksini kabul etmeyeceğimi düşünmeyin. Bir saniye bile tereddüt etmem.

Bir lokma alırken, burnumdan nefes almamaya çalışıyorum. Kate bana bakıyor. Lokmayı çiğniyorum.

Sonra yüzümde hafif bir gülümseme beliriyor. "Hiç fena değil."

İçi rahatlamış görünüyor. Hatta biraz da benimle gurur duyar gibi bir hali var. Çatalını dudaklarının arasına götürüyor. Sonra başıyla onaylıyor. "Gerçekten çok iyi. Etkilendim."

"Evet, bunu sık sık duyuyorum."

Yemek boyunca ettiğimiz sohbet oldukça koyu ilerliyor. Üstelik rahatça konuşuyoruz. Güvenli konular seçiyorum. Yeni müşterisinden, Matthew ile Delores'in yeni yeni gelişen ilişkisinden ve DC'deki sonu gelmez politik saçmalıklardan bahsediyoruz.

Tatlı olarak, krem şanti ile çilek servis ediyorum. Çilek, Kate'in en sevdiği meyve. Bunu Kayıp Haftasonumuz'dan biliyorum. Aslında çilekli kek yapacaktım. Ama pudingin

geldiği hali bir görmeliydiniz. Bana kalırsa Matthew bile yemezdi, o derece. Martha sürekli karıştırın derken, dalga geçmiyormuş.

Yemeğimizin son bölümünün tadını çıkarırken, Mackenzie'nin beklediği Noel hediyesinden bahsediyorum.

Kate gülüyor. İnanamaz bir hali var. "Ona gerçekten midilli almayacaksın, değil mi?"

"Herhalde alacağım. O küçük bir kız. Her kızın bir midillisi olmalı."

Şarabından bir yudum alıyor. İkinci şişemizi yarıladık bile.

"Hatta ona şu, Central Park'takilere benzeyen at arabalarından da alacağım. Bu şekilde midilliyi onu okula götürecek şekilde eğitebilirler."

"Farkında mısın bilmem ama Drew, New York'da yaşıyoruz. Midilliyi nerede tutacaklar?"

"Beş odalı bir daireleri var. Odaların ikisi Alexandra'nın ıvır zıvırlarıyla dolu. Bence onlardan birini temizleyip, midillinin odası yapabilirler."

Bana ifadesiz bir yüzle bakıyor. "Midillinin odası mı?"

"Evet. Neden olmasın?"

"Peki midilliyi oturdukları kata nasıl çıkaracaklar?"

"Yük asansörüyle. Eski binaların hepsinde var."

Kate arkasına yaslanıyor. "Her şeyi düşünmüşsün anlaşılan."

Bir yudum daha alıyorum. "Her zamanki gibi."

"Ablanın seni öldürmek için hangi yöntemi kullanacağını da düşündün mü bari?"

"Beni şaşırtacağına eminim. Öldürmeye kalkıştığında beni savunur musun?"

Parmağını şarap kadehinde gezdirirken, inanılmaz uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Asla olmaz, Midilli Çocuk. Ablan beni aşar. Bu işte tek başınasın."

Elimi kalbime yaslıyorum. "İşte şimdi kırıldım."

Numaramı yemiyor. "Atlatırsın."

Kahkahalarımız gevşek gülümsemelere dönüşüyor. Bir an için sırf onu izlemekle yetiniyorum. Onun gözleri de benim üzerimde.

Sonra boğazını temizleyerek başını çeviriyor. "CD güzelmiş."

Son birkaç saattir arka planda çalan müzikten bahsediyor.

"Hepsi benim eserim değil. Çocuklar da seçmeme yardım ettiler."

O sırada hoparlörden Divinyls'in 'I Touch Myself' şarkısı yayılmaya başlıyor.

"Bunu Jack seçti, mesela."

Kate gülüyor ve şarkıyı değiştirmek için ayağa kalkıp CD çalardaki düğmeye basıyorum.

"Muhtemelen yalnızca birkaç haftalık ömrüm kaldığı için," Elimi Kate'e uzatıyorum, "bu dansı bana lütfeder misin?"

Odayı yeni bir şarkının müziği dolduruyor. Brad Paisley'nin 'Then' parçası. Country müzikten pek hoşlanmam ama Brad acayip iyi. Alt tarafı bir şarkıcı ama adam gibi adam.

Kate elimi tutarak ayağa kalkıyor ve kollarını boynuma doluyor. Ben de ellerimi beline koyuyorum. Kavramamak için çok uğraşmam gerekiyor, gerçi. Beraber ağır ağır salınmaya başlıyoruz.

O iri, koyu renk gözleri bana herhangi bir kızgınlık, öfke veya incinme belirtisi olmadan bakarken yüksek sesle yutkunuyorum. Bakışları sıcak çikolatadan farksız. Geri zekâlı dizlerimin bağının çözüldüğünü hissediyorum. Elimi sırtından başının arkasına doğru kaydırıyorum. Yanağını yana çevirerek başını göğsüme yaslıyor. Ve onu kendime daha da çekerek, sıkıca sarılıyorum.

Bunun nasıl bir his olduğunu size anlatabilseydim keşke. Ona tekrar sarılmanın. Onu nihayet kollarıma almanın ve bedenini bedenimde hissetmenin.

Çok isterdim ama anlatmam mümkün değil.

Çünkü ne kendi dilimizde ne de herhangi bir yabancı dilde var olan herhangi bir kelime, bunu tarif etmenin yanından bile geçemez.

Saçlarının çiçeksi, tatlı kokusunu içime çekiyorum. Zehirli gaz, Kate gibi koksaydı ne olurdu?

İdam mahkumlarının hepsi, yüzünde bir gülümsemeyle ölürdü muhtemelen.

"Drew?" diye fısıldıyor bana başını kaldırmadan.

"Mmm?"

"Şunu bilmeni istiyorum ki... seni affediyorum... o gün ofisinde söylediklerin için. Sana inanıyorum, sözlerinde ciddi olmadığını biliyorum."

"Teşekkürler."

"Ve sonradan anladım ki, ben de durumu düzeltmek için bir şey yapmadım. Billy'yle konuşmaya gitmeden önce sana bir şeyler söyleyebilirdim, hislerim konusunda bir... güvence verebilirdim."

"Olsun."

Sonra sesi değişiyor, iyice alçalıyor.

Kederli bir havaya bürünüyor.

"Yine de bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Baş parmağımı boynunda gezdiriyorum. "Elbette değiştirir. Hem de her şeyi."

Başını kaldırıyor. "Seninle bu tarz bir ilişki yaşayamam, Drew."

"Gayet de yaşayabilirsin."

Hissettiklerini açıklamaya çalışırken bakışlarını göğsüme dikiyor. "Benim hedeflerim, tutkularım var. Bunlar için çok çalıştım, çok fedakarlık yaptım."

"Ben de senin bu hedeflere ulaştığını görmek istiyorum, Kate. Hayallerini gerçekleştirmene yardımcı olmak istiyorum. Hem de her birini."

Başını kaldırıp bana bakıyor. Gözleri onu anlamam, hatta merhamet göstermem için adeta yalvarıyor.

"Billy benden ayrıldığında çok üzülmüştüm. Çok incinmiştim. Ama yoluma devam etmeyi başardım. Yıkılmadım.

Ama seninle aramızdaki şey... çok farklı. Çok... daha fazla şey ifade ediyor. Ve — bundan pek gurur duymasam da — işler iyi gitmezse, kendimi toplayıp hayatıma devam etmeyi başaramayacağımı itiraf etmek zorundayım. Sen... sen beni mahvedebilirsin, Drew."

"Ama öyle bir şey yapmayacağım."

Elimi yanağına götürüyorum ve o da yanağını avucuma yaslıyor.

"Seni kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum, Kate. Ve bir daha asla böyle bir şey yaşamak istemiyorum. Ben ne istediğini bilen bir adamım, unuttun mu? Ve istediğim sensin."

Başını ağır ağır iki yana sallıyor. "Bu gece istediğin ben olabilirim. Peki ya..."

"Bu gece de, yarın da, öbür gün de istediğim sen olacaksın. On bin gün sonra bile. Gökyüzündeki yazıyı anlayamadm mı?"

"Düşüncelerin değişebilir."

"Yürürken bana yıldırımda çarpabilir. Denizde köpek balıklarına yem de olabilirim. Bunlar bile seni istemeyeceğim günün gelmesinden çok daha yüksek ihtimaller. Güven bana."

Sanırım sorun da burada, öyle değil mi?

Birkaç saniye bakışları yüzümde gezindikten sonra gözlerini yere çeviriyor. Şarkı sona eriyor ve Kate kendini geri çekiyor. "Üzgünüm, Drew. Ben... yapamam."

Onu bırakmak istemiyorum. Boğulan bir adam can yeleğine nasıl sarılırsa, ben de ona öyle sarılıyorum.

"Kate..."

"Artık gitmeliyim."

Olmaz, olamaz. Onu kaybediyorum.

"Gitme, lütfen."

Bakışları, soğuyarak siyah kayalara dönüşen bir lav gibi sertleşiyor. "Zamanın neredeyse doldu. Her şey çok güzeldi. Ama..."

Bu gerçek olamaz. Maçın bitmesine yirmi saniye kalmış ve takımınız üç sayı öndeyken, yakalayıcının topu düşürmesi gibi bir şey bu. Kate kapıya yöneliyor ama bir anda uzanıp kolunu kavrayarak, onu bana bakmaya zorluyorum. Sesim çaresiz çıkıyor. Çünkü öyleyim.

"Lütfen, bekle. Daha gidemezsin. Sana göstermem gereken bir şey daha var. Bana on dakika daha ver. Lütfen, Kate."

Yüzüne bir bakın. Hemen, şimdi.

Kalmak istiyor. Hayır, kendini kalmaya *ikna etmemi* istiyor. Tekrar bana inanması için bir neden göstermemi istiyor. Ve bu da işe yaramazsa, Tanrı'nın yarattığı bu güzel dünyada hiçbir şey yaramayacak demektir.

"Tamam, Drew. On dakika daha."

Bir anda nefesimin kesildiğini hissediyorum. "Teşekkürler."

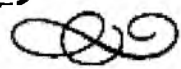
Kate'in kolunu bırakarak sandalyeden siyah, ipek bir fular alıp ona veriyorum. "Ben söyleyene kadar bunu çıkarma, tamam mı?"

Yüzünde şüpheli bir ifade beliriyor. "Bu, garip bir seks zımbırtısı falan mı?"

Gülüyorum. "Hayır. Ama düşünme şeklini sevdim."

Gözlerini devirip tavana bakıyor ve fuları gözlerine bağlayarak, bildiği dünyayı kapkaranlık bir hiçliğe gönderiyorum.

Yirmi Yedinci Bölüm

Evans, Reinhart and Fisher'da tüm yeni çalışanların ofislerini kendi zevklerine göre dekore etme hakkı vardır. Böyle bir politika yürüten tek şirket biz değiliz. Bu, iyi bir işletmenin gereğidir. Çalışanların rahat etmeleri, şirketin bir bölümü kendilerine aitmiş gibi hissetmelerini sağlar. Duvar boyası renkleri ve mobilya desenleri konusundaki seçenek sınırsız değildir, ancak bizimki gibi bir firmada bu palet epey geniştir. İlhamımı işte buradan aldım. Kate'in tercihlerini buradan öğrendim.

Çiçekli şeylere pek bayılmıyor, Tanrı'ya şükürler olsun. Çizgilerden, şal deseninden ve toprak tonlarından hoşlanıyor. Size bunları neden mi anlatıyorum? Konumuzla ne alakası mı var?

Yarasa Mağarası'nı hatırlıyorsunuz, değil mi? Ev ofisim. İlk bebeğim. Yalnızca beylere özel, her açıdan erkeksi olan bölgem? Eh, bir cinsiyet değişimi yaşadı diyebiliriz. Yok, bu çok doğru olmadı. Odam artık çift cinsiyetli.

İzleyin de görün.

Işığı açıyorum ve Kate'i odanın ortasına getiriyorum. Sonra fuları çözüyorum.

Bir anda gözleri büyüyor. "Aman Tan..."

Bir zamanlar bordo olan duvarlar, artık kraliyet mavisi. İngiliz derisi kanepeler geçmişte kaldı. Onların yerinde duvarla aynı derin mavi tonlarında ve sıcacık bir bronz renginde çizgilerle kaplı iki kanepe duruyor. Çalışma masam sol tarafa taşındı ve hemen yanında, daha açık vişne çürüğü rengi bir masa duruyor. Düğün günündeki bir gelin ile damat gibi görünüyorlar. Arkalarındaki pencere, kanepelerle aynı kumaştan perdelerle çevrelendi. Poker masası hâlâ köşede duruyor. Ama şu an üzerinde, kocaman yapraklı bitkiyi desteklemesi için kahverengi bir örtü var. Genellikle canlı bitkilerle uğraşmam. Yeşilliklere en fazla Morticia Adams kadar düşkünümdür. Ama dekoratör, kadınların onlardan hoşlandığını söyledi. Annelik içgüdüsüyle alakalı bir şeymiş.

Ekibiyle beraber emrinize amade bir dekoratörünüz varsa ve para gibi bir derdiniz yoksa kısa sürede inanılmaz şeyler başarabiliyorsunuz, değil mi? Ama perdeleri asmak korkunç bir şeymiş. O işi kendim yaptım. Kişisel birkaç dokunuş ekleyeyim istedim. Ama elimdeki değneği defalarca pencereye geçirme tehlikesi yaşadıktan sonra perdeleri doğru düzgün asmayı becerdim.

Kate'in yüzünü yakından inceliyorum. Ama ne düşündüğünü anlayamıyorum. İfadesi bomboş. Afallamış. Gözünün önünde çifte cinayet işlenmiş gibi bir hali var.

Yüksek sesle yutkunuyorum. Ve hayatımın en önemli konuşmasına başlıyorum.

"*The Notebook*'u tekrar seyrettim."

Hâlâ *acayip* gay işi olduğunu düşünüyorum ya, neyse.

"Artık anlıyorum. Noah'nın neden sanat odasını Allie için düzenlediğini anlıyorum. Kılıbığın teki olduğu için değil, başka şansı olmadığı için. Allie onun için doğru kişiydi. Ne yaparsa yapsın, asla ondan başka kimse olmayacaktı. Dolayısıyla elinden gelen tek şey o odayı düzenlemek ve Allie'nin bir gün gelip orayı kullanması için Tanrı'ya dua etmekti. Bu da benim sana karşı hissettiklerimi aynen özetliyor. O yüzden ben de bunu yaptım." Elimle odayı gösteriyorum. "Çünkü hayatımda olmanı istiyorum, Kate. Bir daha çıkmamak üzere."

Bakışları bana dönüyor ve gözlerinde yaşların parıldadığını görüyorum.

"Yanıma taşınmanı istiyorum. Her gece yüzümü saçlarına gömüp uyumak istiyorum. Ve her sabah sana sımsıkı sarılmış olarak uyanmak. Bütün hafta sonlarımızı çırılçıplak geçirelim istiyorum. Kavga edelim sonra barışmak için sevişelim istiyorum."

Son sözlerim karşısında gülmekten kendini alamıyor ve bir damla gözyaşı, sessizce yanağından aşağı yuvarlanıyor.

"Güneş doğana kadar seninle konuşmak ve her pazar sabahı sana yatakta mısır gevreği getirmek istiyorum. Bu ofiste saatlerce çalışmak istiyorum ancak yalnızca sen hemen yanımda oturuyor olursan."

Sesi fısıltıdan bile alçak çıkıyor. "Ortaklık gibi mi yani? Yüzde elli paylaşım gibi?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır. Yüzde elli değil. Yalnızca bir yarımı vermiyorum sana. Her şeyim senin. Yüzde yüz."

Derin bir nefes alarak dudağını ısırıyor. Sonra bakışlarını masasına çeviriyor ve bir anda yüzü değişiyor.

"Bunu nereden buldun sen?"

Annesiyle babasının düğün resmine bakıyor.

"Sen öğle yemeğindeyken ofisinden çaldım ve çoğaltıtırdım."

Başını ağır ağır iki yana sallıyor ve yüzünde bir huşu ifadesiyle tekrar dönüp bana bakıyor. "Bütün bunları yaptığına inanamıyorum."

Ona doğru bir adım atıyorum. "Biliyorum, ilişkini daha yeni bitirdin. Benim de daha önce hiç ilişkim olmadı. Ve kendini hazır hissetmiyorsan, sorun değil, demem gerekiyor. Biliyorum, sabırlı olup bekleyeceğimi söylemeliyim. Ama... eğer böyle dersem... yalan söylüyor olurum. Çünkü... ben bekleyecek türde bir adam değilim. Boğayı boynuzlarından yakala, seni mahvetse de delirtse de sakın bırakma diye düşünen bir adamım, ben."

Yine kıkırdıyor.

"Eğer bunlar yetmiyorsa, daha fazla bir şeye ihtiyacın varsa bana söyle yeter. Ne olursa olsun, yaparım. Sırf senin için."

Sözlerimi bitirdiğimde, orada öylece durarak bana bakıyor.

Dudaklarını yalayarak gözlerini siliyor. "Bazı koşullarım var."

Dikkatli bir şekilde başımla onaylıyorum.

"Yalan söylemek yok. Ciddiyim, Drew. Bana bir şey söylediğinde, bunun gerçek olduğunu bilmem gerek. Arkasında gizli bir neden olmadığına inanmalıyım."

"Tamam."

"Ve başka hiçbir kadın olmayacak. Söz konusu sen olunca yatakta epey maceracı olsam da, ben tek eşli bir insanım. Gözüm dışarıda değildir. Üçlü falan yapmam."

Hiç sorun değil. Aklım fikrim yalnızca Kate'de, zaten.

"Ben de. Yani, artık öyleyim. Yani... anlaştık."

Ve gülümsüyor. Kör edici, ışıl ışıl bir gülümseme bu.

İnanılmaz bir ışık yayıyor.

Ve bana doğru bir adım atıyor. "Pekala, Bay Evans... şirketlerimizi birleştirmek için bana sunduğunuz anlaşmayı kabul ediyorum."

İşte duymak istediğim tek şey buydu.

Ok gibi ileri atılıyorum. Kate daha nefes bile alamadan onu kendime bastırıyorum. Sıkıca sarılarak, onu havaya kaldırıyorum.

Dudaklarımız iki mıknatıs gibi birbirini buluyor ve Kate gömleğime yapışırken, dilim davetkâr dudaklarının arasından içeri kayıyor.

Tanrım. Kate'in tadı... Hafızam affedilmeyecek ölçüde yetersizmiş meğer. Uyuşturucuyu daha yeni bırakmış ve

bir daha asla kullanmak istemeyen bir bağımlı gibi hissediyorum kendimi.

Ellerimiz birbirini buluyor. Patlayacak, alev alev yanacak gibi.

Yan, bebeğim yan.

Dudaklarımı Kate'in çenesinde gezdiriyorum. Beni daha fazla hissetmek için başını yana eğiyor ve boynuna saldırıyorum. İkimiz de kesik kesik soluyoruz. Ellerimi saçlarına geçirerek, onu adeta rehin alıyorum. O ise ellerini göğsümde ve belimde gezdiriyor. Gömleğimi ne ara açtığına dair hiçbir fikrim yok. Açmasına memnunum, hepsi o. Parmaklarım sırtında gezinerek elbisesinin kenarına ulaşıyor ve içeri doğru kayarak o pürüzsüz, sıkı kalçalarını kavrıyor.

İçinde tanga var sanırım.

Kalçalarını avuçlayıp sıkarak onu kendime bastırıyorum. Kate'in ellerinin yerini dudakları alıyor. Göğsüme ve karnıma küçük öpücükler konduruyor. Kendimi kaybettiğimi hissediyorum. İki elimle elbisesinin arkasını yakalayarak çekelerken, elbiseyi neredeyse iki parçaya ayırıyorum. Adeta İnanılmaz Hulk gibi.

"Sana yenisini alırım, söz."

Elbise beline düşüyor ve çıplak göğüslerimiz birbirine yaslanıyor.

Of, of, Bunu nasıl özlemişim. Onu böyle hissetmeden — bırakın günleri — bir saat bile nasıl dayanmışım ben? Ne kadar uzun bir süre.

"Tanrım, Drew."

Ellerini sırtıma kaydırarak tırnaklarını geçiriyor ve parmaklarını gezdiriyor. Dudaklarımı kulak memesine yaslarken, "Hangi iç çamaşırını giyiyorsan, onu çıkarmayacağım," diyorum. Göğüslerinin arasından karnına doğru ağır ağır kayarak yere diz çöküyorum.

Kate'in nefesi kesiliyor. "Bu sorun olabilir."

"Neden?"

Elbisesini yere doğru çekeliyorum. Sonra büyülenmişçesine Kate'in çıplak vücuduna bakakalıyorum.

"Çamaşır giymedim de ondan."

Aşağılarda acıyla kasıldığımı hissediyorum. Sonra bakışlarımı yüzüne kaldırıyorum. "Arkadaşlarla iş toplantılarına hep böyle mi gidersin?"

Yüzüne utangaç bir gülümseme yayılıyor. "Sanırım bu konuda fikrimi değiştireceğini umuyordum."

Bir an afallayıp kalıyorum. O da bunu istiyormuş. Hem de en az benim kadar. Ben ise bunca zamanı Kate'i yiyip bitirmek yerine, tavuk Marsala yiyerek geçirmişim.

Tanrım.

Lanet olsun.

Tek kelime etmeden dalıyorum. Doğum günü pastamdan ilk lokmayı alır gibi. Yüzümü — dilimi — bacaklarının arasına gömüyorum. Tarçın çubuğunun üzerindeki sıvı şeker gibi sıcak ve ipeksi ama daha tatlı.

Kate'in dizleri bükülüyor ama ellerimi beline yaslayarak, bacaklarını omzuma alıyorum. Sonra üzerime oturması için sırt üstü yere uzanıyorum.

Tıpkı her gece kurduğum, bitmek bilmeyen hayallerde olduğu gibi.

Üzerimde kıvranarak kesik kesik nefes alıyor. Kendisini tamamen bırakmış. Ben ise açlıktan ölürcesine onun tadına varıyorum. İnlemeleri daha da yükseliyor. Eli geriye doğru uzanıyor ve pantolonumun üzerinden beni okşamaya başlıyor.

Erken boşalma diye bir şey duydunuz, değil mi? Bana dokunmayı bir an önce kesmezse, birazdan kuş bakışı erken boşalma seyredeceksiniz.

Elini tutarak, parmaklarımızı birbirine kenetliyorum. Kalçalarını hareket ettirerek kendini dudaklarıma sürterken, ellerimden destek alıyor. Birkaç kez hareket ettikten sonra kesik kesik ismimi haykırarak doruğa ulaşıyor.

Geri çekilirken derin derin nefes alıyor. Dudaklarımız buluşana dek üzerimde kayıyor ve öpüşüyoruz. Vahşi, sert bir öpüşme bu. Dillerimizle ve dişlerimizle. Ellerimi saçlarında gezdirerek topuzunu gevşetiyorum. Kalçalarını bana bastırıyor ve pantolonumun üzerinden ıslaklığını hissediyorum.

"Kahretsin, Kate. O kadar kötü bir durumdayım ki, kendimi daha fazla tutamayacağım."

Tek umudum, en azından içine girene kadar kendimi tutabilmek.

"Pantolonun, Drew. Çıkartsana," derken dilini kulak mememde dolaştırıyor.

Kalçalarımı hızla kaldırıp pantolonumun düğmesini çekiştiriyorum. Pantolonumla boxerımı dizlerime kadar

indirmeyi başarıyorum ama tamamen çıkarmakla uğraşamayacak kadar aklım başımdan gitmiş durumda.

Kate'in kalçalarını kavrayarak aşağı kaydırıyorum ve bir anda kendimi içinde buluyorum.

Tanrım.

Bir an donup kalıyoruz. Yüzlerimizin arasında sadece milimetreler var, kesik kesik aldığımız nefesler birbirine karışıyor. Gözlerim onun gözlerine dalıp gidiyor. Ve Kate, ağır ağır hareket etmeye başlayarak beni dışarı itip tekrar geri çekiyor. Başım yana düşerken gözlerimi yumuyorum.

Mükemmel bir şey bu. Adeta kendimden geçiyorum.

Ellerimi Kate'in kalçalarına yaslayarak onu hareket ettiriyorum. Canını yakacak kadar sıkıca kavrıyorum. Bu sırada Kate doğruluyor ve saçları dizlerime sürtünene kadar sırtını arkaya doğru büküyor. Onu görme arzusuyla gözlerimi açmak için kendimi zorluyorum. Başını geri atmış, göğüsleri ileride, iniltiler ve anlamsız sözcükler dökülen dudakları ise aralık.

Hani bazen, karısının resimlerini internette gören adamlara dair haberler okursunuz ya? Buna hiçbir zaman anlam verememiştim. Ama şimdi anlıyorum. Çünkü şu an elimde bir kamera olsa, paparazziye bağlayıp deli gibi resim çekiyor olurdum herhalde. Bu anı yakalamak için. Kate'in şu an nasıl göründüğünü unutmamak için. O kadar mükemmel ki. Louvre'da görebileceğiniz tüm başyapıtlardan daha güzel. Dünyanın Yedi Harikası'nı bir araya getirseniz, bu kadar nefes kesici olamaz.

Hareketleri hızlanarak sertleşiyor ve karnımdaki baskının arttığını hissediyorum.

"Evet, Kate. İşte böyle... devam et."

Göğüsleri her hareketine eşlik ediyor. Adeta hipnotize edici. Tadına bakma arzusuna karşı koyamıyorum. Doğrularak dudaklarımı bir göğsüne yaslıyor ve dilimi gezdiriyorum. Bacaklarını belime dolayarak beni iyice kendisine çekerken, çığlık atıyor.

Şu an, öyle yakın ki. *Birbirimize* öyle yakınız ki. Ama sona ermesini istemiyorum. Henüz olmaz.

Kate'i altıma alarak üzerine uzanıyor ve başını sert ahşap zeminden korumak için ellerimi kafasının arkasına yaslıyorum. Kate'in bacakları davetkarca açılıyor ve kendimi iyice içine bastırıyorum.

"Ah Tanrım... Ah Tanrım."

Bedenlerimizin birlikte çıkardığı ses ve Kate'in kesik kesik aldığı nefesler, erotik bir senfoni gibi odayı sarıyor. New York Filarmoni orkestrası da kimmiş?

"Tanrım! Ah, Tanrım!"

Hızlanırken gülümsüyorum. "Bana odaklan istersen artık bebeğim. Boşuna mı beceriyorum seni?"

Tamam, ona aşığım ama yine de hâlâ ben *benim* sonuçta.

"Drew... Drew... evet... Drew!"

Böylesi çok daha iyi.

Herhalde mide bulandıracak derecede tatlı, vıcık vıcık laflar edeceğimi düşünmüyordunuz, değil mi? Sizi hayal kırıklığına uğrattıysam, üzgünüm.

Hem ben edepsiz konuşmayı seviyorum. İşe belli bir heyecan ateşi ve tutku katıyor. Ayrıca ne demek istediğiniz gayet açık oluyor. Kongre, Bill Clinton'a Monica Lewinski'yi becerip becermediğini açıkça sorsaydı, ortada neden bahsettiklerine dair en ufak bir soru işareti kalmazdı, değil mi?

Yataktayken ne söylediğinizin veya nasıl yaptığınızın pek bir önemi yok aslında. İster yavaş ve nazik olsun ister hızlı ve şiddetli, buna anlam katan ve size dünyaları vermesini sağlayan, arkasındaki duygular.

Tanrım. Bir aydınlanma mı geldi bana, ne oldu böyle? Benimle gurur duymuyor musunuz? Duymalısınız bence.

Kollarımı bükerek arzulu ve sert bir öpücükle dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Daha sonra dilimi omzunda gezdirerek, onu hafif hafif ısırıyorum. Canını yakacak kadar değil ama ürpermesini sağlayacak kadar.

Onu seyredebilmek için kollarımı uzatıyorum. Bir kez daha kasılıyor ve altımda kıpırdamadan yatıyor. Tırnaklarına mükemmel bir şekilde oje sürülmüş ayak parmakları kıvrılırken, bir anda doruğa ulaşıyor. Kaslarının gerildiğini hissediyorum. Tıpkı tüpün sonunda kalan diş macununu sıkmaya çalışan çaresiz eller gibi.

İnleyerek bir küfür savururken başım geri düşüyor ve gözlerimi yumuyorum. Bir an ne yapacağımı şaşırıyorum. Tsunaminin savurduğu bir avuç kumdan farksızım. Vücudumdaki her bir gözenekten zevk yayılıyor.

İnanılmaz bir şey bu.

İkimiz de nefessiz kalana kadar bu baş döndürücü zevk dalgasıyla hareket etmeye devam ediyoruz ve sonra onun üzerine yığılıp kalıyorum. Yanağımı göğüslerinin, karnımı ise bacaklarının arasına yaslıyorum. Birkaç saniye sonra Kate'in elleri yatıştırıcı bir şekilde sırtımda gezinmeye başlıyor.

Yüzünü avuçlarıma alarak onu öpüyorum. Bu kez ağır ağır, hafifçe. Tadını çıkararak. Ceylan gözlerini benden ayırmıyor. Ama ikimiz de konuşmuyoruz. Sözcüklere ihtiyacımız yok.

Ve o anda vücuduma bir his yayılıyor.

Daha önce hiç bir süreliğine kenara çekilmiş bir yarış atı gördünüz mü? Ben gördüm. Kulvara geri döndüklerinde, damarlarında adeta ateş dolaşır. Hiç durmadan kilometrelerce koşup, sayısız tur dönebilirler.

Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?

Bir anda dönerek Kate'i üzerime alıyorum. Dizlerini kalçama yaslayarak başını göğsüme gömüyor. Cidden artık yatağa geçsek iyi olacak çünkü yer çok sert. Ama ben de öyleyim. O yüzden kendime öncelik vermek zorundayım.

Kate, başını kaldırırken gözleri büyüyor. "Şimdiden mi?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Son zamanlarda epey güzel vakit geçirme fırsatını kaçırdık. Görünüşe göre benim eleman her saniyesini telafi etmek istiyor. Var mısın?"

Kalçalarımı hareket ettirmeye başladığımda Kate hafifçe inliyor.

Bunu 'evet' olarak kabul ediyorum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Nihayet yatağa vardık.

Birkaç saat sonra — yaşadığımız üç orgazmın ardından — birbirimize dönmüş yatıyoruz. Aynı yastıkta. Hem de *o* yastıkta.

"Tekrar söyle."

Onuncu kez aynı şeyi istiyor. Ama hiç umurumda değil. İstediği buysa, nefessiz kalana kadar aynı şeyi söylemeye devam edebilirim.

"Seni seviyorum, Kate."

Keyifli bir şekilde içini çekiyor. "Önümüzdeki birkaç hafta ciddi anlamda ilgi meraklısı bir kadın gibi davranacağım. Kendini hazırlasan iyi olur."

"Ben de güvensiz ve kıskanç bir adam gibi davranacağım. İkisi birlikte gayet iyi gidecek, desene."

Konuşurken gülümsemesi sesine yansıyor. "Bana hiçbir şeyi kıskanmadığını söylemiştin."

Omuz silkiyorum. "Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğimi de söylemiştim."

Ellerini nazikçe saçlarımın arasından geçiriyor. "Ne zaman anladın?"

Gülümsüyorum. "İlk kez korunmadan içine girmeme izin verdiğinde."

Sertçe saçımı çekiyor.

"Off! Tanrım!"

Sesi, çocuğunu onuncu kez mutfaktan kurabiye yürütürken yakalamış bir anne gibi bıkkın çıkıyor.

"Drew. Bu hiç de romantik değil."

"Değil mi sence?"

Başımı kaldıracak gücü buluyor ve göğüslerine doğru eğiliyorum. Göğüs ucunu emip hafif hafif dişleyerek, yavaşça çekiyorum.

"Çünkü bana kalırsa içine boşalmak çok ama çok romantikti."

Aynı şeyi diğer göğsüne de yapmak üzere eğilirken Kate nefesini tutuyor. "Aslında, haklısın."

Gülüyorum. "Ne zaman haksızım ki, tatlım?"

Başımı tekrar geri yaslıyorum. Parmağımın ucunu kolunda gezdirirken tüylerinin ürperdiğini hissediyorum.

"Benim ne zaman anladığımı sormayacak mısın?" diyor.

"Neyi ne zaman anladığını?"

Kate yüzüstü dönüyor ve saçları omzundan savrulup göğsüme değdiğinde gıdıklanıyorum. Uyarıldığımı

hissediyorum. Ve bir anda tekrar başlamaya hazır olduğumu düşünüyorum.

Edward Cullen istiyorsa aşırı dozdan gidebilir. Kate, benim özel Viagra markam.

"Sana âşık olduğumu."

Kate'in söylediğim hiçbir 'seni seviyorum'a karşılık vermediğini fark ettiniz mi? Ben kesinlikle ettim. Ama dediğim gibi, sözcüklere pek fazla takılmamaya çalışıyorum. Hem davranışlar, sözcüklerden çok daha fazlasını anlatır. Ve Kate'in her hareketi, bana aynı şeyleri hissettiğimizi söylüyor.

Yine de merak ediyorum, tabii.

"Ne zaman?"

Öne doğru eğilerek dudaklarını gözlerimde, yanaklarımda ve burnumun ucunda gezdiriyor. Sonunda dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurarak, tekrar arkasına yaslanıyor. "Ofisimdeki o günü hatırlıyor musun? Billy'den ayrıldıktan sonra ağlıyordum hani?"

Başımla onaylıyorum.

"Mahvolmam gerekirdi — gerçi öyleydim de — ama kısa bir süre için. Sonra içeri sen girdin ve kollarını bana doladın. O an, keşke beni hiç bırakmasan, diye düşündüm. Hayatım boyunca ihtiyaç duyduğum, istediğim her şey karşımda duruyor gibiydi. İşte o an anladım. Her nasılsa beni kendine çekmiştin ve sana tek kelimeyle âşık olmuştum." Hafifçe gülüyor. "Öyle korkmuştum ki..."

İşte buna bahse girerim.

"... çünkü milyon yıl geçse, duygularımızın karşılıklı olacağına ihtimal vermezdim."

Başparmağımı onun o güzel alt dudağında gezdiriyorum. "Duygularımız zaten karşılıklıydı, Kate. Sadece ben farkında değildim, hepsi bu."

Gülümseyerek başını tekrar yastığa gömüyor. Sesi yumuşacık ve içten.

"Evet. Bazen tam bir pislik olabiliyorsun."

Böyle bir şey söyleyeceği aklınıza gelmiş miydi? Benim de gelmemişti.

"Afedersin?"

Kibirli bir şekilde tek kaşını havaya kaldırıyor. "Yalan mı? Geçmişimize bakarsan..."

Daha lafını bitiremeden onu altıma alarak göğsümü sırtına yaslıyorum. "Kavga çıkarmaya niyetin var gibi, Kate." Parmaklarımı ağır ağır kaburgalarında gezdiriyorum. İşkence edercesine. Hafifçe inlemeye başlayarak kalçalarını bana sürtüyor.

Harika bir şey.

"Lafını geri al."

"Ne münasebet."

Parmaklarım hafifçe ve hızla teninde geziniyor. Acımasızca onu gıdıklıyorum.

" 'Drew Evans inanılmaz biri. Eşsiz, dâhi bir varlık,' de."

Bana karşı koymaya çalışarak, "Drew! Dur! Kes şunu!" diye ciyaklıyor.

Doğrulmasına izin vermiyorum. "Kibarca rica et, belki o zaman dururum. Hatta yalvar."

Çığlık çığlığa bağırırken bile gülüyor. "Asla olmaz!"

Asla demek konusunda ne derler bilirsiniz, değil mi?

Ah, evet. Bu çok eğlenceli olacak.

* * *

Evet, sonunda yalvarmak zorunda kaldı.

Şüpheniz mi vardı? Sonra o benim üzerime atladı ve yalvaran taraf ben oldum, gerçi.

Şimdi ise başımı Kate'in ayaklarına yaslamış uzanırken bir yandan ona masaj yapıyorum. O ise başını kalçama gömmüş, yatıyor. Nasıl oldu da kendimizi bu pozisyonda bulduk, bilmek ister misiniz? Yok, orasını hayal gücünüze bırakıyorum.

"Ee, Alexandra sana ne dedi peki?" diye soruyorum.

"Hmm?"

Kate'i görebilmek için dirseğimin üzerinde doğrularak, başımı elime yaslıyorum. Tek kelimeyle bitkin bir hali var. Canı çıkmış gibi. Hor kullanılmış. Bu hal, ona cidden çok yakışıyor.

"Geçen gün, ofisinde. Hani benimle çıkmayı kabul etmeden önce. Farklı bir halin vardı. Daha... anlayışlı görünüyordun. Seni tehdit mi etti yoksa?"

Uykulu bir sesle kıkırdayarak gözlerini açıyor. "Hayır, ortada tehdit falan yok. Bana profesyonel bir kadın olduğumu unutmamamı, ona göre düşünmemi söyledi. Seni, bir iş girişimi olarak görmemi. Her yatırımın riskleri

olduğunu ama bunları getirileriyle tartmam gerektiğini. Son zamanlardaki performansına bakmam gerektiğini, risk almaya değeceğini söyledi."

Hiç de fena bir strateji değilmiş. Benim de aklıma gelseydi keşke.

"Ona çiçek göndermeliyim."

Ellerini kalçamda gezdiriyor. "Ama beni sana bir şans daha vermeye ikna eden bu olmadı."

Alnım kırışıyor. "Öyle mi?"

"Evet."

"Ne oldu peki?"

Etrafında dönerek başım göğsüme yaslıyor ve aramızda hiçbir mesafe kalmıyor.

"Mackenzie."

"Bunu nasıl başardı, peki?"

"Geçen yaz onu Central Park'a götürdüğünü anlattı. Bir çocuk ona kum atmış."

O günü hatırlıyorum. Az kalsın altı yaşında bir çocuğa, o küçük hergeleyi haklaması için elli papel teklif edecektim.

"Sonra çocuk gelip özür dilemiş. Ama Mackenzie, onunla tekrar oynamak isteyip istemediğinden emin değilmiş. Sen de ona, erkeklerin bazen aptallık ettiğini ve çoğu kez aptalca şeyler yaptıklarını söylemişsin. Bu yüzden zaman zaman da olsa, onlara acıması gerekirmiş. Ve özür dilerlerse, onlara ikinci bir şans vermeliymiş. Üçüncü veya dördüncüye gelince iş değişirmiş ama... Ona herkesin

ikinci bir şansı hak ettiğini söylemişsin." Bir an duraksayarak gülüyor. "Ve sonra çocuk bir daha böyle bir şey yaparsa, iki bacağının arasına tekmeyi yapıştır, demişsin."

Bütün kızlar kendilerini korumayı bilmeli. Hedefini bulan bir tekme, daima işe yarar.

İnanılmaz bir şey, öyle değil mi? Mükemmel yeğenim olmasa, şu an burada olmayabilirdik.

"Belki de ona iki tane midilli almalıyım."

Kate gülümsüyor ve görmek için delirdiğim o bakışlarını bana çeviriyor. Sanki onun her şeyiymişim gibi bakıyor bana.

"Hiç nefsini tutma gibi bir özelliğin yok, değil mi?"

Başımı iki yana sallıyorum. *"Hele şu an hiç yok. Kafam çok başka yerlerde."*

Dizini kalçama yaslıyor. "Seni çok mutlu edeceğim, Drew Evans."

Ona sıkıca sarılıyorum. "Zaten ediyorsun. Bunun da ötesi varsa, cennet dedikleri yer beni acayip hayal kırıklığına uğratacak demektir."

Başımı eğip onu öpüyorum. Islak, yavaş, harika bir öpücük. Kate de bana karşılık veriyor. Hiç durmak istemez gibi. Ve size bir şey söyleyeyim mi?

Benim de öyle bir niyetim yok.

* * *

İşte böyle, millet. Yolculuğuma eşlik ettiğiniz için teşekkürler. Ama artık gitseniz iyi olur. Bundan sonra seks hayatıma dahil olmak yok. Neden mi? Tüm erkeklerin

arkadaşlarıyla seks hakkında konuştuğunu söylediğimi hatırlıyor musunuz?

Elbette konuşuyoruz.

Ama hiçbir erkek, arkadaşlarıyla sevgilisi ile yaşadığı seks hayatı hakkında konuşmaz. Asla.

Ciddiyim. Birinin, Kate ile yaptıklarımızı düşünerek kendini tatmin etmesini ister miyim sanıyorsunuz? Hiç sanmıyorum.

O yüzden, artık kalkmanız gerek. Birazdan benim elemanın yapacağı şekilde değil, elbette.

Yine de... size verdiğim onca tavsiyenin ardından, son olarak birkaç bilgece söz söylemem gerektiğini hissediyorum. Bir hayat dersi. Anlamlı bir şey. O yüzden dikkatle dinleyin.

Hiçbir çıkarımda bulunmayın. Her şeyi bildiğinizi düşündüğünüzde bile. Haklı olduğunuzdan emin olsanız dahi. Muhakkak her şeyi teyit edin. Çıkarımda bulunmak, insanı aptal durumuna düşürür. Ve dikkatli olmazsanız, yaşayabileceğiniz en güzel şeye mal olabilir.

Bir şey daha. Aşırı rahat davranmayın. Yeni şeyler deneyin. Her şeyi açıkça söylemekten korkmayın. Mutlu olsanız ve hayatınızın her anlamda kusursuz olduğuna inansanız bile.

Çünkü benim de bir zamanlar öyle bir hayatım vardı. Sevdiğim, keyif aldığım bir hayat. İstikrarlı. Eğlenceli.

Emniyetli ve güvenli.

Sonra bir gece, koyu renk saçlı güzel bir kız gelip her şeyi tuzla buz etti. Artık hayatım karmakarışık. Ama güzel anlamda. İşleri berbat edip sonra düzeltmek, öfke ile şefkat, kızgınlık ve sevgi, şehvet ve aşk arasında gidip gelen, önceden tahmin etmesi mümkün olmayan devasa bir ağ gibi.

Ama hiç dert değil. Kate Brooks da benimle o ağa takılı kaldığı sürece, bundan daha güzel bir şey hayal edemiyorum.

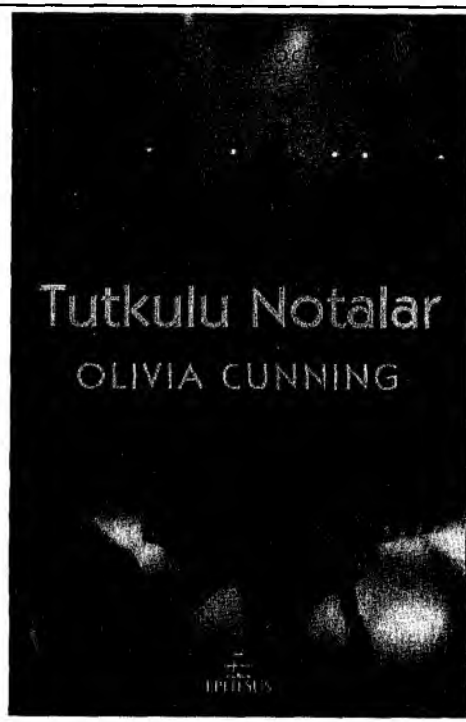
Son

YAZAR HAKKINDA

Gündüzleri ailesi ile ilgilenen, geceleri ise renkli karakterlerini ve onların sonu gelmeyen muzip maceralarını kaleme alan Emma Chase, New Jersey'nin küçük bir kasabasında iki çocuğu ve eşi ile birlikte yaşamaktadır.

4 kitaplık bir serinin ilk romanı olan 'Karmakarışık' dünyada en çok kullanılan kitap sitesi Goodreads'de yapılan oylamalar sonucu 2014'ün en iyi çıkış yapan kitabı seçilmiştir.

BEŞ ÇEKİCİ ADAM, BİR SEKSİ KADIN VE ATEŞLİ BİR ROMANTİZM

Müzik hiç bu kadar ateşli olmamıştı!

Sahnelerin en seksi metal grubunun baş gitaristi Brian Sinclair, yaratıcılık kıvılcımını kaybettiğinde, bastırılmış dehasını ortaya çıkarabilmek için grubunu tutku dolu gecelere sürükleyecekti.

Tutkulu notaları ortaya çıkaran kadın…

Seksi psikolog Myrna Evans "Günahkârlar" ile birlikte tura çıktığında, gruptaki herkes onu baştan çıkarmaya çalışır ama Myrna'nın elde etmek istediği tek adam Brian'dır…

İki aşığın çılgın ve dizginlenemez tutkuları, onları yepyeni bir boyuta taşırken kendilerini sınırsız arzu ve günahlarla dolu bir turnede bulacaklardı…

Ve artık siz de bu ritmine siri olacaksınız!

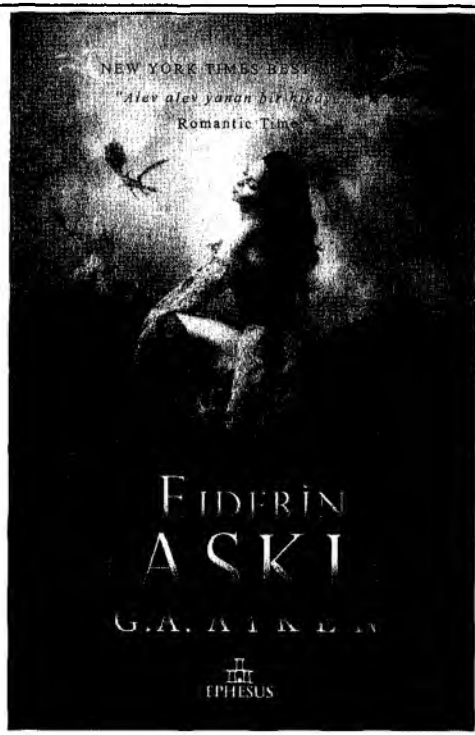
"Cidden şehvetli…"
—Find the Time to Read
"Bir heavy metal grubunun sahne arkası dünyasına erotik bir baskın…"
—Fresh Fiction

SERT MÜZİĞİN AHLAKSIZ RİTİMLERİ SİZLERİ ÇAĞIRIYOR

Efsanevi davulcu Eric Sticks, heavy metal grubu Günahkârlar'ın yeni ses operatörü Rebekah'yı görür görmez, genç kıza vurulmuş ve ona sahip olmaya ant içmişti. Tabii, genç kızı her gördüğünde ayaklarının birbirine dolanması ant içmekten sayılırsa! Ancak ne yazık ki, uzun zamandır gitarist Trey Mills'e hayranlık besleyen Rebekah, yalnız kovboy Sticks'e pek fazla ilgi göstermiyordu. Genç kız, tuhaf bir espri anlayışı ve galaksi genişliğinde bir kalbi olan uzun boylu, uçuk kaçık ve biraz da şapşal davulcuya âşık olacağını tahmin edebilir miydi? Zaman zaman boşboğazlığa kaçan açık sözlülüğü ile genç kızı kahkahalara boğan ve gösterdiği ilgiyle ona kendini çekici ve dayanılmaz bir kadın gibi hissettiren bir davulcu, eski sevgilisinin ona söylediği sözler yüzünden kadınlığına küsen Rebekah'yı yeniden hayata döndürebilir miydi?

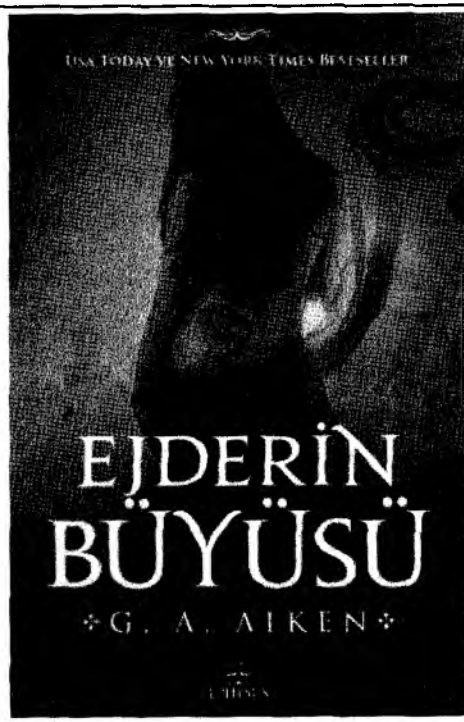
"Biraz rock, birkaç dövme,
büyük bir parça şehvet ve bolca eğlence!"
—Reading Angels

İnsana dönüşebilen ejderhaların tutkulu aşk oyunlarıyla alev alacaksınız.
Kalbi bir ejderhaya, şehvetiyse kibirli bir şövalyeye aitti.
Bir gün bunların bir araya gelebileceğini kim hayal edebilirdi ki?
Despot ağabeyini öldürmenin peşindeki Kanlı Annwyl, kaderin onu sürüklediği olayların ortasında aşkı ve tutkuyu keşfediyor.

***

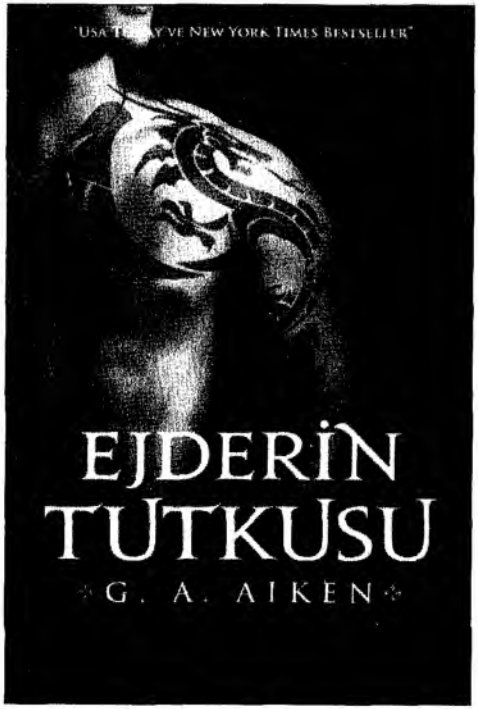
Kanlı Annwyl gibi bir lakaba sahip olmak, kadın bir savaşçı için de olsa, hiç kolay değildir. Erkekler ya korkuyla titrer ya da saygıyla selam verir.
Ama arada sırada bir erkekle, Yok edici Feraghus'la konuşabildiği gibi konuşabilmeyi arzulamaktadır.
Fakat ne yazık ki Fearghus bir ejderhadır. Büyük, pullu ve ölümcül.
Fearghus'un onu savaş için eğitmek üzere ayarladığı sert, küstah şövalyeye karşı uyanan duygularından çok farklı bir şekilde, Annwyl onunla kendini güvende hisseder. Günlerini onu vahşi, kuvvetli bir arzuyla dolduran adamla dövüşerek, gecelerini ise bir köyü sadece nefesiyle yıkabilecek sihirli bir varlıkla geçirerek harcayan Annwyl, hayatın daha da garipleşemeyeceğinden emindir.
Ama yanılıyordur...

TÜM DÜNYADA SATIŞ REKORLARI KIRAN EJDERHA SERİSİ

Bana baktığınızda ne gördüğünüzü biliyorum. Dünyanın en güçlü iki ejderha soyundan doğan, çekici ve tatlı dilli bir kadın. Bu durum, bana ilgi duyan herhangi birini kuyruk mesafesinde tutabilmem için, en sağlam savaş zırhlarından bile daha güçlü bir kalkan yaratıyordu. Ta ki onunla karşılaşana dek. Issız Kuzey Elleri'nden gelen savaşçı, büyücü ve barbar savaş beyi, Kurnaz Ragnar. Ragnar ondan öncekilerin aksine, parmak ısırtan çekiciliğim ve çarpıcı gülümsememe teslim olmayı reddediyor. Yavan, faydasız ve her ne kadar cinlerimi tepeme çıkarsa da, aptal biri olduğumu düşünüyor ve beni başından savmaya çalışıyor.

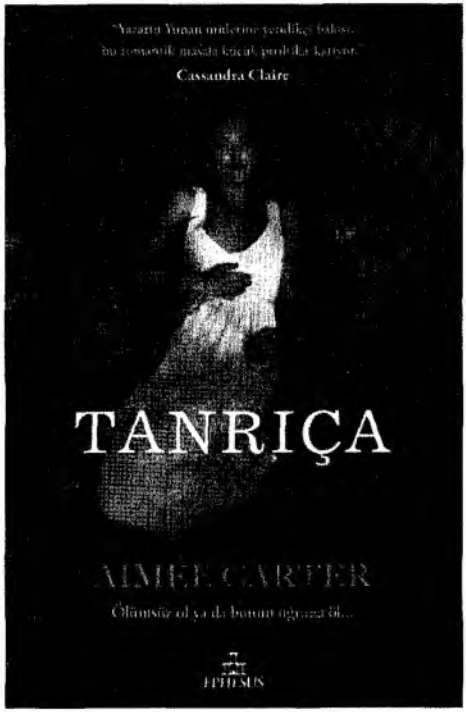
Ama ben hiçbir erkeğin beni görmezden gelmesine izin vermeyeceğim. Ona insafsızca sataşmam, işkence etmem ve en sonunda, yani tuzağım tamamlandığında, onu dizlerinin üzerine çöktürmem için beni tahrik etmekten çekinmeyen şu Kurnaz Ragnar, pek yakında değerimin, yeteneklerimin ve güçlü irademin farkına varacak. Hem de zor yoldan.

Hayatımı, kanatlarımı ve üstün güzelliğimi tehlikeye atarak, yalnızca sevdiklerim uğruna, bu acımasız Kuzey Elleri'ne girdim. Ama kıymetimi bildiler mi? Hayır. 'Yakışıklı Gwenvael, en iyimiz sensin, tüm ejderhaların en güzelisin' dediler mi? Hayır! Ailem asırlardan beri, doğuştan gelen ihtişamım ve alçak gönüllülüğümü bir türlü kabullenemedi. Fakat ben onlar için, tabii bir de cesur ve gözü pek olduğum için, bu toprakların en kötü kâbuslarına göğüs gereceğim. Bu yüzden şu anda bir anlaşma yapmak üzere Kuzeylilerin Canavar dedikleri kişiyi bekliyorum. Bu kişi o kadar korkulan bir yaratıktır ki, en büyük savaşçılar bile adını fısıldayarak söyler. Ama ben, Dayanılmaz ve Cesur Gwenvael, karşımdaki bu korkunç kadını... ne? Ahh... Şey, Canavar denen yaratık, yani Dagmar Reinholdt... bir kadın mı yani?

***

"Buraya nasıl geldik?" "Bizi sen getirdin." "Ben mi getirdim? Hatırlamıyorum." "Ne hatırlıyorsun?" "Seni öptüğümü." Gwenvael sırıttı. "Kütüphane raflarının orada. Fakat lütfen söyleyin bana, Leydi Dagmar, neden yaralandım ben? Yoksa gizli arzularınızla derimi falan mı yüzmeye çalıştınız?" "Gizli... ah. Her neyse. Son birkaç saattir hayatın cehennem gibiydi, olup biten bundan ibaret. Kaçırıldın, işkence gördün ve Sürü ejderhalarıyla savaştın." "Gerçekten mi?" Gwenvael başını eğdi ve sesini alçalttı. "Şimdi, savaşta yaptıklarımı gördükten sonra sana daha mı ateşli geliyorum yani? Beni mümkün olabileceğinden çok daha fazla mı arzuluyorsun? Şu anda benimle birlikte olmak için can mı atıyorsun?" "Kes sesini, ejderha."

"Büyüleyici ve kendini zorla okutan bu kitap, klasik mitler ve modern hikâyeciliği eğlenceli ve tuhaf bir dille yeniden şekillendiriyor. Genç kızlar için muhteşem bir hikâye."

—Melisa Anelli

Teste tabi tutulan her kız öldü. Şimdi Kate'in sırası.

Kate'in hayatı, en başından beri yalnızca kendisi ve annesinden ibaret olmuştur ancak şimdi annesi ölmek üzeredir. Peki ya son isteği? Çocukluğunu geçirdiği eve geri dönmek. Bu nedenle Kate bir yandan annesinin sonbaharı çıkaramayacağından endişelenirken, diğer yandan da hiçbir arkadaşı ya da akrabası olmayan bir yerde yeni bir okula başlayacaktır.

Sonra Henry ile tanışır. Karanlık, ıstırap dolu ve büyüleyici biri olan Henry, Ölüler Diyarı tanrısı Hades olduğu iddiasındadır. Üstelik, bir anlaşma yapmanın karşılığında, tabi tutulacağı testi geçene kadar Kate'in annesini hayatta tutacaktır.

Kate, Henry'nin çıldırmış olduğundan emindir. Ta ki ölü bir kızı hayata döndürdüğüne tanık olana kadar. Artık annesinin hayatını kurtarmak gözüne delicesine mümkün görünmektedir.

Testleri geçmeyi başardığı takdirde Henry'nin gelecekteki eşi ve bir tanrıça olacaktır.

Fakat başarısız olursa…

The New York Times Best Seller

SHERRYL WOODS

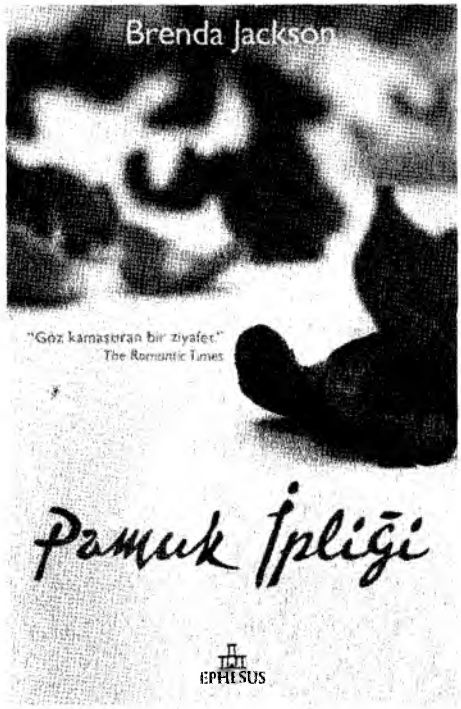

Son iki oyunu üzücü bir şekilde başarısızlığa uğrayan yazar Bree O'Brien, Chicago'yu terk edip büyüdüğü yer olan Chesapeake Kıyılarına geri döner. Aniden karşısına çıkan bir fırsatı değerlendirerek, keyif aldığı çiçeklerle uğraşabilmek için yepyeni bir heyecanla Çiçekçi Dükkânı'nı açar. Ne var ki, boşanmış annesi ve burnundan soluyan eski aşkı etrafındayken Chesapeake Kıyıları düşündüğü kadar sakin ve huzurlu değildir...

Jake Collins'in, Bree'yi hayatından uzaklaştırmak için birçok nedeni vardır. Ancak bu yine de ondan uzak durması için yeterli değildir; çünkü hâlâ ona sırılsıklam âşıktır. Sevdiği kadının sonsuza dek yanında olacağını bilse, geçmişteki tüm kırgınlıkları unutmaya hazırdır.

Peki, Bree sonsuza dek onunla kalacak mı?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardır; inadından vazgeçip, geleceğe doğru riskli bir adım atmak...

Karmaşık aile ilişkilerinin yer aldığı, duygusallık ve drama ile süslenmiş bu inanılmaz hikâye kalbinizi çalacak.

Erica Sanders için ruh eşini bulmak pek de zor olmamıştır. Brian Lawson istediği adamdır ve herkes onların birbirleri için yaratıldığını düşünmektedir. Neredeyse herkes... Tek istisna Erica'nın başka bir adamla evlenmesini isteyen annesi Karen'dır. Hatta Karen, Brian'ı araştırması için bir özel detektif bile tutmuştur; ancak ortaya çıkan gerçek, iki ailenin parçalanmasına sebep olan yıkıcı ihanet Karen'ın umduğu son şeydir.

İlişkisinin kurtulamayacağına ikna olan Erica nişanı bozmuştur. Ama verdiği karar hâlâ aklını kurcalamaktadır, özellikle de Brian'ın çekici ve bekâr komşusu onun peşindeyken.

"Bu aşk hikâyesinin dumanı hâlâ üzerinde."

Lori Foster

"Yazar, duygusal derinliğe sahip karakterler yaratmada özellikle başarılı."

Publishers Weekly

"Göz kamaştıran bir ziyafet."

The Romantic Times

Gece ıssız. Karanlığı bir çığlık yarıyor. İşkence gören bir kadının çığlığı. **Katil bulunmazsa vahşetin sesi daha da yükselecek.**

Ormanın derinliklerine gizlenmiş bir dağ evinde, tüyler ürpertici bir manzara polis tarafından keşfedilmeyi beklemektedir. Sicili şiddet ve uyuşturucuyla dolu başarılı bir cerrah, çürütülmesi imkânsız gibi görünen kanıtlara karşı kendisini savunması için Portland'ın en iyi avukatlarından Frank Jaffe'yi tutar.

Jaffe'nin kızı, ceza hukukuyla henüz tanışmakta olan genç bir avukattır. Yeteneğini masum bir adamı savunmak için mi, yoksa bir canavarın serbest kalması için mi kullanmakta olduğundan emin değildir. Derken cerrah, ardında pek çok soru işareti bırakarak ortadan kaybolur.

Birkaç yıl sonra dehşet verici katliam tekrar başlar.

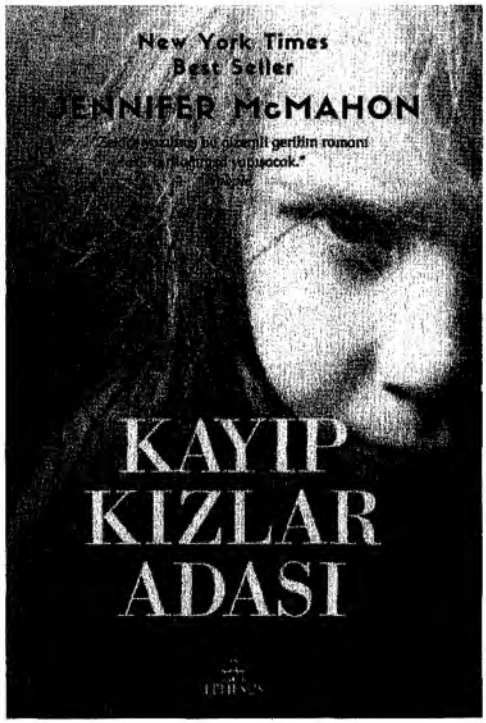
Genç avukatla polisler, katili başka bir kurban daha vermeden yakalayabilecekler mi?

Bu roman sizi bir saraasık gibi saracak.

İYİLEŞMİŞ ESKİ BİR HÜKÜMLÜ CİNAYET İŞLEDİĞİNDEN KUŞKULANIRSA NE OLUR?

John Rector'un karanlık ve büyüleyici psikolojik gerilim romanı Paranoya'da, Çiftçi Dexter McCray hem şüpheli hem dedektif oluyor. Sorunlu geçmişinden kaçmaya çalışan bu adam, evi terkeden karısını ölümle tehdit ettiğinin ertesi günü mısır tarlasının yanındaki kavak korusunda genç bir kızın cesedini bulur. Masumiyetini kanıtlama umuduyla gerçeği tek başına aramaya çıkar. Şimdi, ailesinden ve arkadaşlarından ayrı ve cinayet sırasında nerede olduğunu kanıtlayacak bir mazeretten yoksunken dağılmış bir hayatın parçalarını toplamasında ona yardım edebilecek tek bir kişi vardır: Ölü kızın kendisi... Rector, hikâyenin ve 'Katil kim?' tarzının karmaşıklığını anlamış, okuyucularını hem akılda kalıcı hem de huzursuz edici bir yolculuğa çıkarıyor...

Tavşanın uzattığı patiyi küçük eliyle tutan Ernie, annesinin arabasından inip altın rengi Volkswagen'e gitti ve hiç karşı koymadan, tereddüt etmeden yolcu koltuğuna oturdu. Yüzündeki gülümseme bir an bile kaybolmamıştı.

O gün Rhonda Farr, Pike's Crossing kasabasında hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını anlamıştı. Benzin istasyonunda öyle garip bir şey görmüştü ki, bir suçun işlenmesine tanıklık ettiğini ilk anda fark edememişti. Tavşan kostümü giymiş birinin küçük bir kızı kaçırmasını izlemişti.

Olaya müdahale etmediği için perişan olan Rhonda, soruşturmaya yardımcı olmaya karar verdi. Fakat kızı kaçıran kişiyi bulmaya yaklaştıkça, başka bir kayıp çocukla, yıllar önce ortadan kaybolan en yakın arkadaşı Lizzy ile ilgili gerçeklere de adım adım yaklaştığının farkında değildi.

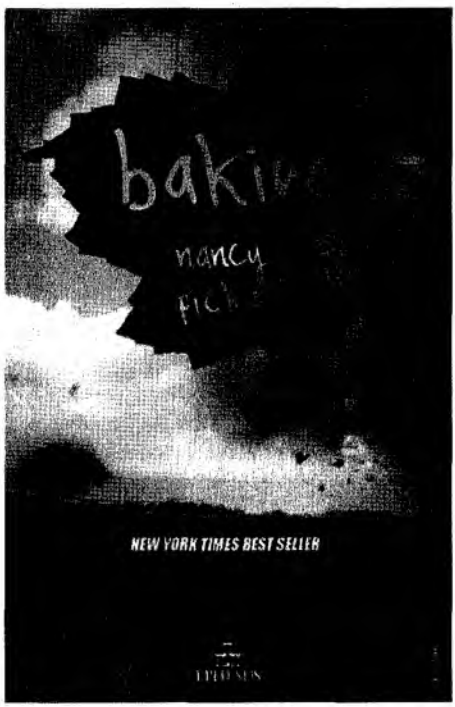
***

"Yürek parçalayan, unutulmayacak ve ürpertici bir başyapıt."

-Book Reporter

"Unutulmuş hatıralar, kirli aile sırları ve beklenmedik olaylar, hikâyeye karanlık ve unutulmaz bir tat katıyor."

-Kirkus

Small Plains Bakiresi kimdi ve nasıl öldü?

Acımasız bir cinayetle değişen hayatlar...

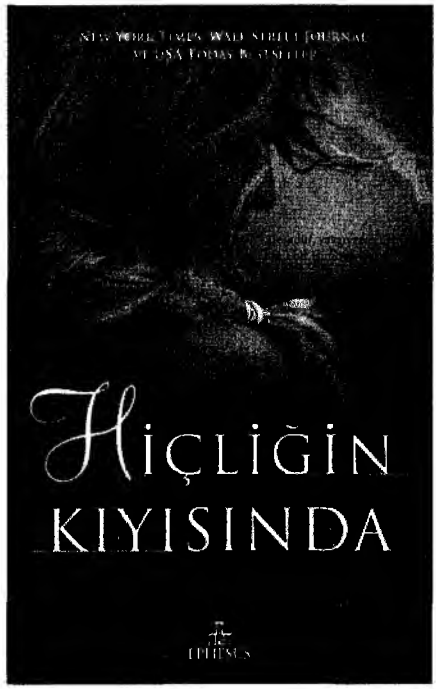
Küçük bir kasabadaki sahipsiz bir mezar...

On yedi yıldır saklanan korkunç gerçeği öğrenmeye hazır mısınız?

Kansas'ın kırsal kesimindeki küçük bir kasabanın halkı, genç bir kızın adsız mezarını Small Plains Bakiresi olarak kabul etmiştir on yedi yıl boyunca. Bazı kişilere göre mucizelere ve açıklanamaz iyileşmelere sebep olan bu mezarla ilgili söylentiler de zaman içinde dilden dile yayılmıştır.

Ama karla kaplı arazide bulunan, buz tutmuş çıplak cesede gerçekte ne olmuştur? Ve neden genç Mitch, cesedin bulunmasından bir gün sonra, arkasında çılgına dönmüş sevgilisi Abby'yi ve en iyi arkadaşı Rex'i bırakarak kasabadan apar topar ayrılmıştır?

Bu şekilde kasabadan ayrılan Mitch, yıllar sonra Small Plains'e geri döndüğünde, unutulmuş sırları ve gerilimi tekrar alevlendirecektir. Mitch'e karşı hâlâ bir şeyler hissetmekte olan Abby ise onun gidişinin arkasındaki gerçeği açığa çıkarmakta kararlıdır. Şimdi, üç eski dost kendilerinin ve küçük kasabalarının kaderini değiştiren o gecenin getirdiği sonuçlara katlanmak zorundadır.

Yirmi yaşındaki Camryn, alışılmışın dışında bir yaşam tarzı düşlemektedir. Fakat başına gelen trajediler bu yaşamı kendisinden zorla çekip alınca, ilk bulduğu otobüse atlayarak varış noktasını bilmediği bir yolculuğa çıkar. Çıktığı bu kendini yeniden keşfetme yolculuğunda, kendisi gibi nereye gideceğini bilmeyen, Andrew Parrish adında biriyle tanışır. Fakat Andrew'un da bazı karanlık sırları vardır...

Andrew yolculukları esnasında Camryn'e kimseye bağlı kalmadan, içinden geldiği gibi yaşama, en derin ve kuytu arzularına teslim olma sanatını öğretir. Ancak Andrew'un ondan gizlediği sır yolun sonunda kendisini beklemektedir. Bu sır ikiliyi bir araya getirebilecek midir, yoksa onları sonsuza dek birbirlerinden ayrılmaya mı mahkûm edecektir?

"Hiçliğin Kıyısında mı? 'Muhteşemliğin Kıyısı'na ne dersiniz? Çünkü şu anda tam olarak bu durumdayım."
-USA Today